

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOY NEXT DOOR...OR STALKER NEXT DOOR?

ALWAYS WITH YOU

HARMONY WEST

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HER ZAMAN YANINIZDA

HARMONY WEST

WESTWORD PRESS

Telif hakkı © 2023 Harmony West

Kapak Tasarımı © 2023 [Beholden Book Covers](#) Yayıncı:

Westword Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir elektronik veya mekanik yollarla, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil, çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

ISBN (ciltsiz): 979-8-9881181-1-4

ISBN (e-kitap): 979-8-9881181-0-7

*Alex'e,
Aşk hikayeleri yazmamın sebebi olduğun için.
Hayalimi gerçekleştirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Tesekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

İlk sevdiğim erkek çocuk bir katil olabilir.

En azından herkes öyle düşünüyor. Onların öldürdüğünü düşündüğü kıza ne olduğunu biliyorum ve onun bununla hiçbir ilgisi yok.

Sosyal medyada kendini savunuyor da değil. Hiçbir sosyal medya hesabı yok; Instagram, TikTok, Snapchat, hatta Facebook bile. *Miles Mariano* altıncı sınıftan taşındığından beri, nasıl değiştiğini merak ederek onu Google'da aratıyorum. Ama on iki yaşımızdan beri onu hiç görmedim, geçen yıl kız kardeşi kaybolduğundan beri düzenlediği basın toplantılarında bile. Sophie'yi aramaya yardım etmeleri, herhangi bir bilgiyi paylaşmaları için insanlara çağrıda bulunan tek bir sözü bile yok. Sanki onu hiç özlemiyormuş gibi.

Umarım özlemiyordur. Keşke hepsi onu özlemeyi bıraksa ve biz de onun hiç var olmamış gibi davranabilsek.

Jordan'ın BMW'sinin sürücü kapısı açılır ve Natalie'nin mezuniyet partisinden gelen sesler içeriye dolur. Kahkahalar, havuzda sıçrayan su sesleri, Taylor Swift'in bir çocuğa gitmemesi için yalvarması.

Onu her gördüğümde olduğu gibi kalbim göğsümde çarpıyor: başıma gelen en güzel şey.

Kısa bir ışık parlaması, Jordan'ın benimle birlikte arka koltuğa bindiğini aydınlatır. O iri yarıdır — 1,93 metre boyunda, geniş omuzlu ve yıllarca futbol oynadığı için kocaman kasları vardır. Kestane rengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiştir, bu onun takıntısıdır, ve mavi gözleri parlaklığıyla neredeyse kristal gibidir. Sonra ışık söner.

"Beni mi bekliyordun?" Sesi alçak ve beni okyanus dalgaları gibi sarsıyor.

"Başka nerede olabilirdim ki?"

Karanlıkta gülümsemesini seçebiliyorum. "O zaman bu bekleyişe değmesini sağlayacağım."

Bana aldığı dar tişört, mini etek ve push-up sütyen giyiyorum. Onun hoşlandığı kıyafetleri giyiyorum çünkü bana güven veren benim kıyafetlerim değil, Jordan. Bana attığı bakış, sanki beni yutacakmış gibi. Futbol antrenmanları ve bench press'lerden dolayı pürüzlü ve nasırlı

, sonra saçımı tutup beni kendine doğru çekiyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Onun mektupçu ceketini çıkarıp yere atıyorum. Elleri her yerimde, dili ağzıma giriyor.

Altı ay oldu ama hâlâ Cadılar Bayramı'nda şeker alan çocuklar gibiyiz. Birbirimize doyamıyoruz.

Jordan, birlikte olduğum ilk erkek. İlk erkek arkadaşım, ilk öpücüğüm, ilk seferim. Birlikte olduğumuzda, kaç kez öpüştüğümüzü, kaç kez seks yaptığımızı sayıyordum, ama şimdi sayısını unuttum.

İlk seferimin Jordan Goldman olacağını hiç hayal etmemiştim. Okulumuzun en popüler son sınıf öğrencisi, Beaumont'un en yakışıklı erkeği, kasabamızın altın çocuğu. Annesi belediye başkanı, babası ise iş adamı. Bu kasabayı onlar yönetiyor ve buradaki herkes Jordan'ın yanlış bir şey yapamayacağını düşünüyor.

Ne kadar haklı olduklarını bilmiyorlar.

Sütyenimi ve gömleğimi birlikte aşağı çekip boynumdan göğüslerime kadar öpüyor. "Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

Onun ağzından bu sözleri duymaktan asla bıkmazdım. "Seni istiyorum."

Bu sözler onu derimde hırıldatıyor.

Dili meme ucumu yaladığında, nefesim kesilir ve saçlarına uzanırım, ama o ellerimi sabitler. Saçımı bozduğumda bundan nefret eder, ama saçımın bozulması umurumda değil. İnsanların Jordan Goldman'ın arka koltuğunda ne yaptığını tam olarak bilmesini istiyorum.

Ellerinden biri beni bırakıp uyluğumdan yukarı kayarak eteğimin altına giriyor. Bacaklarım heyecandan titriyor.

Onunla burada olduğum için dünyanın en şanslı kızıyım. Başka bir kız onun kalbini parçaladıktan sonra, kalbini ona vermeyi seçtiği kız olduğum için.

Parmakları tangamın kenarında duruyor. Yavaşça, acı verici derecede yavaşça, bacaklarımın arasındaki noktaya doğru ilerliyor.

Başımın arkasındaki pencereye sert bir yumruk sesi duyulur ve ben çığlık atarım.

Jordan ve ben birbirimizden uzaklaşırız, ben aceleyle sütyenimi ve gömleğimi yerine çekmeye çalışırım. Dudaklarından bir tıslama çıkar. "*Siktir.*"

Partiyi dağıtmak için polisler mi geldi? Yoksa Sophie'nin kaybolduğu gece gerçekte ne olduğunu sormak için mi geldiler?

Dışarıdan gelen tiz bir kahkaha, kim olduğunu tam olarak anlamamı sağladı. Kalp atışlarım yavaşladı.

"Selam, Coitus Interruptus," derim arabadan inerken.

Natalie Shin gülmeye devam ediyor, Liv Hernandez onun gölgesi gibi. Koyu siyah salar ve altın sarısı salar, kiraz kırmızısı dudaklar ve pembe mat dudaklar, preppy tarzı ve spor giyim.

Natalie, Sophie'nin ponpon kız takımından arkadaşlarından biriydi ve geçen yıl Sophie'yi aramaya başladığımızdan beri ikimiz çok yakınlaştık.

Liv, Sophie'nin en iyi arkadaşıydı ve hala bana ısınmadı. O, Brown niversitesi'nde STEM bölümünde okuyacak, çok yönlü bir sporcu. Ben takımdaki en kötü ponpon kızdım — koun eleman ihtiyaçı olduğu için kabul edilmiştım — ve sonbaharda Jordan ile birlikte USC'ye gidip... henüz karar vermediğim bir bölümde okuyacağım. Liv ile benim pek ortak noktamız yok, ama Natalie için arkadaşlık numarası yapmaya çalışıyoruz. Natalie'yi baloya davet ettiğinden beri çıkıyorlar, bu yüzden birbirimize bağlıyız.

"zgnm. Dayanamadım." Natalie hiç de zgn değilmiş gibi sırtıyor. "İntikamımı alana kadar bekle."

Jordan'a döner, üzerimize eğilir ve mektupçu ceketini tekrar giyer, kolundaki beyaz üzerine kırmızı renkli on dört numara belirgin bir şekilde göze çarpar. Ceket omuzlarını kaplar. Hala futbol sezonundaki kadar iridir.

"Daha fazla bira getirdin mi?" Natalie ona sorar.

"Getirmem mi gerekiyordu?"

Başını geriye atıp inler. "Sen benim tedarikimsin, sahte kimliğe bile ihtiyaım olmayan bayım."

Bu doğru. Jordan, kimlik kontrolü yapılmadan iki kez bira almayı başarmıştı. Onun korkutucu boyu, iri kasları ve çekici gülümseme, yetişkinleri onun yaşından daha büyük olduğuna ikna ediyordu.

"Daha fazla ihtiyaımız olursa, ben hallederim." Jordan'ın parmakları omzumdan elime kayıyor ve omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. "Geliyor musun?"

Tabii ki geliyorum. Elimden gelirse, onsuz hiçbir yerde olmak istemiyorum

"Hayır, onu burada bırak!" Natalie ısrarla kolumu tuttu. "En iyi arkadaşımı özlüyorum arkadaşımı özledim."

Jordan bana döndüğünde, güven verici bir gülümseme zorladım. Natalie'nin mezuniyet partisi boyunca, erkek arkadaşımın BMW'sinin arkasında onu bekledim. O geri dönmeden önce, en azından en iyi arkadaşımın partisinde onunla biraz zaman geirmeliyim. "Sorun değil. Sonra görüşürüz."

"Emin misin?"

"Heyyy, dostum!" Gömleksiz Brett bize doğru koşarak gelir ve Jordan'a sarılır. Aşırı büyümüş bir golden retriever gibidir,

, dili dışarıda, kuyruğu olsaydı sallıyor olurdu. Terli ve yüzü kızarmış, çoktan sarhoş olmuş, ama zararsız biri. O da futbol takımında, ama pozisyonunu öğrenmeye hiç zahmet etmedim.

Jordan'ın pozisyonunu bilmemin tek nedeni, sadece bir tane başlangıç oyun kurucusu olması ve herkes bana onun nasıl olduğunu sorduğunda bundan bahsetmesi. *Beaumont Lisesi'nin uzun zamandır gördüğü en iyi oyun kurucu!* Jordan'dan önce futbolla hiç ilgilenmemiştim, ama kazandığında beni kollarına alıp öptüğü kız olabildiğim sürece onun ne yaptığı umurumda değil.

"İçki getirdin mi?" Brett, Jordan'ın kulağına bağıyor. "Şimdi alıyorum."

Brett sevinç çığlığı atar ve yolcu koltuğuna oturur. "Ben ön koltukta oturuyorum!"

Jordan bana gülümseyerek döner. "Gitmeden önce sana bir şey vereceğim."

Brett'in yanından elini uzatıp torpido gözüne uzanır ve ben ne olabileceğini tahmin etmeye çalışmadan, küçük, siyah kadife bir kutu çıkarır.

Kalbim durur. Natalie nefesini tutar. O da benim düşündüğüm şeyi düşünmektedir.

Nişan yüzüğü.

Yanaklarım ağrıyana kadar gülümserim. Jordan evlenme teklif ederse, kitaplarda okuduğum masalsı romantizmi resmen yaşayacağım. Lise aşkımla evleneceğim ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.

Sanki Sophie hiç var olmamış gibi. Onu ilk kez hiç tanımamış gibi.

Kutunun kapağını *hafifçe* açtığında kalbim patlar. Ametist taşıyla süslenmiş bir yüzük. Şubat ayındaki doğum günüm için.

Yere diz çökmesini bekliyorum, ama yüzlerimizi görünce gülüyor. "Evlenme teklif etmiyorum."

Kalbimi sıkan hayal kırıklığını göstermeye çalışmıyorum. Brett çok fazla gülüyor ve Liv, "Tanrım, umarım evlenme teklif etmez" diye mırıldanıyor.

Ona çenesini kapatması için bir bakış atıyorum. Sonra, o fark etmeden, duygularımı kontrol altına alıyorum. İnsanlara ölümcül bakışlar atarak onların sizi sevmesini sağlayamazsınız ve Liv hala kazanmam gereken tek kişi.

"Bu sadece bir söz yüzüğü," diyor Jordan. "Üzgünüm, üniversite bitene kadar gerçek bir yüzük alamayacaksın. Bu yüzük sadece o gün gelene kadar yanında olacağıma dair söz verdiğimi gösteriyor."

Natalie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle izlerken, Liv tırnaklarını inceliyor.

Jordan elimi tutuyor. "İstiyorsun, değil mi?" Benden çok daha uzun boylu olmasına rağmen, o muhteşem mavi gözlerindeki kırılganlık onu daha küçük gösteriyor. Sanki hayır diyeceğimden gerçekten endişeleniyormuş gibi.

"Tabii ki istiyorum!"

Gülümsüyor ve yüzüğü parmağıma takıyor. Kaderimi mühürliyor.

Bu bir nişan yüzüğü kadar bağlayıcı değil, ama bu onun beni ona tercih ettiği anlamına geliyor olmalı. Onun parmağında bir söz yüzüğü görmedim.

"Vay canına, Jordan, teşekkürler! Çok güzel." Elim kaldırıyorum ve sanki geleceğime bakıyormuşum gibi hissediyorum. Balo kraliçesi tacım bile bununla kıyaslanamaz.

"Tıpkı senin gibi," diyor, sesi sıcak ve alçak. Yolcu koltuğundan Brett kusuyormuş gibi yapıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Bana zaten çiçek verdin. Başka bir şey almana gerek yoktu."

Sadece Jordan Goldman kız arkadaşına mezuniyet için beyaz güller ve bir söz yüzüğü verir. Çok şanslıyım.

"Biliyorum, ama mezuniyet için sana özel bir şey almak istedim." "Sen gerçekten gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşsın."

Liv inler. "Tamam, gözlerimi oymadan önce biri beni öldürebilir mi?"

"Ben gönüllüyüm." Ona yapabildiğim en tatlı gülümsemeyi gösteririm ve herkes gülse de Liv gülmez.

Bana öfkeyle bakar ve bilemiyorum... belki biraz da korkmuştur.

Jordan beni öpüp arabasına binip garajdan çıkmadan önce beni kucaklar. O gözden kaybolur kaybolmaz onu özlerim. Natalie beni elinden tutup kalabalığın içinden geçerek votka ve kızılıcık içkisi almaya götürür ve Liv elime ağzına kadar dolu kırmızı plastik bir bardak tutuşturur.

Votka-kızılıcık etkisini gösterince, üçümüz güvertede dans edip selfie çekiyoruz, bas sesleri neredeyse tüm konuşmaları bastırıyor.

Hala mezun olduğumuza inanamıyorum. Pazartesi günü okula dönmeyeceğim. Jordan'dan önce, yaz için yaşıyordum. Okul yılını bir zombi gibi geçirdim, görünmez ve sadece bir kızı arkadaşım olarak sayabileceğim bir kız vardı. Madalyn, liseyi bitirmiş olmaktan çok mutlu olurdu, ama Maddie, istediği her şeyi özleyecek.

Parça yavaş bir balada geçince ve Liv'in elleri Natalie'nin kalçalarına kayınca, üçüncü bardağımı bulmak için terastan sendeleyerek ayrılıyorum. Yoksa dördüncü mü? Artı Natalie'nin bana verdiği ve Liv'in itiraz ettiği shot, boğazımı yakarak aşağıya doğru akıyor.

Jordan bana mesaj attı.

Brett ve ben içkileri aldık. Şimdi geri dönüyoruz.

Beaumont'daki herkes onu tanıdığı için şehir dışına çıkması gerekiyor, bu yüzden geri dönmesi en az yirmi dakika daha sürecek.

Hızlı sür. Seni özledim.

Jordan yanımda olmadığında kendimi hep kaybolmuş hissediyorum. Bu partiye gelmemin sebebi o. Natalie ve Liv gibi kızlarla arkadaş olmamın sebebi o. Beni gerçekten güzel gösteren kıyafetlerim olmasının sebebi o. Bu kasabadaki herkesin adımlı bilmesinin sebebi o.

Bu çocukların yarısı ilkokul ve ortaokulda bana zorbalık yapmıştı. Diğer yarısı ise beni dışlamıştı. Ve hiçbirini bunu hatırlamıyor. Ben de öyle kalmasını istiyorum. Bunu yapmanın en iyi yolu da Maddie, Jordan Goldman'ın kız arkadaşı olmak.

Karanlıkta telefonlarının mavi ışığıyla yüzleri aydınlanan, kıkırdayan bir grup kızın yanından geçiyorum. "Maddie!" Chelsea bana el sallıyor ve sonra beni sıkıca kucaklıyor, platin sarısı saçları beni boğuyor. "Seninle birlikte tezahürat yapmayı *çok* özleyeceğim!"

Cheer kızlarının her birini kucaklarken, birbirimizin omuzlarına yaslanıp ağlıyoruz. Beşinci sınıfta, Sophie teneffüste Goodwill spor ayakkabılarımla dalga geçtiğinde en çok gülen kızlardan biri Chelsea'ydi.

"Bir içki daha istiyorum!" Bütün bu bağırışlar boğazımı ağrıtıyor.

"Soğutucuyu dene!" Havuzun ötesini işaret ediyor, orada küçük bir grup Davet edilmeyen mezunlar gece havasına duman bulutları üflüyorlar.

Soğutucudan üç metre uzakta, sırtlan kahkahalarıyla bir koroya dönüşürler. Pastel renkler, manikürler ve votka-kızılçık kokteyllerinin arasında koyu renkli giysiler, piercingler, dövmele ve elektronik sigaralar.

Ortada, uzun, mavi saçlı bir şok. Ash.

Kapüşonunun altında, gözleri ve telefonu bana sırtını dönmüş bir adama odaklanmış. Beni gördüğünde, sanki çürümüş bir şeyim gibi yüzünü buruşturur.

Burada olacağımı biliyordu ve bu partide sadece zengin çocukların alabileceği türden esrar ve içki olmasaydı uzak dururdu.

Yarı erimiş buzla dolu soğutucudan son bira kutularından birini çıkarıyorum. Miller'ı sevmem, ama idare etmek zorundayım.

Bardağımdan bir yudum alır almaz, Ash'in grubu yine kahkahalara boğulur. Bana mı?

Ne düşündüklerini umursamamam gerekse de, umursuyorum. Onları sevmesem bile, herkesin beni sevmesini istiyorum. Kimsenin sevmediği kız oldum. Arkadaşı olmayan kız oldum. Tekrar o kız olmak istemiyorum.

Dönüyorum ve çok geç kalmışım, bana doğru uçan bedeni görüyorum.

Sırtı tuğla duvar gibi bana çarptı ve biram gömleğime döküldü. Geri atladım ve nefesimi tuttum.

Ash yüksek sesle kahkaha atıyor.

Adam bana dönünce, onun sınıf arkadaşlarımdan biri olmadığını anlıyorum. Beaumont'a gitmiyor. Yine de, belki votkadan dolayıdır, ama onda tanıdık gelen bir şey var.

Koyu saçlarını gözlerinden çekince onu tanıdım ve midem altüst oldu.

Miles Mariano.

İKİNCİ BÖLÜM

Yıllardır bu anı hayal ediyordum. Kalbimi çalan ilk erkek Beaumont'a geri döndüğü günü.

Ortaokulda Miles beni seven tek erkek, tek kişiydi. Teneffüste kitap okumayı seven tek çocuktur. Kütüphanede, rafta bulamadığım Heartland serisinin bir sonraki kitabını aramama yardım eden çocuktur. Oyun parkında benim yer imimi çalan ve beni salıncakta gözyaşları içinde bırakan çocuğu iten çocuk. Uykuya dalarken hayalini kurduğum, onu o kadar çok özlediğim ki canım acıyacak kadar, ilk gerçek aşkım olan çocuk.

Sonra altıncı sınıfta kız kardeşine yumruk attı ve anne babası boşandı. O ve babası Hartford'a taşındı; kız kardeşi ve annesi Beaumont'ta kaldı. O zamandan beri ondan hiç haber almadım, ama birçok söylenti duydum: sınıf arkadaşlarına sürekli yumruk attığını. Birbiri ardına cezalandırıldığını. Üç kez okuldan uzaklaştırıldığını. Ve sonunda, bir ölüm listesi yazdığı için okuldan atıldığını.

Popüler, ponpon kız kız kardeşi ile geçinemeyen öfkeli, yalnız kardeş.

Şimdi geri döndü. Ve gittiği zamanki çocuğa hiç benzemiyor. O zamanlar, yüzünde kırmızı sivilceler vardı, ağzı diş teliyle doluydu ve henüz büyümediği için kolları sarkıktı. Şimdi en az 15 cm daha uzun, cildi temizlenmiş, dişleri düzelmiş ve saçları bir ton koyulaşmış. Siyah. kapüşonlu sweatshirt, koyu renk kot pantolon, elleri cebinde. Ve gözleri yanan kömür gibi.

Onu görmek kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Eskiden ortaokulda zorbalara itip kakdığı bir çocuktur.

Şimdi ise karşılık veren adam.

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzer, göğüslerime yapışan ıslak tişörtten, kıkırmı zar zor örten eteğe, son bir saattir ayaklarımın ağrımasına neden olan topuklu ayakkabılara kadar.

Jordan'ın bana bir iltifat etmesini bekliyorum. *Ateşli. Seksi.* Ama onun dudakları kıvrılıyor. "Sana ne oldu böyle?"

Sözlerin anlamını kavramam bir saniye sürer. Seksi, derin ve...

İltifat değil.

Neyse ki, bizi izleyenler sadece Ash ve onun tembel arkadaşları. Kahkahalar atıyor ve telefonunu bize doğrultuyor. Bu utanç verici konuşmayı kaydediyor. Ben onun arkadaşı olmayı bıraktığımdan beri böyle bir anı bekliyordum.

"Affedersin?" diye soruyorum ona.

"Sakın bana şimdi o kızlardan biri olduğunu söyleme." Sesi düz, ama gözleri değil. Gözlerinde ateşli bir yoğunluk var. Sanki tek bir bakışla onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Sanki *o kızlardan biri* olmak kötü bir şeymiş gibi. Oysa bu beni Maddie yapan, Jordan'ın beni fark etmesini sağlayan, insanların sonunda beni sevmeye başlamasını sağlayan şeydi.

"Kız kardeşinin de o kızlardan biri olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye tükürdüm.

Neredeyse ağzımı kapatacaktım, ama o hiç irkilmedi. Kayıp kız kardeşinden bahsedildiğinde yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı.

Altı yıl sonra ilk kez karşımda dururken, artık var olmayan birini hayal ettiğimi fark ettim. Nazik, tatlı ve beni koruyan o çocuk artık yoktu.

Onun yerine kavga çıkaran ve partileri mahveden bir adam gelmiş. Bir cinayet zanlısı.

Kız kardeşini öldürmemiş olsa bile, Miles yine de tehlikeli olabilir. Özellikle de kız kardeşinin kaybolduğu gece hakkında sakladığım sırrı öğrenirse.

Bana doğru adım atıyor ve geri çekilmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Gözleri yine göğüs dekolteme kayınca, kendimi örtüyorum ama bakışlarının sıcaklığı içimi titriyor.

"Onunla arkadaş mıydın?" diye soruyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Gerçekte değildim, ama bunu ona itiraf edersem, Sophie'nin tüm arkadaşlarıyla nasıl arkadaş olduğumu ve onun erkek arkadaşıyla nasıl çıktığımı merak edebilir. Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Onu tanıyordum."

Gözleri sonunda benimkilerden ayrılır ve etrafımızdaki partiyi taramaya başlar. Artık dikkatleri üzerimize çekiyoruz, çünkü giderek daha fazla insan aralarında bir cinayet zanlısı olduğunu fark ediyor.

"Sen burada ne yapıyorsun?" "Seninle aynı şeyi," diyor Miles.

"BMW'nin arkasında sevişmek mi?"

Kaşları yukarı kalkıyor ve dudaklarının köşesinde beliren sırırtışı bastırmaya çalışıyor. "Sadece bütün gece uyanık kalmak istiyorsan."

Onun gürleyen sesi ve sözlerinin cazibesi tüylerimi diken diken etse de, bir adım geri çekildim. "Üzerime bira döken biriyle olmaz."

"Sanki ilgiyi sevmiyormuşsun gibi." Sözleri küçümsemeyle doludur ve ona tokat atmak mı yoksa ağlamak mı istediğimi bilemiyorum.

Eskiden benden hoşlanıyordu. Öyle değil mi? Yoksa bunu hayal mi ettim? Belki de bunu o kadar uzun süre kafamda büyüttüm ki, Miles ile aramızda aslında hiç olmayan bir şey olduğunu düşünmeye başladım.

Gençken benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum, ama şu anda benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Bir şekilde, iki dakikadan az bir sürede benden nefret etmeye karar verdi.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslıyorum.

Kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarını açar, omuzlarını silker ve altındaki siyah tişörtü ve kaslı pazılarını ortaya çıkarır. Onun kollarına sarılmak nasıl bir şey olurdu acaba? Boğazımda bir yumru oluşur ve o kapüşonlu sweatshirt'ünü bana fırlatır. "Al şunu. Kendini ört."

"Neden? Gerçek hayatta hiç göğüs görmedin mi? Beni görünce pantolonuna boşalırsan ben sorumlu değilim. Bu senin sorunun." Yine de, artık daha fazla insan bizi izlediği için ceketini giyiyorum.

Miles'ın ağzı bir hırlamaya dönüşüyor. "İnan bana. Senin gibi kızlar bolca var."

Artık öfkemi daha fazla kontrol edemediğim için ona doğru adım atıyorum. "Evet, ama hepimiz birimizi öldüren erkeklerden uzak dururuz."

"Burada ne yapıyorsun?" Liv, hayatında bir gün bile sigara içmemiş olmasına rağmen, kırk yaşındaki bir sigara içicinin sesine sahip ve bu ses, Miles ile aramızdaki gerginliği bir pala gibi kesip atıyor.

Natalie kolunu koluma doladı ve bir şekilde Miles ile aramızdaki mesafe arttı, ama hangimizin hareket ettiğini bilmiyorum. Onun kapüşonlu sweatshirtini kendime doğru çektim ve sanki altında hiçbir şey giymiyormuşum gibi görünüyordu. Tek istediğim bu ıslak gömleği çıkarıp sıcak ve kuru bir şey giymek ve onun kapüşonlu sweatshirtini ona geri atmaktı.

Omuzlarını silkiyor.

"Takılıyoruz." "Git," diyor

Liv ona.

Ama Miles, gözlerimi kilitlemek dışında kıpırdamıyor. Bakışlarının yoğunluğunda, omurgamdan aşağı bir titreme gönderen bir şey var. "Bira için üzgünüm."

Özrü beni şaşırttı. İki saniye önce tam bir pislik gibi davranıyordu.

"Önemli değil." Bu, başka herhangi birine vereceğim cevap. İyi Maddie, birinin yanlışlıkla üzerine bira dökmesi için asla kızmazdı. Bir partide asla olay çıkarmazdı.

Ama ben tam da bunu yapıyorum ve Miles'ı tekrar görmek beni tamamen altüst etmeye yetti.

"*Git* dedim!" Liv ona sertçe bağırır. Onu böyle bağırırken duyduğum tek zaman sahadaydı. Şimdi ise partide sessizlik hakim olurken duyulan tek ses budur.

Miles gülümser ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak geri çekilir. Bana çarptığından beri yüzünde gördüğüm ilk gülümseme ve bu... etkileyici. Yarım bir sırıtış, dizlerimi titretir. "Seni tekrar görmek güzel, Madalyn."

Beni hatırladığını bilsem de, dudaklarından çıkan adım beni donduracak kadar etkiliyor. Artık adım Madalyn değil, Maddie. Ama yine de onu tekrar söylemesini istiyorum.

Natalie beni nazıkçe eve doğru itti. "Hadi. Sana temiz bir gömlek bulalım."

Natalie'nin üç katlı Viktorya tarzı evinin içi yaklaşık on derece daha soğuk. Miles'ın kapüşonlu sweatshirt'ü olsa bile, kanallardan esen merkezi klima çıplak bacaklarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Merdivenlerden yukarı çıkarken son basamakta takılıyorum ve Natalie beni tutuyor. Liv homurdanarak yanımdan geçip gidiyor. Natalie ve ben yatak odasına girdiğimizde, Liv maun şifonyerin düzgünce katlanmış üstlerle dolu ikinci çekmecesini açmış bile.

Üstümü çıkarmakta zorlanıyorum. İçmeye başlamadan önce giyinmek çok daha kolaydı. İlk kez sarhoş olduğumda, Jordan beni "*küçük hafif siklet*" diye çağırırken gülmekten neredeyse ağlayacaktı.

Sütyenimin üzerine tişörtü geçirmeyi başardım ama kollarımdan çıkaramadım. "Yardım lazım."

Natalie üstümü çıkarıp temiz olanı giymeme yardım etti. O benden daha minyon olduğu için üst bana dar geldi ve etek ucu birkaç santim fazla yukarıda kaldı.

Soğuktan korunmak için Miles'ın kapüşonlu sweatshirtini tekrar giydim, ama onun yoğun misk kokusunun her lifine sinmiş olması hiç hoşuma gitmedi. Sözleri kafamda sürekli yankılanıyor. *Sana ne oldu böyle? Sakın bana artık o kızlardan biri olduğunu söyleme.*

"O burada ne arıyordu?" diye soruyor Liv.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Natalie, sesi çok düşük.

Bana net bir cevap vermedi, ama burada olmasının bir nedeni vardı. Herkesin onu cinayetle şüphelendiği bir partiye davetsiz gelmezdi.

"Şehirde mi kalıyor?" diyor Liv.

Yukarı baktığımda, bana sorduğunu fark ettim. "Bilmiyorum."

Tanrım, umarım kalmıyordur. Bu gece, onunla günlük olarak nasıl iletişim kurulacağına dair bir göstergeyse, ondan uzak durmayı planlıyorum.

Tabii, onunla tekrar konuşursam, ağzımdan ne sırlar dökülecek kim bilir.

"Sana ne dedi?" Natalie dudağını ısırıyor.

Omuz silkiyorum, yanaklarım yanıyor. Bana yönelttiği tüm hakaretleri itiraf etmek çok utanç verici. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece üzerime bira döktüğü için özür diliyordum."

"Ondan uzak durmalısın," diye Liv sertçe söylüyor.

Ne demek istediğini anlıyorum. "Polis kaçtığını söyledi," diye hatırlatırım

Gözlerini devirir. "Polisin umursamadığını biliyorsun. Onlar onu aramazlar bile."

Natalie dudaklarını sıkıştırır ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturur. Ağlamak üzere gibi görünür. Aylardır Sophie'nin ani yokluğunun yarası hala tazedir. Natalie'nin kayıp arkadaşı hakkında yazdığı neredeyse her gönderide Sophie'den kardeşi gibi bahseder. Liv, röportaj sırasında kamera karşısında ağlayan en iyi arkadaşıdır. Bu konu hakkında konuşmak kolay değildir.

Sophie, Jordan'ın evinde düzenlenen büyük bir partiden sonra, Jordan'ın ailesi şehir dışındayken kayboldu. Ertesi sabah, annesi onun kaybolduğunu bildirdi. Ancak, Sophie üç yıl önce annesine nerede olacağını söylemeden babasının evine gittiğinde, Sophie'nin kaybolduğunu bildirme hatasına düşmüştü. Kaybolmadan birkaç gün önce, Sophie on sekiz yaşına girmişti; artık yasal olarak reşit olduğu için, haber vermeden evden ayrılabilirdi.

Sophie kaybolduğundan beri insanlar onun hakkında birçok söylenti yaydı. Bazıları kaçtığını, bazıları intihar ettiğini, bazıları ise kaçırıldığını iddia ediyor. Bazıları uyuşturucuya bulaştığını ve aşırı dozda aldığını öne sürüyor. Bazıları ise birinin intikam almak için bir şey yaptığını söylüyor.

Güzel kızlar, insanların güvende olması gereken sakin küçük kasabalardan kaybolduğunda, herkes cevaplar ister.

Beaumont'ta yerel gönüllülerle birlikte üç günlük bir arama çalışması düzenleyen, belediye başkanı annesi ve iş adamı babasının nüfuzunu kullanan Jordan'dı. Ardından, kaybolan kız arkadaşıyla ilgili TikTok videosu viral olunca, medya ve basın ortalığı karıştırdı.

Kayıp genç kız nerede?

TikTok'taki erkek arkadaş, kız arkadaşının kaybolmasının ardından viral oldu. Z kuşağı, kalbi kırık bu erkek arkadaş için çıldırıyor.

Polis sonunda Sophie'nin evini, odasını ve cihazlarını aradı. Geride bıraktığı telefon dışında, şüpheli bir faaliyetin kanıtı yoktu. Kaçma geçmişi olduğu için, araştırmayı bıraktılar.

Polis, kayıp genci kaçak olarak değerlendiriyor. Suç işlendiğine dair kanıt yok. Bazen, balo kraliçeleri bile ortadan kaybolmak ister.

"Miles neden kendi kız kardeşine böyle bir şey yapsın?" diye soruyorum. Çünkü onun şiddet eğilimini bilmeme rağmen, kimse Sophie'ye neden zarar verebileceğine dair makul bir neden gösteremedi.

Liv kollarını kavuşturur ve sesini alçaltır. "Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun."

sen

onu Aşağıdan birisi yüksek sesle küfür ediyor. "Polisler!" "Siktir," diye tıslar
beni Liv.

m Natalie elimi tutar. "Gitmeliyiz!"

gibi Evde birbirimizden ayrılmadan kalmayı başarırız, ama aceleyle

tanı

mıy

orsu

n."

Dışarıda cesetler var, Natalie'nin eli elimden kayıyor ve kalabalığın içinde onları kaybediyorum.

Polis arabası garaj yolunda durmuş, birkaç arabayı engelliyor, kırmızı ve mavi ışıklar karanlık çimlerin üzerinde yanıp sönüyor.

Evim Natalie'nin evinden birkaç kilometre uzakta. Sarhoş halde eve sendeleyerek gitmek berbat olacak, ama polis tarafından eşlik edilmekten iyidir.

Arabaların arkasına gizlice girip yola çıkıyorum. Siyah bir sedan ve yükseltilmiş bir Dodge kamyonet hızla geçiyor ve Maple Caddesi'nde birkaç adım attıktan sonra, gürültülü, uğultulu bir motorlu araba yanımda yavaşlıyor.

"Seni bırakayım mı?"

Aşağı indirilmiş camdan, eski bir Mustang'in direksiyonunda oturan Miles'i görüyorum, bana sinir bozucu sırtışını atıyor.

"Beni kaçırıp öldürmen için mi? Hayır, teşekkürler."

Kafasını sallar ve hızla uzaklaşmasını beklerim, ama bunun yerine arabasını benim yanımda durdurur. "Bin."

"Unut gitsin. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Bunu çok açık bir şekilde belirttin." "Polisler seni almadan ya da biri seni ölmeden bin arabaya."

Tereddüt ettim. Haklıydı. Sınıf arkadaşlarım hızla geçiyorlardı, çoğu içki içmişti ve ben bu gece tutuklanmak ya da öldürülmek istemiyordum.

"İçki içtin mi?" Zamanlaması kötü bir hıçkırık çıkarırım.

"Hayır. Pek içki içmem."

Onu benim tanıdığım kadar tanıyorsun.

Fikrimi değiştirmeden önce arabaya atlıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BEN BİR APTALIM. Tam anlamıyla bir cinayet zanlısıyla aynı arabadayım. Lanet olası bir ölüm listesi yazan bir adamla. Neden dördüncü votka-kızılılık kokteylini içtim ki? Ona asla itiraf etmeyeceğim, ama Liv son içkiyi içmemem konusunda beni uyardığında onu dinlemeliydim.

Miles'ın Mustang'inin içini tarıyorum. Silah, çekiç veya balta görünmüyor. Göz bağı, ip veya koli bandı da yok. Aslında, zemin ve koltuklar şaşırtıcı derecede temiz. Ayaklarımın dibinde birkaç pipet ambalajı ve bozuk para dışında bir şey yok.

Elim, onun kokusunun ne kadar güzel olduğuna şaşırarak yumruk yapıyorum. Old Spice ve nane. Sakız olabilir mi? Bira kokusu yok. Ter kokusu yok. Neden en büyük pislikler en güzel kokar?

Neyse. Yine de Jordan'ın yanına bile yaklaşamaz. Hiçbir erkek yaklaşamaz. Abercrombie mankeni gibi bir yüzü ve Thor gibi bir vücudu var. Miles daha çok . . . Loki'ye benziyor.

Kapüşonlu sweatshirt'ü çıkarıp ona veriyorum. Beni bıraktığı için, sweatshirt için teşekkür etmeliyim, ama onu ihtiyacım olan şeyin sebebi o ve aslında onunla konuşmak istemiyorum. Evime sadece birkaç kilometre var, belki de tüm yolculuk boyunca sessizce oturabiliriz ve sonra sonsuza kadar yollarımızı ayırabiliriz.

Miles kapüşonlu sweatshirt'ü benden alır, parmaklarımız birbirine değir. Bu dokunuş beni elektrik çarpması gibi sarsar ve elimi geri çekerim.

Tıpkı altıncı sınıfta, Heartland serisinin bir sonraki kitabını uzattığında, ilk kez yanlışlıkla ellerimizin değdiği gibi. Atlı kız dönemimden geçiyordum ve Amy ile Ty'ın ne zaman bir araya geleceğini öğrenmek için kitapları hızla okuyordum, ama bir sonraki kitap rafta yoktu ve kütüphane sistemi kitabın ödünç alınmadığını söylüyordu. Miles aradığım kitabı anladığında utanç verici bir şekilde ağlamak üzereydim ve tek kelime etmeden, birinin U-Z bölümündeki rastgele kitapların arasına dikkatsizce sıkıştırdığı kitabı bulup bana uzattı. Değişim sırasında parmaklarımız birbirine değdi ve sanki parmaklarım daha önce hiç dokunulmamış gibiydi. Sanki onun dokunuşu onları hayata döndürene kadar elimde ölü ve çürümüş gibiydiler.

Şimdi kapüşonlu sweatshirt'ünü dikkatsizce arkasına attı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kavşağa kadar düz git, sonra Elm'e sola dön. Sadece birkaç mil uzaklıkta." İyi. Halloldu. Artık konuşmamıza gerek yok.

O pek de iyi bir kaçış şoförü değil. Natalie'nin evinden kaçan sınıf arkadaşları, çift sarı çizgiyi geçerek yasadışı bir şekilde bizi geçiyorlar. Yıpranmış bir Toyota bizi geçerken kornaya basıyor. Gürültülü bir Mustang'i olan bir adamın en azından hız sınırına uyacağını düşünürsünüz.

Telefonumla uğraşırken, tahminli metin özelliği Jordan'a sarhoş bir uyarı yazmama yardımcı oluyor.

Natalies'e geri dönme. Polisler geldi.

Natalie bana mesaj attı.

Aman Tanrım, iyi misin? Polislerden kaçabildin mi?

Evet, iyiyim. Neredesin?

Liv'le birlikteyim. Bu gece onun dedesinin evinde kalacağım!

Lol, umursamıyorlar mı?

Hayır, ikisi de hiçbir şeyden habersiz ve benim sadece onun heteroseksüel en yakın arkadaşı olduğumu düşünüyorlar!

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, Miles beni izliyor. Onun bakışları altında donup kalıyorum. Gözleri, seni olduğun yerde eritebilecek bir vahşetle her zaman parıldayan türden.

Kız kardeşi kaybolduğu için gözlerinde bu ifade var diyebilirim. Ama gözleri hep böyleydi.

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Araban başımı ağrıtıyor."

"Susturucu yok."

"Neden erkekler yolda en gürültülü arabaya sahip olmanın havalı olduğunu düşünüyor?"

"Havalı olmakla alakası yok, daha çok parasız olmakla alakalı. Eskisi çürümüş ve yenisini alacak parası yok."

"Oh." Miles'ın başkalarının havalı bulduğu şeyleri umursamayan bir tip olduğunu bilmeliydim.

"Sana ne olduğunu hiç anlatmadın."

Omurgam kaskatı kesildi. İşte başlıyoruz. Beş saniyelik mutlu sessizliğin fazla iyi olduğunu biliyordum. "Davet edilmediğin bir partide neden bulunduğunu bana hiç anlatmadın."

"Önce ben sordum."

Gözlerimi devirdim. Belki de altıncı sınıftan beri pek değişmemişti. "Bana hiçbir şey olmadı. Büyüdüm. Değiştim. Herkes değişir."

Gözlerini önündeki yola dikip, yumruğunu direksiyonun üstüne sıkıştırır. "Herkes değil."

"Sen değiştin."

"Hayır, değişmedim." Kendinden çok emin konuşuyor ve tamamen yanıldığı halde bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

"Evet, değiştin. Tamamen farklı birisin. Partide seksi görünmeye cesaret eden kızları fahişe diye aşağılayan öfkeli bir pisliksin." En son ne zaman bu kadar açık sözlü konuştuğumu hatırlamıyorum. Ama sanırım bunun nedeni Miles'ın beni sevip sevmemesini umursamamam. Kimse onu sevmiyor, o halde neden onun fikrini umursayayım ki?

"Öncelikle, ben her zaman öfkeli bir pislik oldum. Bu değişmedi." "Bu doğru değil. Bana her zaman nazik davrandın."

Miles burun kıvrıldı. "Başkalarına değil."

Şimdi düşününce, ortaokulda nazik davrandığı başka birini hatırlayamıyorum. Belki de bu yüzden beni sevdiğini düşündüm ve ona aşık oldum. Biz dünyaya karşıydık.

"İkincisi," diye devam ediyor. "Ne zaman seni fahişe gibi aşağıladım ki?"

"Şey... Bana, kıyafetime bir bakıp bana ne bana ne olduğunu sorduğunda."

Gözlerini kısıyor. "Bunun partide seksi görünmenle hiçbir ilgisi yok. Sen tamamen farklı bir insansın. Başka biri olmaya çalışıyorsun. Artık kendin olmaya bile çalışmıyorsun."

Haklı, ama tamamen farklı bir insan olmak hayatımda verdiğim en iyi karardı. O bunu sanki yaptığım en kötü şeymiş gibi gösteriyor. "Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Eskiden kim olduğunu biliyorum. Okumayı bırakamayan, harika bir zekası olan tatlı, akıllı bir kızdın."

Muhteşem bir zeka. O zamanlar kimsenin beni öyle gördüğünü sanmıyordum. Kimsenin beni gördüğünü sanmıyordum. Görünmezdim.

"Kendini daha fazla savunman gerekiyordu," diye kabul ediyor, "ama sen hiçbir zaman kimsenin klonu olmadın."

Yüzüğümü kaldırıyorum, söz yüzüğüm bana aksini söylüyor. "Ben kimsenin klonu değilim. Ben özelim."

Jordan Goldman'la birlikte olan tek kız benim. Bu da beni bu kasabadaki diğer kızlardan daha özel yapıyor. Onun kız kardeşinden bile daha özel.

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Bir yüzük seni özel mi yapıyor?"

Elimi tekrar kucağıma indirip bir saniye boyunca onu örtüyorum. Ama Miles Mariano'nun beni herhangi bir şeyden utandırmasına izin vermeyeceğim. "Erkek arkadaşından aldığım söz yüzüğü beni özel yapıyor, evet."

"Erkek arkadaşın ve söz yüzüğün olması seni özel yapmaz." "Öyle mi? O zaman ne yapar?"

"Sen. Kendini özel yapan sensin. Kimse olamadığı halde, sen kendin olarak kalarak

olamadığın zaman."

Kollarımı kavuşturuyorum. Kapıyı açıp dışarı atlamak istiyorum. Acıtsa da umurumda değil

Acıtsa da umurumda değil. Miles'la bu arabada oturmaktan daha fazla acı veremez. "Evet, kimse onu sevmiyordu."

Ama ona hatırlatmama gerek yok. O hatırlıyor.

"İnsanların seni sevmesi için kendini değiştirmen gerekmediğini biliyorsun, değil mi? Sen sadece kendin ol, eğer bu onlara yetmiyorsa, siktirip gitsinler."

Tabii ki böyle derdi. "Belki bu, insanların ne düşündüğünü umursamayan senin gibi biri için işe yarar."

"Neden umursayayım ki?"

"Bilmiyorum, belki de insanlar senin kendi kız kardeşini öldürdüğünü düşünmesinler diye?" Başkalarının ne düşündüğünü umursaması gereken biri varsa, o da Miles'tır.

Çenesi tüylerle kaplı ve ben onu dokunmak için açıklanamayan bir dürtü hissediyorum. Parmağımı çenesinden boynunun pürüzsüz eğimine doğru kaydırıyorum. Kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"O zaman partide neden öyle dedin?"

"Çünkü beni sinirlendiriyordun. Hâlâ da sinirlendiriyorsun."

Kafasını sallar. "İnsanların beni şeytan olarak görmesi umurumda değil. Soph'u bulmak umurumda. Tek umurumda olan bu."

"Natalie'nin partisine bu yüzden mi gittin?"

Sinyal lambasını çalar. "Evet. Sarhoş insanlar sırlarını anlatmayı severler. Ve biri kız kardeşimle ilgili bir sır saklıyor."

Kalbim durdu. Bilemez. Bu imkansız. Bilseydi, benimle bu arabada oturup bu konuşmayı yapmazdı.

Hayır, o sadece aylardır hala bir cevap bulamadığı için üzgün. Sophie'nin ortadan kaybolmasından, asıl sorumlu olan kişi olan Sophie'nin kendisi yerine başka birini sorumlu tutmak istiyor.

Yutkunup, kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes veriyorum. "Ama neden şimdi? Aylardır geçmedi mi? Sen arama ekiplerinden hiçbirinde yoktun."

"Orada olmak istedim," diye tersledi. "Ailem aramalara katılmamı istemedi çünkü benim... ..bir şey bulmamı istemiyorlardı." Gözleri benimkilerden yola kaydı, boğazı titredi. "...bir şey bulmamı istemiyorlardı."

Onlar, onun kız kardeşinin cesedini bulmasını istemiyorlardı. "Oh."

Tabii ki istemediler. Kim böyle bir şeyi hafızasından silebilir ki? Yine de herkes, aramalara katılmamasını ona karşı kullanıyor. Katılmamasını suçluluğunun kanıtı olarak gösteriyorlar.

"Sonra babam... kendini kaybetti. Bu yüzden geri dönemedim." Miles'ın sesindeki öfke artık yok. Geriye sadece boş bir boşluk kaldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve gözleri bana kayıyor, sanki hala bana güvенеbileceğinden emin değilmiş gibi. Sanki benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve açılmak istediği son kişi benimmişim gibi. "Seni ilgilendirmez, değil mi?"

"Peki. Sorduğumu unut. Beni bırakana kadar burada garip bir sessizlik içinde oturalım."

İlk başta, gerçekten de dediğimi yapacağımı düşündüm. Sessiz saniyeler geçip gitti, ta ki o iç çekene kadar. "Her gece içiyordu. Sonra her gün. İlk başta, onu ayakta tutuyordum. İşe, markete, her yere. Sonra onu hayatta tutuyordum. Bu yüzden geri dönmedim."

Böyle bir yükü hayal bile edemiyorum. Annem ve ben her zaman yakındık, çoğu anne ve kızdan daha yakındık, ama o her zaman benim annemdi. O bana bakardı, tersi değil.

"Şimdi daha mı iyi? Bu yüzden mi geri gelebildin?"

Miles gülmeden güldü. "Hapisteyken kendini içerek öldürmek çok daha zor, evet. Sanırım daha iyi olduğunu söyleyebilirsin."

İlk başta, pek içki içmediğini söylediğinde ona inanmamıştım. Ama şimdi bunun doğru olduğunu biliyorum. Babasının izinden gitmek istemiyor. "Neden hapiste?"

"Alkollü araç kullanmaktan." Miles şimdi iki eliyle direksiyonu sıkıca kavrar, tüm gücünü kullanarak. "Bir çocuğu öldürebilirdi. Başkalarına bizim başımıza gelenleri yapabiliirdi."

Sophie'nin ortadan kaybolması, Miles'ın sadece kız kardeşini kaybetmesi anlamına gelmiyordu, babasını da kaybetmişti. Önce alkole, sonra hapse. Birbirimizi tekrar gördüğümüzden beri ilk kez, onun için üzülüyorum.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor. Jordan'dan her mesaj geldiğinde dudaklarım hala gülümsüyor.

Kahretsin. Yarın görüşürüz o zaman. Eve vardığında bana mesaj at.

Onunla birlikte bira almaya gitmeliydim. Şu anda Miles Mariano ile arabada sıkışıp kalmak yerine onunla birlikte olabilirdim.

Sonunda kavşağa varıyoruz ve Elm Caddesi'ne sola dönüyoruz.

"Annenle mi yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Büyükanneyle. Buradayken GED'imi alıp çalışmam gerekiyor. Anlaşmanın bir parçası."

Doğru. Diplomayı almadan okuldan atıldığı için GED'ini alması gerekiyor.

"Sonbaharda üniversiteye gidecek misin?"

"Hayır. Bana göre değil."

"Liseden hit listesi yazdığı için atılanları kabul etmedikleri için mi?"

Gözlerini devirir, artık benden tamamen bıkmıştır. "Ben ölüm listesi yazmadım." "Ben öyle duymadım."

"O bir şüpheli listesiydi. Soph'un ölmesini isteyen herkesi içeren bir liste. Biri listeyi görmüş ve yanlış anlamış."

Camı biraz daha indiriyorum, ama cildime değen sıcak yaz esintisi boynumda biriken teri durdurmaya yetmiyor. "Kaçtığını düşünmüyor musun?"

"Kaçmadığını biliyorum. Kaçmış olsa bile, şimdiye kadar geri dönmüş olurdu." Başını salladı. "Düşmanları vardı. Birisi onu öldürmek istiyordu."

Sophie Mariano'nun düşmanları nasıl olabilir ki? Beaumont'un en popüler kızıydı. Herkesin sevdiği bir kızdı. Kimse onun hakkında kötü bir şey söylemezdi.

Onu nefret eden tek kişi bendim.

"Kim olurlarsa olsunlar," diyor, "onları bulacağım."

Miles'ın başarısız olması gerekiyor. Sophie'nin gitmiş kalması gerekiyor, çünkü geri dönerse Jordan onu seçebilir ve o zaman benim için önemli olan her şeyi kaybederim.

O listeye kimlerin girdiğini bilmem gerekiyor.

Evime yaklaşıyoruz. Tanrıya şükür. Bu arabada nefes alamıyorum. "Sol tarafta, hemen burada. Sokağın sonunda durabilirsin."

Annem ve ben dubleksin bir tarafında yaşıyoruz. Ağaçlar ve çalılar bizi en yakın ve en meraklı komşumuz Tess'ten ayırıyor, bu yüzden o bile benim gizlice dışarı çıktığımı bilmiyor. Bu mahremiyeti ve huzuru fırsat bilip pencereden dışarı çıkıp çatıda kitap okuyorum. Büyük bir ev değil, Natalie'nin ya da Jordan'ın evine kıyasla hiçbir şey ama ben onu seviyorum.

Miles beni kaldırıma bırakmak yerine araba yoluna giriyor. Durduğunda motor gürültüyle çalışıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Sokağın aşağısında durmanı söylemiştim."

Şaşırtıcı bir şekilde, farları ve motoru kapatır. Tanrım. Beni eve bıraktığı için ona borçlu olduğumu mu düşünüyor? Şimdi oral seks yapmam mı gerekiyor? Jordan'a bir mesaj yazıyorum.

Eve geldim, seni çok özledim, yarın görüşürüz

Kemerimi çözüyorum ve kapı kolunu açmaya çalışıyorum. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

Miles kapısını açar ve tavandaki ışığın sert parıltısında nihayet irislerinin koyu kahverengisini görebiliyorum. Yaz yağmuruyla koyulaşmış toprak rengi.

"Şey... Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Dubleksin diğer tarafını işaret ediyor. "Büyükannem orada yaşıyor."

Bir saniye sürer, ama sonunda tüm parçalar yerine oturur.

Miles, onunla birlikte taşındığını söylemişti... "Doğru. Mabel senin büyükannen." "Evet."

Mabel bizim ev sahibimiz ve dubleksin diğer tarafında yaşıyor. Aynı zamanda benim patronum ve kasabadaki tek lokantanın sahibi.

Odamda iki kapı var: biri koridora, diğeri tavan arasına ve dubleksin Mabel'in tarafına açılıyor. İstersem odamdan geçip onun tarafındaki misafir yatak odasına girebilirim.

Miles'ın kalacağı oda.

Miles Mariano benim evimde kalıyor. Bir duvarı paylaşıyoruz. Bir kapıyı. Her gece uyurken aramızda sadece birkaç adım olacak.

Benimle ilk sevdiğim erkek arasında. Benimle cinayetle suçlanan erkek arasında.

Kalbimi çarptıran bir gülümsemeyle bana bakıp, ellerini ceplerine sokarak eve doğru geri çekiliyor. "İyi geceler komşu."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ön kapıdan gizlice girdiğimde annem kanepede uyuyor, şükürler olsun. Natalie'nin tişörtünü giymiş olsam bile, üzerimdeki alkol kokusunu alabilir. Bloody Mary's Inn'de çok çalışıyor, çoğu gece saat dokuzdan önce bayılmadan uyuyamıyor. Beaumont'a daha büyük, daha iyi yerlere giderken uğrayan herkes, hem içkileri hem de ürkütücü dekoruyla tanınan Bloody Mary's'de kalmak istiyor.

Annem üniversitenin son sınıfında bana hamile kaldı ve babam bunu öğrendiğinde ondan ayrıldı ve velayet hakkından vazgeçti. Annem bir şekilde doğum öncesi muayeneleri, dersleri, çalışmayı ve part-time çalışmayı dengelemeyi başardı. Hartford'daki ailesi, yeni doğmuş bir bebeği olan evlenmemiş kızının eve dönmesine izin vermediğinde Beaumont'a geldik ve annem kiralık bir dubleks bulana kadar birkaç ay otelde bir odada yaşadık. O zamandan beri sadece ikimiz varız.

Tess'in çabalamadığından değil. Bisikletimin destek tekerlekleri varken beri anneme birini bulmak için yalvarıyordu.

Yorgunluk dalga dalga üzerime çöküyor ve odama çıkan merdivenlere yöneliyorum. Ama ilk basamak gıcırıyor ki, annemin sesi duyuluyor: "Tatlım? Sen misin?"

Kahretsin. Çok yakındı. Umarım terimden sızan votka kokusunu almaz. "Evet anne, benim. Hırsız falan yok."

Oturma odasından fırlayarak çıkar. O böyledir, bir dakika önce baygın yatarken, bir dakika sonra Energizer Tavşanı gibi olur. "Ve benimle kutlama yapmayacak mıydın? *Mezuniyet gecesinde?*"

"Sen uyuyordun!"

Her zamanki abartılı çene düşürme hareketini yapıp elini göğsüne koydu. "Ben mi? Kızım partideyken asla uykuya dalmam, özellikle de evde hala dondurma varken."

Nefesimi tuttum. "Dondurma mı var?"

Yatmadan önce gerçekten biraz su içmeliyim, böylece sabah baş ağrısıyla uyanmam.

"İçki içtin mi?"

"Hayır," diyorum çabucak. Eskiden anneme yalan söylemezdim, ama Maddie olduğumdan beri aramızda giderek daha fazla yalan ve sır var.

Annem kollarını kavuşturur, gözlerini kısar. "Uyuşturucu? Şeytani ritüeller?" Gülererek, "Aman Tanrım, anne, hayır," derim.

"O zaman dondurma yiyebilirsin."

Neredeyse rahat bir nefes alıyordum. Annemi seviyorum, ama her şeyi bilmesine gerek yok.

Omzuma şakacı bir şekilde vurur. "Ee? Lise mezunu olmak nasıl bir duygu? Hayal ettiğin gibi mi?"

Sophie ortadan kaybolmadan önce, bugün büyük bir rahatlama hissedirdim. Bunun yerine, çoğunlukla Jordan, Natalie, Liv ve ponpon kızlarla geçiremediğim yıllara özlem duyuyorum. Son sınıfa kadar yaşayamadığım tüm anılara. Futbol yıldızı Jordan Goldman'ın kız arkadaşı Maddie olmaya devam etmek için daha fazla zamanım olmasını dilerdim.

"Evet. Hayal ettiğim her şey."

Annemin gözleri elime takılır ve gözleri fal taşı gibi açılırken, elimi bir çırpıda kapar. "Jordan'dan bir hediye daha mı?"

Gülümserim. "Evet, bu akşam verdi."

İlişkimiz resmileştiği anda Jordan beni hediyelerle yağmuruna tuttu. Beyaz güllerden oluşan buketler için vazo kalmadı ve annem, Jordan'ın bana verdiği bitter çikolataları yiyip durduktan sonra bir Fitbit satın aldı. Yine de, hiçbir şey bu yüzükle kıyaslanamaz.

Elimi çevirip çevirir ve özlemle iç çeker. "Çok güzel. Jordan harika bir iş çıkarmış. Keşke benim de *bana* güzel mücevherler alan bir erkek arkadaşım olsaydı."

"Sanki benim yaşımdayken sana hediyeler yağdıran yirmi erkek yokmuş gibi." Liv bir keresinde anneme *MILF* demişti ve ona bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceğine yemin ettirmiştik.

Annem eliyle beni uzaklaştırır.

"George geçen hafta sana çıkma teklif etti," diye huysuz bir gülümsemeyle hatırlatıyorum. Mutfağa gidip dolaptan iki kase çıkarıyor.

"Evet demediğim için minnettar olmalısın. O benim yaşıma göre senin yaşına daha yakın."

"Neden minnettar olayım ki? Sen onunla çıkarsan kasaba benim hakkımda dedikodu yapmaz."

"Ha! Onları hafife alıyorsun." Annem iki kaşığı kaselerimize gürültüyle bırakır ve geniş bir gülümsemeyle dönerek, "Artık daha fazla saklayamıyorum. Bir sırrım var!" der.

"Söyle!"

"Tahmin et, hanın yeni genel müdürü kim oldu!"

Nefesim kesildi, zıpladık ve çılgık attık. Annem, oteldeki ilk gününden beri bunun için çalışıyordu. Temizlikçi olarak başlamıştı, şimdi ise oteli yönetecek.

"Ama kötü bir haber de var." Aniden zıplamayı bırakıp dudaklarını büküyor. "Bu, daha fazla vardiya ve daha fazla çalışma saati anlamına geliyor. Ama yine de en sevdiğim çocuğum beni terk edip üniversitede partiye gitmeden önce ona zaman ayırmaya devam edeceğim."

Üniversite kelimesini duyunca irkilmemeye çalışıyorum. Artık Ash ile arkadaş olmadığım için, annemle tek tartıştığımız konu benim geleceğim. "Ben senin tek çocuğum," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ben gerçekten öğrenmek için üniversiteye gidiyorum."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Tek anneni *öğrenmek* için terk etmezsin."

Asıl planımız, borçsuz

—ya da en azından yönetilebilir—bir borçla mezun olabilirdim, sonra Columbia'da yaz yayıncılık kursuna gidebilirdim ve sonunda New York'ta kitap yayıncılığı alanında hayalimdeki kariyere başlayabilirdim. Annem de beni şehirde ziyaret edebilir ve Broadway oyunlarına gidebilirdi.

Ama başvurular yapıldı ve kabuller geldiğinde, Jordan ile aynı okula, Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne girdim. Onu okula aldılar, bu yüzden reddetmesi mümkün değildi ve birlikte gitmeyi önerdiğinde onu reddetmem de mümkün değildi.

USC çok pahalı, evlat. Konuştuğumuz gibi bir devlet üniversitesine ne dersin?

Ama sen hep kitaplarla çalışmak istemiştin. Neden şimdi fikrini değiştirdiğini anlamıyorum.

Kitap yayıncılığı benim kaçışımdı, Beaumont'tan kurtulmamın bileti. Madalyn olduğum zamanlarda. Ama şimdi ben Maddie'yim ve onun kaçmak için bilete ihtiyacı yok. Altın bileti varken olmaz.

Jordan artık benim geleceğim ve onun geleceği Beaumont'ta. Babasının işlerini devralana kadar ona yardım edecek. Belki annesinin izinden gidip belediye başkanı bile olacak. Jordan her şeyi yapabilecek bir adam ve ben de o yaparken yanında duracak bir kızım. Olmak istediğim tek yer orası.

Annem dondurucuyu açar. "Şimdi. Kutlama için dondurma!"

"Çikolata soslu mu?"

"Alo? Kaç yıldır benimle yaşıyorsun? Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Odama gidip, mümkün olduğunca çabuk pijamalarımı giyiyorum çünkü tek istediğim yastığıma kıvrılıp on iki saat uyumak. Asla bulamayacağımızı bildiğim bir kızı aramak için yaptığımız arazi aramalarından beri bu kadar yorgun olmamıştım.

Ama gerçekten uyuyabilecek miyim, bilmiyorum. Miles duvarımın diğer tarafındayken nasıl uyuyabilirim ki?

Şu anda ne yapıyor? Müzik mi dinliyor? Video oyunu mu oynuyor? Mastürbasyon mu yapıyor? Hiçbir şey duyamıyorum ama bizi ayıran iki ince kapıdan birine bakıp duruyorum. Umarım uyuyordur.

Boxerla mı yoksa çıplak mı uyuyor? Bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum.

İpek şortumu giymeye çalışırken, tavan arasına açılan kapının arkasında bir gıcirtı duyuyorum. Sonra kapı kolu dönüyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, ama odama giren hayaletle bağırmadan önce Miles içeri giriyor.

O benim odamda. *Miles Mariano* benim odamda.

Saatlerce onunla burada birlikte olduğumuzu hayal ettim. İkimizin yatağında uzandığımızı, onun üstümde olduğunu hayal ettim. Saçımı kulağımın arkasına taradığını. Beni her yerimden öptüğünü. Bana hiç kimsenin hissettirmedeği şeyler hissettirdiğini.

Şimdi bir erkek arkadaşım var, tüm kasaba ondan nefret ediyor ve o, odamda görmek istediğim son kişi.

Gözleri çıplak bacaklarıma düşüyor ve tek bir bakışla tüm vücudum alev alıyor.

Eteğimi tüm gücümle kafasına fırlatıyorum, ama o onu kolayca yakalıyor.

Onu onaylayan bir bakışla açıyor. "Bu eve bırakma karşılığında aldığım ödeme mi?"

"İğrenç. Hayır, bu odamdan defolup gitmen için bir uyarıydı."

Omuzlarını silkiyor ve eteğimi bir bulaşık bezi gibi omzuna atıyor. "Buranın senin odan olduğunu bilmiyordum."

Ama gitmiyor. Bunun yerine, duvarlara dayalı, kitaplarla dolu iki kitaplığı inceliyor. Bu benim en büyük sırrım. Madalyn olmanın vazgeçemediğim tek yanı.

En azından, şimdiye kadar benim sırrımdı.

"Davet edilmediğin yerlere dalmayı gerçekten seviyorsun," diyorum ona.

Beni görmezden gelir. "Çok kitap var. Hala okuduğunu görmek güzel. En azından tamamen hayal kırıklığı yaratmıyorsun."

"Bu ikimizden biri için geçerli,"

diye terslerim. O yemi yutmaz.

Jordan'ın istediği kız olmak istiyorum ve o kızın odasına kapanıp günlerce kitap okumadığını biliyorum, ama geceleri onunla birlikte olmadığım zamanlarda tek istediğim iyi bir kitapla kıvrılmak.

Yine de, onun, arkadaşı olmadığı için teneffüslerde salıncakta kitap okuyan kız olarak hatırlamasını istemiyorum. Diğer kızlar birlikte kıkırdayıp birbirlerinin saçlarını örerken bakmamaya çalışan kız. Sadece bir kişi, bir erkek tarafından fark edilen kız. Miles. Onun içinde, onun içinde gördüğü şeyi gören kız: sevgi istemeyi bilmeyen yalnız bir kalp.

Aslında hepsi Miles'ın suçu. Teneffüslerde okumaya başlamamın sebebi o. Hiçbir zaman bunu açıkça söylemedik ama altıncı sınıfta okuma programında en çok puan almak için birbirimizle rekabet ediyorduk. Bu da mümkün olduğunca çok kitabı, mümkün olduğunca hızlı okumak anlamına geliyordu. Tek bildiğim, kazanmam gerektiği. Okumaya ayırdığım tüm saatlerin, yalnız ve tek başıma geçirdiğim tüm saatlerin bir anlamı olması gerekiyordu.

O sırada bir grup kız, *Percy Jackson*'ın ilk kitabının üzerine vuran güneşi engelledi, bir kız salıncakıma en yakın duruyor ve yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Nazikçe yukarı doğru kıvrılan burnu, yumuşak çenesi, yuvarlak, çam yeşili gözleri ve o zamanlar bile mükemmel dalgalar halinde düşen kakao kahvesi rengi saçlarını hemen tanıdım.

Sophie Mariano. Miles'ın on bir ay büyük ablasıydı, bu yüzden hepimiz aynı sınıfa düştük. Ne yazık ki benim için. "Neden teneffüste kitap okuyorsun? Bu çok garip," dedi.

Etrafındaki kızlar güldü ve bu aşağılama gözlerimi yaşarttı. Normalde ben görünmez birisiydim. Bana tuhaf dediğinde duymamış gibi yaptığım için beni görmezden geliyorlardı. Miles'ı kıskanıyordum çünkü o daha kötü bir şekilde zorbalığa uğrasa da her zaman öfkeli sözlerle karşılık veriyordu. Ben ise sadece korkudan donup kalıyordum.

Ama bu sefer Sophie beni gördü. Ve herkesin de görmesini istedi.

Hızla tekrar okumaya devam ediyormuş gibi yaptım, umarım giderler diye. Sayfadaki kelimeler bulanıklaşmıştı.

"Hiç arkadaşı yok, o yüzden kitap okumak zorunda," dedi başka bir kız alaycı bir şekilde.

"Bu çok üzücü." Sophie kıkırdadı ve diğer kızlar da ona katıldı.

Bir gözyaşı damladı. Sonra bir tane daha. Yüzümü hızlıca, dikkat çekmeden silmeye çalıştım, böylece beni etkilediklerini anlamasınlar diye.

"Bakın!" diye bağırdı Sophie ve beni işaret ettiğini anladım. "Yüzü kızarıyor..."

Sonra talaşların üzerinde ayak sesleri duyuldu ve Sophie gözünü tutarak yere yığıldı. Miles onun üzerinde duruyordu.

Arkadaşları dehşete kapılmış, çığlık atıp ağlayarak Miles'ın ona yumruk attığını söylüyorlardı.

"Senin sorunun ne?" Sophie ona hırladı, ama sözleri ağrısından boğuk çıkıyordu.

"Sen. Onu rahat bırak."

Ondan sonra Miles'ı bir daha görmedim. Ona teşekkür etme fırsatım bile olmadı.

Birkaç gün sonra yaz tatili başladı ve ertesi yıl kızlar artık yüzüme karşı değil, arkamdan dedikodu yapmaya başladılar. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum.

"Alfabetik sırayla düzenlenmemiş," diyor Miles, kitaplığımı inceleyerek. "Türüne, rengine veya boyutuna göre de değil. En sevdiklerine göre mi düzenliyorsun yoksa rastgele rafa mı atıyorsun?"

Kitaplığımı baharat seviyesine göre düzenliyorum. Miles'ın bunu bilmesine gerek yok tabii. "Evet, en sevdiklerime göre," diyorum. "Bu arada, kimseye söyleme."

"Neden kimseye okuduğunu söylemek istemiyorsun?" Miles, sanki ona peynir sevdiğimi kimseye söylememesini istemişim gibi konuşuyor.

Daha iyi bir cevap bulamadan, "Çünkü senin kız kardeşin gibi pislikler bununla dalga geçerdi" diye patladım.

Kahretsin. Kayıp bir kıza pislik diyemezsin, öyle olsa bile.

Ama Miles odadan çıkıp gitmiyor ya da bana bağırıyor. Bunun yerine gülüyor. Gerçek, içten bir gülüş. Göğsümde bir şeylerin şişmesine neden olan türden bir gülüş. Bu gülüşü sürdürmesi ve bu hissi sonsuza kadar yaşayabilmem için ne gerekiyorsa söylemek istememe neden oluyor.

"Kahretsin," diyor. "İnsanların ona karşı her zaman lanet bir melekmiş gibi davranmak yerine dürüst olmalarını özlemişim. Sanki artık onu gerçek bir insan olarak görmüyorlarmış gibi."

gerçek bir insan olarak görmüyorlar sanki."

"Bu çok kötü," diyorum ona, çünkü aklıma gelen tek şey bu.

"Seni bu konuda kötü hissettirmesi çok kötüydü." Evet, öyleydi. Sonra da sırf varlığıyla tüm hayatım hakkında kendimi kötü hissettirdi. "O çok öfkeli bir çocuktu, ikimiz de öyleydik, ve öfkesini çevresindeki insanlara yöneltiyordu. Seni de dahil. Ama artık öyle değil."

Neredeyse burnumdan soluyacaktım. Birinci sınıfta Sophie, kötü kız tavrını bırakıp iyi kız rolüne büründü. Onun sahte gülümsemelerine ve iltifatlarına bir an bile inanmadım. Fırsatını bulduğunda herkesi sırtından bıçaklayacağını biliyordum. Ama bu sefer bunu gülümseyerek yapacaktı.

Aramızda bir sessizlik olur. Gözleri, benim kitapçıda veya kütüphanede yaptığım gibi kitapların üzerinde dolaşır. Saygıyla. Kalbinin bir sonraki kitabını bulma umuduyla.

Parmağı bir kitabın sırtını okşadı ve ben daha önce hiç bir kitabı kıskanmamıştım. "*A Lover's Choice*?"

İşte başlıyoruz. Miles Mariano ile geçirdiğim güzel anların uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. "Romantizm hakkında kötü konuşma, çünkü bunu duymak istemiyorum. Okuduğun kitap sıkıcı ve müstehcen olmasa bile, onunla dalga geçmem."

"Alay etmeyecektim," diyor basitçe. "Ben de insanların kafalarının kesildiği kitaplar okuyorum. Ben kimim ki yargılayayım?"

"Aynen öyle." Yine de omurgamdan hafif bir ürperti geçiyor. Miles kız kardeşine kötü bir şey olmasından bu kadar endişeleniyorsa, neden böyle kitaplar okuyor?

"Okuduğum kitaplar sıkıcı değil, ama kesinlikle daha fazla müstehcenlik içerebilir." Rafından kalın bir kitap çıkarır. Olamaz, bu kitapta تنها bir kulübede üçlü seks ve esaret var. "Bana bir tane ödünç vermelisin."

Kitabı ondan alıp yerine geri koyuyorum. "Hayır, kitaplarımı kimseye emanet etmem. Bu odadan çıkmazlar."

"O zaman gelmeyecekler." Bir tane daha alır. Kapakta resimli bir çiftin olduğu ve başlangıç seviyesinde baharatlı olan geleneksel bir romantik komedi kitabı. En azından ters harem kitabından daha iyi bir giriş. Kitabı kitaplığımın üstüne koyar. "Geri gelip burada okuyacağım."

Alaycı bir şekilde gülerim. Şaka yapıyor olmalı. "Odama geri gelmeyeceksin." "Davet edilmedikçe odana geri gelmeyeceğim," diye düzeltir ve

Gözlerindeki bakışın başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her yerini ısıttığına sinir oluyorum.

"Asla davet edilmeyeceksin."

Gülümser. Bu sefer gerçek bir gülümseme. Sırtışı ya da kurnazca yarı gülümsemesi değil. Bu gülümseme kendinden emin ve mükemmel dişlerini gösteriyor. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. "Göreceğiz bakalım."

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en kötü akşamdan kalma değil, ama başım o kadar çok ağrıyor ki, paraya ihtiyacımız olduğunu hatırlamadan önce hastayım diye aramayı düşünüyorum. Uçak biletleri, ders kitapları, taşınma kutuları ve yeni bir dizüstü bilgisayar ucuz olmayacak.

Kasa yanında çökmüş, çenemi bir elimle tutarken, komşumuz Tess, masasına gelmemi bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğu için siparişini hızlıca söylüyor. Sesi o kadar kısık ki, kronik larenjit olabilir. "İyi misin tatlım?"

"İyiyim." Zorla gülümsüyorum çünkü onu ikna etmezsem, anneme bu sabah ne kadar kötü görüldüğümü söyleyecektir.

"Jordan nasıl? Üniversite takımında oynayacağı için çok heyecanlıdır herhalde, değil mi?"

"Evet. Çok heyecanlı," diyorum. "İki waffle geliyor."

Siparişi mutfakta tek başına yemek pişiren Mabel'e götürdüm. Griye dönmüş birkaç saç telini kulağının arkasına attı.

Mabel buraya Mariano's adını vermiş, bu da insanları her zaman şaşırtıyor çünkü İtalyan yemeği bekliyorlar, ama burası sadece standart Amerikan yemekleri sunan bir lokanta. Vardiyama bağlı olarak, ya krep ya da patates kızartması kokusuyla çıkıyorum ve ne kadar ovarsam ovayım bu kokudan kurtulamıyorum.

"Tess için bir sipariş var," diyorum ona.

"Ekstra tereyağı ve şurup ile waffle. Anlaşıldı." Mabel'in sesi, metal tavayı kazıyan spatula gibi tizdir.

Dağıtım tezgahından iki tabak buharlı omlet ve kızarmış patates alıp, kapının yanındaki kırmızı koltuklu 7 numaralı masaya götürüyorum. Dağınık bir çocuklu 2 numaralı masaya fazladan peçete alıp, Tess'e bir fincan kahve dolduruyorum, her ne kadar onun en son ihtiyacı olan şey kafein olsa da.

Kasiyer tezgahının arkasında telefonumu kontrol ediyorum. Vardiyamın bitmesine bir saat var. O zamana kadar bayılabilirim.

Natalie'den bir sürü direkt mesaj beni bekliyor.
Ashley'nin paylaştığı videoyu gördün mü?
Aman Tanrım, onu TikTok'a ve Reels'a da
paylaşmış. Açıkçası biraz ürkütücü.
Um. İkinci videoyu mutlaka izlemelisin. Ve bana bir açıklama borçlusun.
Ona videoyu kaldırmasını söyledim ama beni
görmezden geliyor. Görünüşe göre sen de öyle!
Hala uyumuyor musun? Bugün işin yok mu? MADDIE! TELEFONUNA
CEVAP VER!

İlk TikTok'a tıkladığımda, Mabel beni telefonumla yakalamasın diye sesi kısıyorum — kural bir — ve kameranın Miles'a odaklandığını izliyorum.

Ash'in grubundan birkaç metre uzakta duruyor, elleri ceplerinde. Dikkatini kalabalığın içindeki birine vermiş. İtibarını hak eden bir yalnızlık abidesi.

Sonra kamera onun bakışını takip ediyor, güverteye doğru. Natalie ve Liv ile dans ettiğim yere. Güverteden ayrıldığımda, Miles'ın gözleri beni takip ediyor. Soğutucuya kadar.

Ve onun beni izlediğini fark etmeden önce, Ash aralarındaki mesafeyi kapatır ve koluna vurarak onu kendine döndürür. "Neden ona çıkma teklif etmiyorsun?"

O benim Jordan'la birlikte olduğumu biliyor. Miles'ı reddedilmeye mi hazırlıyordu? O kadar acımasız mı?

Çocuklardan biri Miles'ın bakir olarak öleceğini söyleyerek şaka yapar ve hepsi kahkahalara boğulduğunda, Ash onu benim yönüme iter.

Partide çarpışmamız tesadüf değildi.

Yine de Miles Ash'i suçlamadı. Sanki bu onun hatasıymış gibi benden özür diledi.

Ses seviyesi düşük olsa bile, Ash'in kahkahasını duymamak imkansız. Miles kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır ve bana uzatır. Liv ve Natalie geldiğinde video biter.

Ash, "*Havada aşk var*" yazmış.

Kalbim çarpıyor. Ondan nefret ediyorum.

Yorumların hepsi şunun gibi: *Sophie'nin kardeşi çok ürkütücü.*

Neden ona öyle bakıyor ki?

Maddie arkasını kollasa iyi olur.

Tanrım, umarım ondan uzaklaşmıştır!

Herkes Miles'ın bakışlarına çok fazla anlam yüklüyor. Beni tanıdı, hepsi bu. İkinci TikTok videosuna tıkladığımda midem düğümlendi.

Video, Miles'ın Mustang'inin arkasından çekilmiş, fren lambaları yanarken durmuş.

Ve ben, sendeleyerek ve sarhoş bir halde, onun arabasına biniyordum.

Ash bizi geçen Toyota'daydı. Bu TikTok'a şu açıklamayı eklemiş:

Aşk kuşları şimdi nereye gidiyor?

Tanrım, Ash dün gece ne kadarını beni takip ederek geçirdi? Her hareketimi izleyerek, eteğimin iç çamaşırıma takıldığı ya da kendi ayağıma takılıp düştüğüm anı yakalamak için bekleyerek, sosyal medyada benimle alay edebilmek için mi?

Yorumlar, ben onun yolcu koltuğuna oturduktan sonra Miles ile tam olarak ne yaptığımızla ilgili spekülasyonlarla dolup taşıyor.

Natalie iki yorum bıraktı.

Ashley, bunu kaldırabilir misin?

Bu dramaya ihtiyacımız yok. Lise bitti artık.

Ash, Ashley olarak çağrılmaktan nefret eder. Ama Natalie bunu bilemez. Bir kişi her iki videoyu da beğenmemiş veya yorum yapmamıştır.

Jordan.

Belki de henüz videoları izlememiştir.

Yorumları veya Ash'in başlıklarını ciddiye almayacaktır. Onu asla aldatmayacağımı biliyor. Onu çok seviyorum ve en iyi erkeğe sahip olduğumun farkındayım. Ama bunlar hala Miles Mariano'nun videoları, eski kız arkadaşının yalnız kardeşi, kendi kız kardeşinin kayboluşuyla bir ilgisi olabilir de olmayabilir de, sarhoş kız arkadaşını gözetliyor, ona kapüşonlu sweatshirtünü veriyor ve onu eve götürüyor.

"Sipariş hazır!"

Mabel'in bağırması beni irkiltir. O görmeden telefonumu tezgahın altına atarım ve 1 numaralı masanın tabaklarını alırım. George ve kasabadaki tek oto tamirhanesinin ortak sahibi olan beyaz saçlı babası George Senior'ın önüne bol miktarda yumurta, pastırma ve tost koyarken, pencereden tanıdık mavi saçları görürüm.

Bir kadın tezgahta bekliyor, ama hesabı ödemekten çok dört yaşındaki çocuğunun sözünü dinlemesini sağlamaya odaklanmış durumda, ben de bu fırsatı değerlendiriyorum.

Dışarıda, güneş ışığından gözlerimi koruyarak, Black Friday tatil alışverişinin ortasında duran Ash'e sesleniyorum. Gözleri koyu renkli eyeliner ile çevrilmiş, kirpikleri kalın maskara ile kaplanmış ve tırnakları saçlarına uyması için maviye boyanmış. Yirmi bir derecelik havada bile kot pantolon ve dirseklerinin üstüne kadar kıvrılmış kollu lacivert kapüşonlu sweatshirt giyiyor.

"Selam Mads. Ne haber?"

Ash, yedinci sınıfın ortasında Beaumont'a taşındığında bana taktığı lakattan utanıyorum. O zamanlar Ash yeni gelmişti ve kimsenin beni sevmediğini bilmiyordu. İkimizin de bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve bu pozisyon için başka kimse sıraya girmiyordu. Ona bilim projemde partnerim olmak isteyip istemediğini sordum, o da evet dedi ve iş o kadar. Beni gitmek istemediğim partilere sürükledi ve esrar içmeye giderken beni ortada bıraktı. Bir keresinde beni de katılmaya zorladı ve ben o kadar şiddetli öksürdüm ki kaburgam kırılacak sandım, o da bana güldü. O benimle takılmak istediğinde çalışmam gerektiğini veya annemle akşam yemeği yemem gerektiğini söylediğinde, alay edip bana kötü arkadaş dedi. Yedinci sınıfta A beden göğüslerimle dalga geçti, ertesı yıl C beden göğüslerim olduğunda ve cesaret edip dekolte giydiğinde bana sürtük gibi göründüğümü söyledi.

Birbirimizi gerçekten sevip sevmediğimizi bilmiyorum, ama başka kimsemiz olmadı için birbirimize ihtiyacımız vardı.

Şimdi ise Ash, iyilik isteyeceğim son kişi. İşte bu yüzden o videoları çekti.

"O TikTok'ları kaldırabilir misin?"

Kafasını alaycı bir şaşkınlıkla eğdi. "Hangilerini? Katilin kıyafetlerini giydiğin videoyu mu, yoksa onun arabasına bindiğin videoyu mu?"

Neden Miles'ı ittiğini ya da neden bunları çektiğini sormaya zahmet etmiyorum. Ash, her zaman istediği şeye sahip olan ve onu tahtından indirmek için ne gerekiyorsa yapan kızlardan nefret etmiştir.

Jordan'ın beni seçmesine tahammül edemiyor. Ama o Miles'ın tipi değil. Miles sosyopat kızlardan hoşlanmaz.

"İkisi de."

Ash bir adım öne çıkar ve başını eğip sesini alçak tutarak komplo kurar gibi konuşur. "Hay sıçayım. Jordan'ı gerçekten aldattın mı?"

Bu öneri o kadar saçma ki, gülüyorum. Jordan ile çıkmaya başladıktan sonra, beni tüm hayatını erkek arkadaşı etrafında dönen zavallı kızlardan biri olarak nitelendirdi. O yüzden, onunla olan ilişkiyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı bilmeli.

"Tabii ki yapmam," diyorum ona. "Ama o videolar... Jordan'ı sebepsiz yere endişelendirebilir. Lütfen onları kaldır."

Ash kollarını göğsünde kavuşturur. "Hiçbir şey olmadıysa neden kaldırıyım ki?"

"Hey, balo kraliçesi!" Natalie'nin soprano sesi caddenin karşısından bize ulaşır.

Her zamanki gibi göz alıcıdır: kısa bob kesim şık siyah saçları, kulaklarındaki elmas küpeler, sallanan kolyesi ve tınlayan gümüş bilezikleri, onu küçük bir Amerikan kasabasında değil, bir moda dergisindeymiş gibi gösterir.

Arkasından isteksizce Liv'i çekiyor, Liv her zamanki koyu renkli yoga pantolonu ve karnının en ufak bir kısmını gösteren kısa süveteri giymiş.

Natalie, Ash'i fark edince aniden duruyor. "Oh."

Ash yüksek sesle, "Erkek arkadaşının birkaç masum videoyu görmesinden bu kadar korkuyorsan, belki *de* saklayacak bir şeyin vardır." diyor.

Natalie'nin bakışları bana kayıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama bir an için, yemin ederim, bir anlık şüphe gördüm.

"Yok. Neyse. Videoları kaldırma, umurumda değil." Ash'in

tek istediği bir tepki. Ona tepki göstermeyeceğim.

Geri çekilirken, elindeki elektronik sigarayı havada sallıyor. "Görüşürüz

Maddie." Liv kolumu tutup beni lokantanın gölgesine çekiyor ve soruyor

"Miles'in arabasına binerek ne düşünüyordun?" Aynı anda Natalie, "Um. Bana anlatacak *çok şeyin* var!" diyor.

"Hiçbir şey düşünmüyordum," diye fısıldarım, Liv'in elini iterek. "Sarhoştum, paniklemişim ve o da beni eve bırakmayı teklif etti." Natalie'ye önerim. "*Hiçbir şey* olmadı. Açıkçası."

"Ama diğer videoyu gördün mü?" Natalie ısrar ediyor. "Sana bakarkenki videoyu? Seni korkutmadı mı? Beni çok korkuttu, üstelik izlenen ben değildim."

"Birine bakmak suç değil. Beni ortaokuldan tanıdı, hepsi bu."

"Evet, tamam." Natalie gülümser ve gözlerini devirir. "Seni sevimli buldu ve bakmaktan kendini alamadı." Şakacı bir şekilde beni dürter, sonra çekinir. "Jordan *çıldırarak*."

Kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Ne? Neden?"

"Sarhoş kız arkadaşı başka bir adamla arabaya bindi." Gülüyor. "Buna pek sevinmeyecek."

"Sıradan bir adam değil," diye ekler Liv. "Kayıp kız arkadaşının pislik kardeşi."

"Eski kız arkadaşı," diye düzeltiyorum.

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?" diye sordu Natalie. Omuz silktim. "Aslında hiçbir şey. Okul, üniversite."

"Hepsi bu mu? Sophie hakkında hiç konuşmadınız mı?"

Tabii ki konuştuk. Bu kasabada kimse onu konuşmadan bir gün bile geçiremez. "Gerçekten içeri girmem lazım."

"Tamam, ama vardiyan biter bitmez Jordan'la konuşsan iyi olur," diyor Natalie.

"Videoları izlediğini bile sanmıyorum. Ayrıca, hiçbir şey olmadığını bilir," diye ısrar ediyorum. "Jordan ve ben sonsuza kadar birlikteyiz."

Liv'in gözlerini devirmesini kaçırmadım.

"Biliyorum, sen de biliyorsun," diyor Natalie. "Ve eminim Jordan da biliyor, ama... Sophie'den beri, seni de kaybetmekten endişe duyuyor."

Bunu hiç düşünmemiştim. Jordan'ın, sarhoş kız arkadaşının partiden sonra cinayet zanlısının arabasına bindiğini görürken hissedeceği dehşeti hayal etmek istemiyorum.

Eğer o videoları izlerse, o korkuyu onda uyandırmaktan ben sorumlu olacağım.

"Kahveye ihtiyacım var," diyor Natalie ve Mariano's'a doğru yol gösteriyor. Mabel kasada.

Kızgın.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırır.

"Özür dilerim!" Tezgahın arkasına koşarak işi devralırım. Üç kişi sırada ödeme için bekliyor. "Acil bir durum vardı."

"Kan falan görmüyorum." Lokantayı arar ve kendi kendine, "O da nerede?" der.

Natalie ve Liv pencere kenarında boş bir masa bulurlar ve masanın üzerinde el ele tutuşurlar. Ödeme için sırada bekleyen üç kişiyi geçmeyi başarırım ve sonra dördüncü kişi tezgaha yaklaşır, dirseklerini tezgahın üzerine uzatır, elleri belimin yanında durur.

Miles.

Liv'in bakışlarının sıcaklığını sırtında hissediyor mu?

Günün keskin ışığında, birkaç çil fark ettim; biri gözünün köşesinde, biri saç çizgisinde, diğeri çenesinde.

Bakmadan edemiyorum. O gerçekten burada, Beaumont'a geri dönmüş. Dün gece olanların hepsi rüya değildi. Neredeyse ona dokunmak, onun gerçek olduğundan emin olmak istiyorum.

80'lerin filmlerinden çıkmış gibi yırtık pırtık bir kot ceket giyiyor.

"Güzel ceket."

"Soph birkaç yıl önce almıştı. Şaka hediyesi olması gerekiyordu.

Şaka ona döndü. Çok seksi görünüyorum." Haklı olması hoşuma gitmiyor.

"Ee. Sen benim yeni patronum musun?" Neden sesi böyle çıkıyor? Düşük ve tiz, sanki dişleri cildime sürtünüyor gibi. Her santimimi ateşe veriyor.

"Ne yapıyorsun..."

"Hey!" Mabel arkamızdan bağıyor. "On dakika önce burada olman gerekiyordu!"

"Bunu alarmıma söyle."

Parmağını kaldırır. "Birinci kural: benim lokantamda kimse ukala davranamaz."

"Bir numaralı kural, vardiyada telefon kullanmak yasak değil miydi?" diye diye soruyorum.

Miles, benim masum sorumun küstahça bir soru gibi geldiğini fark etmeden önce.

"Az önce ne dedim?" diye bağıyor Mabel.

Miles tezgahın etrafında dolaşırken, ona siyah bir önlük uzatır. "Kasiyerlik işini o sana öğretir."

Bu, yapmak istediğim en son şey. Onunla aynı evi paylaşmak zorunda olmam yeterince kötü. Şimdi de işime mi giriyor? "Vardiyam bir saat sonra bitiyor," diye Mabel'e hatırlatırım.

"Kasiyerlik yapmayı öğrenmesi bir saatten fazla sürerse, onu burada istemiyorum." Mutfağa geri çekilir.

"İşte aile sevgisi budur." Miles ceketini çıkarıp yerine önlüğü giyer.

"Başka bir iş bulmalısın," diye fısıldarım.

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Çünkü haftada dört gün, altı ila sekiz saat boyunca seninle birlikte olmak istemiyorum."

"Aww, gerçekten mi? Seninle birlikte olmayı çok *seviyorum*. Neredeyse diş kökü tedavisi kadar eğlenceli."

Dişlerimi sıkarım. İkimiz de burada çalışırsak, birimiz hayatta kalmaz.

Tişörtünün kolunun altından küçük bir dövme görünüyor.

Gülümsüyor. Kesinlikle kaşlarını çatmayı tercih eden bir adam için garip bir dövme.

"Bu gülümsemeyi hatırlatmak için mi?" diye soruyorum, dövmeyi işaret ederek.

Miles, derisine kalıcı olarak kazınmış mürekkebi unutmuş gibi kolunu kaldırır. "Hayır. Annem beni veya Soph'u çağırdığında, her zaman önce diğer kişinin adıyla başlardı. *S-Miles! Mi-Sophie!* Biz de ona bizi Smiles diye çağırmasını söyledik, böylece ikimiz de gelirdik." Omuzlarını silker ve kolunu indirir. "Oldukça aptalca, ama Soph on sekizinci doğum günümde bunu yaptırmamı söyledi ve o etrafta olmadığı için beni vazgeçiremedi, ben de yaptırdım."

Sophie, kardeşinin doğum gününü onsuz kutlamak zorunda kalacağını bilerek yaptığı şeyden dolayı çok bencilce davrandı. Onun ortadan kaybolması, hiç tahmin etmediği bir domino etkisi yarattı: kardeşi okuldan atıldı, babası hapse girdi, bütün kasaba yas tuttu.

Kasiyere başını salladı ve benim yanıma geldi, kolu benimkine değdi, ben de ondan uzaklaştım. "Bana bunun nasıl çalıştığını göstersen iyi olur."

Pencerenin yanındaki masasından Natalie bana sempatik bir gülümseme gönderdi, sonra dikkatini tekrar menüye çevirdi.

Ama Liv, Miles'a bakmaya devam ediyor. Sanki onu öldürebilecekmiş gibi.

BÖLÜM BEŞ

VARDİYAM BİTTİKTEN SONRA, saatlerce lokantada koşturmaktan bacaklarım ve ayaklarım ağrıyarak Jordan'ın evine koşuyorum. O, kasabanın diğer tarafında, McMansions'ların birbirinden kilometrelerce uzakta olduğu Hunter Road'da yaşıyor.

Onun görkemli kolonyal tarzı evi, yüksek taş ve ferforje çitlerle çevrilidir. Bungalovlar ve kır evlerinden oluşan kasabamızda bir kale gibidir. Ev, yakındaki ağaçların üzerinde yükselir, beton garaj yolu, ortasında bir çeşme bulunan mükemmel bakımlı bir çiçek bahçesini çevreler ve sulama sistemi çimleri yemyeşil tutar.

Evi, müzeye girmiş gibi hissettiren bir sessizliğe sahip, ayakkabılarınız zeminde gıcırıyor ve her öksürük duvarlar ve yüksek tavanlarda yankılanıyor.

Jordan'ın annesini gizlice geçmeyi umuyorum, ama o mutfaktan çıkıyor, topuklarının sesi koridorda yankılanıyor.

"Merhaba, canım." Chanel çantasını alır ve bana göz kamaştırıcı beyaz, belediye başkanının gülümsemesini gösterir. Sahte bronzlaşmış, botokslu yüzüne tezat oluşturur. "Ben de tam çıkmak üzereydim. Jordan odasında."

Ona en büyük, en parlak gülümsememi gösterip, beni Sophie'den daha çok sevmesini umuyorum. "Teşekkürler, Bayan Goldman."

Sophie'nin kaybolduğu geceden beri, Jordan'ın parti vermesi yasaklandı. Ama bu, ikimizin bu devasa evde refakatsiz olarak vakit geçirmemizi engellemedi. Sadece ikimiz olduğumuzda, kendimi bir kalenin kraliçesi gibi hissediyorum.

Hemen yukarı koşup açık kapısından içeri giriyorum. Raflarda ve şifonyerlerde kupalar sergileniyor, duvarlarda ödülleri asılı, bazıları ilkokul yıllarına kadar uzanıyor. Tee-ball kupaları, kırdığı rekorların hatıraları, kazandığı touchdownlar. Jordan nereye bakarsa baksın, zaferlerini görüyor.

Odası, çoğu erkeğin yaşadığı kaotik dağınıklıkta değil; yatağının köşeleri düzgünce toplanmış, yüzeyler keskin kokulu dezenfektanla tozdan arındırılmış, kirli giysileri çamaşır sepetine atılmış. Bunların hepsi, evin hizmetçisinin sıkı çalışmasının sonucu.

Üstsüz ve saçları ıslak bir şekilde dolabının önünde duruyor. Bronzlaşmış, kaslı vücudunun her santimi mükemmel. Normalde bana kaslarını gösterirdi, ama bugün kapı gıcırdayınca omzunun üzerinden bakıyor. Sonra tekrar dönüyor.

"Selam." Sesi düz ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki acıyor. Videoları izlemiş.

Ona doğru koşar adımlarla yaklaşp parmaklarımla koluna dokunuyorum. Ona dokunmanın işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getireceğini bilmiyorum.

Beni ittiğinde, cevabımı almış oldum.

"Dün gece neden Miles Mariano ile partiden ayrıldın?" Jordan, Miles'ın adını bir küfür gibi tükürüyor. Gömleklerini karıştırırken askılar gıcırıyor, ama kalbim kulaklarımda güm güm attığı için onları zar zor duyabiliyorum.

"Jordan, hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Sadece eve gitmek için araba lazımdı."

Daha önce hiç bu kadar uzun süre bana bakmayı reddetmemişti. Onun yanında görünmez hissetmeye alışkın değilim. Panik kalbimin daha hızlı atmasına, cildimin ısınmasına, kanımın kaynamasına neden oluyor. Jordan daha önce bana hiç kızmamıştı. Hiç. Bununla başa çıkamıyorum.

"O zaman neden bunu benden sakladın?" diye soruyor.

Çünkü Miles Mariano'nun beni eve bıraktığını söyleseydim, paniğe kapılırdı. Miles'ın beni öldüreceğini düşünerek, bunun beni son görüşü olacağını varsayardı. Ve Sophie'yi düşünürdü. Jordan'a onu hatırlatmak, yapmak istediğim en son şeydi. Onu terk ederek kalbini kıran kız. Onu o kadar derinden yaralayan kız ki, onun hakkında hiç konuşmuyoruz. Adını bile söylemiyoruz.

Onu aktif olarak aradığımız günlerde, Jordan her seferinde onun adını söylediğinde kendini kapatırdı. Ya gözyaşlarına boğulur ya da çenesini sıkardı ve ben de Jordan'ı istiyorsam Sophie'yi gömmem gerektiğini çabucak öğrendim.

"Bunun büyük bir sorun olduğunu düşünmedim," diyorum ona. "Biri beni eve bırakmayı teklif etti, ben de kabul ettim. Arabada sadece birkaç dakika kaldık."

"Sadece *biri* değil." Sesi öfkeyle titriyor. "Miles Mariano. İnsanların onun katil olduğunu söylediğini biliyorsun, değil mi?"

"Ama bunu bilmiyorlar. Ben onu tanıyordum. Kendi kız kardeşine zarar vermezdi." Bundan emin değilim, ama Jordan'ın duyması gereken bu.

Keşke ona bildiklerimi söyleyebilseydim. Sophie'nin gayet iyi olduğunu. Buradaki hayatının ne kadar iyi olduğunu takdir etmediği için kaçtığını. Zaten aldığı ilgiden daha fazlasını istediği için kaçtığını.

Ama ona bunu nasıl bildiğimi söylersem, bir daha benimle konuşmaz. Bu sırrı bu kadar uzun süre sakladığım için.

Jordan bir polo gömlek bulur ve üzerine geçirir. Gömleğinin kolları omuzlarını kaplar ve kollarındaki ve karnındaki kasların örtülmüş olduğunu görmek beni üzüyor. Country kulübünde yaz işi için hazırlanıyor olmalı. Paraya ihtiyacı yok, ama ailesine para kadar önemli olan tek şey bağlantıları.

"Onu o kadar iyi tanıyorsun, ha? Onunla birlikte oldun mu?"

"Ne? Hayır!"

Jordan başını sallar, çenesi kırılabilecek kadar sıkıdır. "Daha önce aldatıldım. Sadece zamanımı boşa harcamak isteyen biriyle birlikte olmak istemiyorum."

Jordan gibi bir adamı kim aldatır ki? Sophie miydi?

Doğru bir hareket olduğunu umarak elini tutuyorum. Evet, Miles'tan hoşlanıyor olabilirim. Bunu inkar edemem. Ama bu, ona göre davranacağım anlamına gelmez. Tek istediğim kişi Jordan. O mükemmel bir erkek arkadaş. Bana kraliçe gibi davranıyor. Onsuz istediğim hayat tamamlanmıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Sana asla böyle bir şey yapmam. Seni aldatmak için aptal olmam gerek, Jordan."

Gözlerini birleştirilmiş parmaklarımıza dikmiş durumda. Yüzüğümdeki ametistin parıldadığı yere.

"Birlikte olmak istediğim tek kişi sensin," diyorum ona. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzündeki gergin kaslar yavaşça gevşiyor ve sonunda Jordan'ın parlak mavi gözleri bana odaklanıyor ve bu sihir gibi. Rahatlama hissi dizlerimi titretiyor.

Beni kendine çekiyor ve çenesini saçlarıma gömüyor, sakalları cildimi kaşıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Biliyorum."

Yüzünü tutuyorum ve tüm gücümle onu öpüyorum, bir özür ve bir barış olarak.

Birkaç saniye sonra geri çekilir, başparmağını çeneme koyar. "Böyle bir şey tekrar olursa, bunu senden duymak istiyorum. Rastgele bir kızın paylaştığı bir videodan öğrenmek istemiyorum."

"Yapabilirim."

"Miles Mariano'dan uzak dur," diyor. Ona bunu yapmayı planladığımı söylemek istiyorum, ama o artık benim dubleks dairemde yaşıyor ve benimle birlikte lokantada çalışıyor, bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim. "Ve benden sır saklama, tamam mı?"

"Saklamayacağım."

Yeni sırlar yok.

Jordan beni öper ve ellerini saçlarıma geçirir, beni kendine doğru o kadar sert çeker ki, vücutlarımız birleşir. Sıcaklık başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılır.

Dili dudaklarımı ayırıyor ve inlemesi ağzımı dolduruyor. *Bu*, Jordan'dan yalnız kaldığımızda alıştığım tepki.

Beni geriye doğru itti, itti, itti, ta ki duvara çarpana kadar. Bir saniye sonra, bileklerimi yakaladı ve ellerimi başımın üstüne sabitledi. Dudaklarının tenime değeceği beklentisi omurgamdan aşağı elektrik akımı gibi bir his geçirdi. Jordan'la seks her zaman muhteşemdi, ama bu sefer gözlerinin beni yiyip bitirircesine bakışlarında daha yoğun bir şey vardı.

Bu barışma seksi mi? Natalie, kavga sonrası seksten daha iyi bir his olmadığını söylemişti.

Miles unutuldu. Sophie unutuldu. O aptal TikToklar, Ash, diğer her şey unutuldu. Şu anda bizden başka hiçbir şey yok.

Bir eliyle benim elimi duvara sabitliyor. Diğeri ise uyluğuma kayıyor ve kalçamı sıkıyor. Ağzını boynuma indiriyor, o kadar sert emiyor ki iz bırakacağını biliyorum. Onun izi.

Ben onunum. Tam da her zaman istediğim gibi.

Jordan tişörtümü yukarı çekip yüzümü onunla örtüyor. Nerede olduğunu, sonra ne yapacağını görememek beni her zaman tedirgin ediyor. Beni tedirgin görmekten hoşlanıyor.

Sütyenimin her iki kupasını da aşağı çekiyor, sonra meme uçlarımı öpüyor. Sonra diğerini. Dili etraflarında dönüyor, sonra birini ağzına alıyor ve ben nefesimi tutarak ona doğru eğiliyorum. İkisini de, ben inleyene kadar, kollarında hamur gibi olana kadar, ileri geri emiyor.

Yüzü aniden kulağımın yanına gelir. "Beni istiyorsun." Bu bir soru değildir.

Şortumu aşağı indirir, parmağını külotumun içine sokar ve onu bekleyen ıslaklığa homurdanır. Titriyorum. Parmağı içime girer, ilk başta yavaşça, ben ona uyum sağlarken. Tanrım, onu çok istiyorum.

Yavaşça parmağını içimden neredeyse çıkarır, sonra tekrar içeri daldırır ve aynı anda avucuyla beni okşar. İnlerim ve dizlerim titremeye başlar. Daha ne kadar ayakta durabileceğimi bilmiyorum.

Tanrıya şükür annesi evde değil. İnlemelerimi bastırmak zorunda kalmıyor.

Jordan'a beni yatağa götürmesini söylemek üzereyken, içimden çıkar ve beni döndürerek duvara yaslar. Sertleşmiş penisi

ve eli külotunun içine girip parmağı klitorisimi okşayarak içime girip çıkıyor. Lezzetli bir işkence.

Etrafında. İçeri. Dışarı. Etrafında.

İçeri. Dışarı. Çıglık atmak, yalvarmak istiyorum.

"Jordan," inliyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Sonunda." Beni kaldırıp yatağa atıyor, gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyor. Sonra külotumu yırtıp yere atıyor.

Dizlerimin üzerine otururum ve gömleğini çıkarırım. Tanrım, o muhteşem. Mermerden yapılmış, taştan oyulmuş. Ellerimi bronzlaşmış teninde, sert kaslarında gezdiririm. Onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim.

O pantolonunu çıkarırken, ben yatak başındaki çekmecedeki prezervatif arıyorum.

"Tak şunu," diyor bana. Başını başlığa yaslayıp, kolunu başının üzerine tembelce atıyor.

Ben de öyle yapıyorum, prezervatifi yavaşça aşağı doğru yuvarlıyorum, onu başını eğip inlemesine neden olacak şekilde okşuyorum.

Jordan beni geri iter. O bacaklarımın arasına yerleşip bana sürtünürken, beklenti artar ve zevk her kasımı sarar.

Yavaşça içime giriyor. Parmağıyla ısındığım halde, yine de gerginliği hissediyorum. İstem dışı olarak onu sıkıca sarıyorum ve o inliyor, yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "*Siktir.*"

Beni öpmek için eğilir, içime girip çıkarken inlemelerimi yutar.

Boynunu, iz bırakacak kadar sertçe emiyorum. "Daha hızlı," diyorum nefes nefese, ve bu yeterli oluyor.

Jordan yumruklarıyla kendini destekler ve içime girip çıkar. Sertçe. Daha sert. Daha hızlı. Daha hızlı. Sırtını tırmalarım, bacaklarımı kalçalarına sıkıca dolayarak onu yerinde tutarım. Her deri çarpışında göğüslerim yukarı aşağı zıplar.

"Beni sevdiğini söyle," diye nefes nefese diyor.

"Seni seviyorum." Sözler nefes nefese, çaresizce dökülüyor.

O mükemmel. Biz mükemmeliz. Hayatımdaki her şey mükemmel. Tek bir şey hariç.

Bir kişi.

Nedense, aylar önce ortadan kaybolmuş olmasına rağmen, hala bana sorun çıkarıyor. Hala başımın üzerinde asılı duran bir bulut, her köşede duran bir gölge gibi.

Jordan'ın boynuna bir öpücük izi bıraktığımda, acaba o da tam olarak aynı yere iz bırakmış mıdır diye merak ediyorum. Tırnaklarım onun sırtını çizdiğinde, acaba onunkiler daha keskin miydi diye merak ediyorum. Bana girerken yüzüme baktığında, acaba onun yüzünün bana bakmasını mı dilediğini merak ediyorum.

Sertçe pompalarken gözleri tavana doğru kayıyor, kafam tahtaya çarpıyor. *Güm, güm, güm.*

Kalbim deli gibi atıyor. Bacaklarımın arasında o tanıdık acı giderek artıyor, artıyor...

Aniden, Jordan içime girip duruyor ve kulağıma inliyor. "*Siktir*, bebeğim."

Gülümsüyorum. Bana bebeğim demesini seviyorum.

Üzerimden kalkıyor, göğsü inip kalkıyor, alnında ter damlaları parlıyor. Yanıma dönüp parmaklarımla yanağını okşarken, orada bir şey fark ediyorum.

Yarım ay şeklinde küçük beyaz bir iz. Minik bir yara izi.

Başparmağımın ucuyla üzerine bastırıyorum. "Bu nasıl oldu?"

"Hmm?" Hala nefes nefese, zevkten yarı baygın halde. "Bu yara izi."

Yüzü bir an için bulutlanır, sonra gözleri parlar. Elimi kendi eliyle kapar, yanağına bastırır. "Bunu daha önce kimse fark etmemişti," diye mırıldanır, yüzünün her santimetresinde hayranlık vardır.

O kadar çok gülümsüyorum ki ağzım ağrıyor. "Sanırım kimse seni benim sevdiğim kadar sevmemiştir."

"Hayır, sevmediler." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itiyor. "Sen özelsin."

Bazı yaralar o kadar küçüktür ki, seni en çok seven kişi bile onları fark edemez.

Akşam yemeğinden sonra annem son vanilyalı dondurmayı kaselerimize koyar. "İki gün boyunca bir galon dondurma yediğimize inanabiliyor musun?"

"Bu bizim için yeni bir rekor." Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Jordan'dan hala haber yok.

Eve geldiğimde ona mesaj attım ve o da country kulübüne vardığında hemen cevap vereceğini umuyordum. Sonra annem ve

Mariano'dan akşam yemeği almadan hemen önce bir mesaj daha attım.

Radyo sessizliği. Bu Jordan için garip bir durum. Genelde ondan bir saatten fazla haber almadan kalmam.

Aklım hemen en kötü olasılıklara gidiyor. Yolda bir kaza. Eve dönerken.

Sophie onunla iletişime geçmiştir. Onu ne kadar özlediğini, Beaumont'a geri dönüp tekrar birlikte olabileceklerini söylemek için onu aramış ya da mesaj atmıştır.

İkinci sınıftan itibaren çıkmaya başladılar ve son sınıfın başlangıcından hemen önce o kaybolana kadar birlikte oldular — daha uzun bir geçmişleri var. Elbette, parmağıma bir söz yüzüğü taktı, ama o zamanlar onun geri dönmeyeceğini düşünüyordu.

TikTok'u açıp jordanthegoldman'ı arıyorum. Onun sabitlenmiş TikTok'u, ilk viral olan videoydu: Sophie ortadan kaybolduktan bir hafta sonra onun hakkında yaptığı video.

Onun sözlerini ezberleyecek kadar çok izledim.

O benim hayatımın aşkı.

Kız arkadaşımın nerede olduğu hakkında bir şey biliyorsanız, lütfen polisi arayın.

Sophie, bunu izliyorsan lütfen eve dn. Seni çok seviyorum.

Sonra yüksek sesle burnunu çekiyor, burnunu sıkıştırıyor ve kimse gözlerinde biriken gözyaşlarını fark etmeden önce başını eğiyor.

Yorumlar "*Umarım onu bulursun!*" ve "*Aramaya nasıl katılabilirim?*" gibi yorumlardan "*Keşke beni bu kadar seven bir erkek arkadaşım olsaydı*" gibi yorumlara kadar uzanıyor.

Sophie Beaumont'a geri dönemez. Jordan beni değil de onu seçerse, kalbim paramparça olur. Tüm hayatım altüst olur.

Hayır, Jordan ile aramızda her şey yolunda. Beş saat önce bana onun için ne kadar özel olduğumu söyledi. Dn bana bir söz yüzüğü verdi. Ve Sophie gitti.

Ekran kapısı alındı.

Miles diğer tarafta duruyor, elinde bir cam tepsi var. Kot pantolonu kalçalarına zar zor tutunuyor ve dizlerinin önündeki kot yırtılmış. Hâlâ o aptal kot ceketini giyiyor, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Neden ıplak nkollar bu kadar seksi olmak zorunda? Boğazımda bir yumru oluşuyor. O burada ne arıyor?

"Hayatım?" diyor annem. "Kapıyı açar mısın?"

"Oh. Tamam." Kapıyı açtığımda Miles içeri girmiyor, ama tepsiyi bana uzatıyor. Annem duymasın diye sesimi alaltıyorum.

"Burada ne işin var?"

"Sadece bunu al." Tavayı ellerime tutuştururken parmaklarımız birbirine değdi ve içimi kaplayan elektrik akımını görmezden geldim. Anneme, "Büyükanнем brownileri getirmemi istedi," dedi.

Tabii, tabii. Daha çok brownilerle beni zehirlemeye çalışıyor gibi. Mabel on sekiz yıldır bizim yanımızda yaşıyor ve bize hiç tatlı getirmedi. Yemek ya da pasta yapıyorsa, bunu evde değil, lokantada yapıyor.

Annem yanıma gelir ve gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına iter. "Mabel çok nazıkmış."

Onun soğukluğunu neredeyse hissedebiliyorum. Annem genellikle neşeli ve arkadaş canlısıdır, koşanlara su ikram eder ve uğrayan herkesi Pop-Tart veya kahve içmeye davet eder. Ama sanırım komşuluk misafirperverliği söz konusu olduğunda, cinayetle suçlananlara karşı sınırını çiziyor.

"Ne için bu kadar cömert davranıyorsun?" diye soruyorum ona. "Rüşvet için, muhtemelen."

"Rüşvete ne ihtiyacımız var ki?"

Omuzlarını silkiyor, sıkılmış görünüyor ama karanlık bakışları bir şekilde hala beni ateşliyor. "Çünkü ben senin yeni komşunum."

"Haklısın. Bunun için kesinlikle özür brownie'leri hak ediyoruz."

Bu sefer karşılık vermez. Bunun yerine, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Sanki sözlü atışmamızdan gerçekten biraz zevk alıyormuş gibi.

Annem kapı kolunu tutar. "Ona teşekkür ettiğimizi söyle."

Sonra kapıyı onun yüzüne kapatır.

Tavayı tezgahın üzerine koyarım ve annem sorar, "Onu tanıyor musun?"

Natalie'nin partisini ya da beni eve nasıl getirdiğini kesinlikle ona anlatamam. "Benimle aynı lokantada çalışıyor. İlkokul ve ortaokulu birlikte okuduk."

"Oh" der sadece. "Ne?"

Annem iç çeker. "Sadece... dikkatli ol, evlat. O Sophie Mariano'nun kardeşi."

Sanki bu kasabada yaşayıp bunu bilmeyecekmişim gibi. Ama annemin diğerleri gibi olduğunu düşünmüyordum, yani Miles'ın hiçbir kanıt olmadan suçlu olduğunu varsaymak gibi.

Bir yanım onu savunmak istiyor, ama onun masumiyetine dair hiçbir kanıtım da yok.

Annem bir brownie alır, bir ısırık alır ve inler. "Bu *çok iyi*."

Telefonumu kontrol ediyorum. Snapchat'ten bir bildirim var. Silmeye hazırlanırken, birinin beni eklediğini fark ediyorum.

Hesap yepyeni görünüyor. Varsayılan avatar, Snapchat puanı üç ve hikayelerine hiçbir şey paylaşmamış. Ama beni Hızlı Ekle ile bulmuşlar ve kullanıcı adı madyoungfan.

Mad Young. Maddie Young'ın kısaltması mı? Yoksa *deli, genç*

fan

mi Garip bir tesadüf. Muhtemelen sadece bir bot.

dem Bana da bir mesaj göndermişler.

ek *Ne yaptığını biliyorum*

iste Gözlerimi devirdim. madyoungfan her kimse, bunun ne olduğunu çok iyi

dile biliyorum

r?

— Jordan'ı Miles ile aldattığım aptalca söylenti. Bu hesabın arkasındaki kişi muhtemelen onunla çıkmak isteyen binlerce kızdan biridir.

Başka bir mesaj daha geliyor.

Suçluluk duymuyor musun?

Muhtemelen Ash'tir. Ben yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen, hala o videolar yüzünden kendimi kötü hissettirmeye çalışıyor.

Ona sertçe cevap vermek istiyorum, ama olgun davranıp sadece Engelle'ye basıyorum.

Annem ve ben, kapı çalınana kadar kanepede kıvrılıp, üzerine dondurma koyduğumuz brownie'lerimizi yiyip *The Golden Girls* izliyoruz. "Kim o?" diye bağırıyor annem.

"Benim, Tess!"

Annem iç geçirip kanepeden kalkıyor.

"İyi şanslar," diye mırıldanıyorum. Kimse Tess ile konuşmaya girip bir saatten az bir sürede çıkmayı beklemez.

Tess yeni bir kedi aldığını söyler ve ben *The Golden Girls*'ü izlemeye devam ederim, ta ki tanıdık bir isim duyana kadar.

"... Mabel'in Mariano'yu restoranında çalıştırmasına inanamıyorum! Artık oraya gitmek bile istemiyorum!"

"Tess, o evde. Seni duyabilir." Miles'ın da

duyabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"O zaman biri ona kimsenin onu burada istemediğini söylemeli!"

Karanlıkta telefonum yanıp söndüğünde, kalbim hızla çarpar ve ekranda Jordan'ın adını görmeyi umarım.

Ama bunun yerine, yine bir Snapchat
reklamı çıkıyor. Bu seferki
madyoung.fan.
Sohbetlerimde bir söz bekliyor.
Benden kurtulamazsın

ALTINCI BÖLÜM

Natalie'nin evine gittiğimde, o bikiniyle havuz kenarında oturmuş Liv ile FaceTime'da konuşuyor.

"Oh, ne güzel! Maddie'ye merhaba de!"

"Merhaba Maddie." Liv, isteksizce coşku göstermeye çalıştı. "Gitmem gerek. Büyükanнем bana ihtiyaç duyuyor."

Natalie ekrana öpücük gönderirken Liv görüşmeyi sonlandırdı.

En iyi arkadaşım, üzerine plaj havlusu serilmiş yanındaki şezlonga vuruyor. Yeşil sundressimi çıkarıp mayomu giyiyorum ve Natalie'nin yanında duran güneş kremi sürüyorum.

Jordan hala bana mesaj atmadı. Sosyal medyada da hiç görünmedi. Hiçbir paylaşım, yorum ya da beğeni yok. Ama başına kötü bir şey gelseydi, ailesi beni aramaz mıydı?

Belki telefonunu bir yerde kaybetmiştir. Country kulübüne geldiğinde cebinden düşmüş, golf arabası tarafından ezilmiş ya da göle düşmüştür. Bu gayet makul bir açıklama.

Natalie ile çekeceğim selfie için zorla gülümsüyorum ve paylaşmadan önce cildimizdeki gözenekleri ve lekeleri silen bir filtre kullanıyorum. Sonra çıplak bacaklarımın görüldüğü havuz fotoğrafını paylaşıyorum — Jordan'ın asla karşı koyamayacağı bir seksapel tuzağı.

madyoung.fan'dan başka bir mesaj daha aldım, ama okumadan sohbetlerimden sildim. Artık mezun oldum. Artık bu aptal lise dramasıyla uğraşmam gerekmiyor.

Natalie güneş ışığında parıldarken, benim cildimin açıkta kalan her yeri yapışkan güneş kremiyle kaplı. Güneş gözlüklerini çıkarıyor. Cheerleading antrenmanı sırasında kırdığı için burnu biraz eğri. Ben Chelsea'yi ayağından tutarken, yüzüne sert bir dirsek darbesi aldı. Tribünde, yanımdaki Natalie'nin burnundan kan akarken onu izledim ve kanı cildime bulaşsa da elini tuttum. Koç ona başını geriye değil öne eğmesini söyledi. Ve ilk kez, *Sophie'nin*, yani benim hayatımın bu kısmını sevmedim.

Aylar önce seçmeler için spor salonuna giderken, neredeyse Ash'e çarpıyordum ve o benim küçük pembe şortuma dik dik baktı.

"Neden onun gibi olmak için bu kadar uğraşıyorsun?" diye sordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sen asla onun gibi olamazsın, biliyorsun." "Onun gibi olmaya çalışmıyorum."

Üniformayla çok seksi görüneceğimi söyleyen Jordan'dı. Kolunu belime doladı ve "Kızımın beni desteklemesini çok isterim" dedi.

Ondan sonra katılmak zorunda kaldım.

"Tahmin et ne oldu?" dedi Natalie.

"Ne?"

"Hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmak için onay aldım." Yüzü ışıltılı.

"Bu harika! Başvurduğunu bile bilmiyordum. Veteriner kliniğinde ne zaman başlayacaksın?"

"Pazartesi. Hayvanat bahçesinde de gönüllü olarak çalışmayı umuyorum. Arabayla sadece bir saat uzaklıkta."

Natalie altı yaşından beri veteriner olmak istediğini biliyordu. O zamandan beri hayaline doğru ilerliyor: lise boyunca AP dersleri, ikinci sınıfta ileri düzey biyoloji, AP fizikte zorlandığında günlük özel dersler ve şimdi de sonbaharda UMass-Amherst'e veterinerlik ön lisans programına başlayana kadar gönüllü olarak çalışıp bir veterineri gözlemleyeceği bir yaz.

"Aynı anda üç farklı yerde gönüllü çalışmanın fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum."

Natalie gülümsüyor. "Bunun beni hiç durdurmadığını biliyorsun."

Hiçbir şey Natalie'yi durduramaz. Onunla, Jordan'la çıkmaya başladığımdan bu yana geçen altı ay içinde arkadaş oldum, ama onun ne kadar A tipi bir insan olduğunu çabucak öğrendim.

"Joyce hayal kırıklığına uğramıştır eminim," diye şaka yapıyorum. Joyce Shin, kimse sarhoş halde araba kullanmayacağına dair söz verdiğimiz sürece, genç kızının parti vermesine izin veren bir anne. Sürekli seyahat eden bir danışman olarak, üniversiteden mezun olduğundan beri hayatının tek bir gününün tadını çıkaramadığı için, kızını daha az çalışıp gençliğini daha çok yaşamaya teşvik eden bir anne.

Natalie'nin babası ise Güney Kore'den, kızının A- notunun neden A+ olmadığını sorup duruyor.

"Neden bütün yazımı havuzda geçirmediğimi anlamıyor. Birinin havuzu kullanması gerektiğini söylüyor."

"Ben gönüllü olurum." Ona dirsek atıyorum. "Bu yaz en iyi arkadaşın için zaman ayırmayı unutma."

"Not alayım," diyor. "Jordan o videolar yüzünden üzölmüş müydü?"

"İlk başta öyleydi," diye itiraf ettim. "Ama şimdi aramız iyi." En azından öyle umuyorum.

Küçük bir yüz buruşturma yapar. "Eminim Jordan, Miles'ın şu anda senin evinde yaşamasından nefret ediyordur. Bu senin için çok ürkütücü olmalı."

Gerginleşirim. "Bunların hepsinin sadece söylenti olduğunu biliyorsun, değil mi? Ona ne olduğunu bilmiyoruz." Adını söylememe gerek yok. Bahsettiğimiz tek kişi *o* olabilir.

"Onun yüzüne yumruk attığını kesin olarak biliyoruz. Hepimiz morarmış gözünü gördük. Hartford'da onunla aynı okula giden insanlar tanıyorum. Kavgalar ve okuldan uzaklaştırmalar hakkındaki dedikodular doğru."

Omuz silkiyorum. Miles sorunlu biri olabilir, ama bu onu katil yapmaz.

Natalie'nin telefonuna gelen bir bildirim dikkatini dağıtır ve ben de dikkatimi dağıtmak için kendi telefonumun ekranına tıklarım. Yeni komşumu ve onun adının geçmesiyle kalbimin daha hızlı atmasını unutturacak bir şey.

Instagram'da yeni bir takipçim var.

madyoungfan. Beni Snapchat'e ekleyenle aynı kullanıcı adı.

Profil resmi yok, feed'inde veya hikayesinde paylaşım yok, takipçisi yok. Sadece bir hesabı takip ediyor.

Benimki.

Bir mesaj isteği de var.

Natalie'ye selam söyle

Ne oluyor?

Burada olduğumu nereden biliyorlar? *Kahretsin*. Bizim için paylaştığım selfiyi görmüş olmalılar. Ya da havuz kenarında çıplak bacaklarımın hikayesini. Madyoungfan'ı resmen davet ettim.

Kalbim çarparken Natalie'nin bahçesini taradım ama olağan dışı bir şey yoktu. Ormanda gizlenen kimse yoktu, garaj yolundan bizi izleyen kimse yoktu.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor Natalie.

"Uh. Bilmiyorum. Çok ürkütücü bir DM aldım." Ona telefonumu gösteriyorum.

Mesajı okuduğunda kaşlarını çatı. "Bu kişi kim?"

"Hiçbir fikrim yok. Beni Snapchat'e de eklediler, ama anonimler."

"Onları engellemeli."

"Dün gece onları engelledim. Ama yeni bir hesap açtılar."

Keşke Jordan burada olsaydı da bana sarılsa ve beni sakinleştirse. İnternette rastgele birinin bana gönderdiği ürkütücü mesajların ve boş tehditlerin önemi olmadığını, beni koruyacağını söylese.

Bir başka DM daha geliyor.

Kalbim duruyor. Omurgamdan, kollarımdaki ve bacaklarımdaki ince tüylerden aşağıya doğru ürperiyorum.

Bu sefer bana bir fotoğraf göndermişler. Kaldırımda yeşil bir sundress, sandalet ve örgülü saçları olan bir kızın fotoğrafı. Kulaklıklarını takmış, etrafındaki hiçbir şeyin ve hiç kimsenin farkında değil.

Benim fotoğrafım.

Natalie'nin evine giderken biri beni izliyordu.

Onların bakışlarını nasıl hissetmedim? Nasıl fark etmedim?

Kulaklıklarımı çıkarıp fotoğraftaki kıza, yani kendime, arkasını dönmesini söylemek istiyorum. Arkasında kim olduğunu görmesi için.

"Ne oldu?" diye soruyor Natalie. Ona fotoğrafı gösterdiğimde, sanki birinin burnunu karıştırdığı bir fotoğraftı gibi kaşlarını çatıyor. Kimse beni izlediğini bilmediğim bir anda çekilmiş ürkütücü bir fotoğraf değil. "Sence bunu kim çekmiş olabilir?"

"Sanırım Ash."

Natalie'nin ince, koyu renkli kaşları birleşiyor. "Neden o?"

"Direkt mesajlarında ne yaptığımı bildiğini ve suçluluk duyup duymadığımı sordu. Eminim o videolardan bahsediyordu. Hâlâ Jordan'ı aldattığımı iddia ediyor." Gözlerimi deviriyorum, ama bir parçam gölgelerde yaklaşan, tehlikeli bir adam hayal ediyor.

"Mantıklı. Eminim ikinizin ayrılmanızı umuyordur." Natalie ekranını kilitler, güneş gözlüklerini takar ve arkasına yaslanır. "Öyle kızlar bizim gibi kızlardan hep nefret eder."

Natalie, Ash ve benim eskiden arkadaş olduğumuzu biliyor mu acaba? Bilmiyorsa, ona bunu söyleyecek olan ben olmayacağım.

Ash'in en iyi arkadaşı olan kız artık yok.

Kendi Instagram profilime giriyorum. Evden çıkmadan önce, yeşil elbisemle, ince askıları görünür halde bir selfie çekmiş ve en iyi arkadaşımı görmek için sabırsızlandığımı yazmışım. Nerede olduğumu bu şekilde mi öğrendiler?

Hikayeyi siliyorum.

"Sence birine söylemeli miyim?"

"Neden?" Natalie esniyor ve güneşteki bir kedi gibi geriniyor.

"Şey... Çünkü bu oldukça ürkütücü."

"Sanmıyorum. Herkes halka açık yerlerde rastgele insanların fotoğraflarını çekiyor." "Peki ya direkt mesajlar? Ve neden sadece beni takip ediyor gibi görünüyorlar?"

"Hesabı bir saat önce açmışlar. Muhtemelen sen sadece şanssız ilk hedefsin. Endişelenecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Yarın sıkılıp başka birine geçeceklerdir."

Natalie'ye selamımı söyle

O kendini tehdit altında hissetmiyorsa, ben neden hissedeyim?

Belki Natalie haklıdır. Belki endişelenecek bir şey yoktur.

İşe giderken, fantastik bir romantik sesli kitap dinlemeye çalışıyorum ama dikkatimi dağıtan çok şey var. Natalie, hayvanat bahçesini aradığında telefonu açan kaba bir kız hakkında şikayet eden bir sürü mesaj gönderiyor. Annem, yeni bir buzdolabı almamız gerekebileceği için dizüstü bilgisayar ve üniversite malzemeleri için ne kadar para biriktirdiğimi soruyor. Jordan mesajlarıma cevap vermiyor ve sosyal medyasını kontrol etmiyor. Ve açmaya cesaret edemediğim, sahte hesaptan gelen direkt mesajlar var.

Jordan'ın sessizliğine daha fazla dayanamıyorum. Onu arıyorum. Telefon çalıyor. Ve çalıyor.

Ben aradığımda hiç cevap vermemişliğim yoktu.

Yedinci zil sesinde, Son'a bastım. Ama onunla konuşmam lazım. En azından iyi olduğunu bilmek için.

Kişilerimden ev telefon numarasını bulup Arama tuşuna bastım.

"Alo?" Annesi, dost canlısı bir müşteri hizmetleri temsilcisi gibi alto sesiyle cevap verdi.

"Merhaba Bayan Goldman. Ben Maddie. Jordan orada mı?"

"Oh, üzgünüm tatlım. Duşa girdi. Çıktığında seni aramasını söyleyebilirim."

Demek iyi. Hayatta ve sağlıklı. Rahatlamam gerekirdi.

Ama bunun yerine, içim parçalanıyor. Mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermemek zorunda kalmadı, kendi isteğiyle cevap vermedi. "Teşekkürler. Çok iyi olur."

Jordan'a Miles ile aramda hiçbir şey olmadığını temin ettiğimi sanıyordum. Ama belki de yirmi dört saatten fazla süren sessizliği, tıpkı Natalie gibi benim sözlerimden şüphe duyduğunu gösteriyor.

Ya da Sophie geri dönüyor. Ya da ona nerede olduğunu söyledi ve o da onun yanına gitmeyi planlıyor.

Her halükarda, muhtemelen son yirmi dört saati benimle ayrılmayı düşünerek geçirmiştir ve bu yüzden benimle konuşmamaktadır. Nasıl ve ne zaman ayrılacağını düşünmeye çalışmaktadır.

Sadece bu düşünce bile göğsümü sıkıp acı verici bir şekilde sıkıştırıyor. Şimdi ayrılmamız mümkün değil. Bana söz yüzüğü verdiği için değil. Birkaç ay sonra ülkenin diğer ucundaki aynı üniversiteye gideceğimiz için değil. Bir apartmanı paylaşacağımız için değil. Birlikte tüm geleceğimizi planladığımız için değil. Birbirimiz için mükemmel olduğumuz için değil.

Mariano's'ın içinde, yanmış tost kokusu burnuma geliyor. Sadece iki masa ve bir tabure dolu ve beş müşteri de tezgahın arkasında tartışan Mabel ve Miles'ı izliyor.

Mabel'in kısa at kuyruğundan griye dönmüş kahverengi saç telleri sarkmaya başlamış, sanki on iki saatlik vardiyasını bitirmiş gibi, bir saat önce açmış gibi değil. Miles önlüğünü boynuna tembelce asmış, bağlamamış. Siyah gömleğinin kolunun altından sertleşmiş kasları ve dövmesinin bir kısmı görünüyor, yüzünde sıkıntıdan boş bir maske var.

Mabel, onun önünde havada kömürleşmiş bir dilim tost sallıyor. "Ekmek pişirmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Sana söylüyorum, tost makinen bozulmuş."

Sandalyeye oturan, gri saçlı ve sarkık yanaklı adam, "Tost makineleri yanmaz evlat. Tost makineleri... şey, tost yapar." diye bağıyor.

Miles elini yüzüne götürür.

Mabel yanmış tostı bir tabağa atar. "*Onu* işe almalıyım!"

"Hmm." Bu işe karışmak istediğimden emin olmadan önlüğümü giydim. "Tostu ben yapabilirim."

"Oh, iyi," der Mabel ve tabağı ellerime tutuşturur. Adil olmak gerekirse, tost kaya gibi serttir. "Sana ihtiyacımız var."

O mutfağa geri dönmeden önce, "Browniler için teşekkürler. Çok lezzetliydiler. Annem hepsini bitirdi bile," diyorum.

Mabel'in kaşları çatıldı. "Ne brownisi?"

Şimdi tezgahı isteksizce silen ve trafikte sıkışıp kalmak daha eğlenceliymiş gibi görünen Miles'a dönüyorum.

"Boş ver. Biri bize brownie bırakmış ve annem senin bıraktığını düşünmüş."

Mabel dudaklarını büzüştürür. "Kim yaptığını bilmediğin yiyecekleri yememelisin. İçinde ne olduğunu kim bilir." Bunun üzerine mutfığa geri döner ve bize çalışmaya başlamamız için emir verir.

Tost makinesine iki dilim taze ekmek koyarım. "O brownileri sen mi yaptın?"

Miles omuz silker. Tezgâhı silerken hâlâ ona bakıyor ve gözleri benim üzerimde olmadığı için minnettar hissediyorum. "Ben yapmış olabilirim."

"O zaman neden bize rüşvet vermeye çalıştın?"

"Sizi değil. Sadece annenizi. Size kitapla rüşvet verirdim."

Yüzüm kızardı. Beni hala bu kadar iyi tanıması neredeyse rahatsız ediciydi. "O zaman neden annemi rüşvetle kandırmaya çalıştın?"

"Browniler varsa benden biraz daha az nefret eder diye düşündüm."

"O senden nefret etmiyor," diyorum otomatik olarak, bunun doğru olduğundan tam olarak emin olmasam da.

O burun kıvrır. "Bu kasabadaki herkes öyle." Kollarını tezgaha dayar ve bana sırtarak bakar. "Demek lezzetliydiler, ha?"

"Fena değillerdi." Dudaklarımın köşelerinde beliren gülümsemeyi bastırıyorum.

"Sanırım bir parti daha yapmam gerekecek."

"Seni pasta yaparken hayal edemiyorum." Miles'ı, koyu saçlı, dövme, kot ceketli ve kayıp kız kardeşi olan, akşamlarını unla kaplı geçiren adamı hayal etmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Onun bu halini, benim tanıdığım ve herkesin gördüğü haliyle bağdaştıramıyorum ama yapamıyorum. Onun bu halini, benim tanıdığım ve herkesin gördüğü haliyle bağdaştıramıyorum.

"Sadece önlüğümün olduğunu hayal et, o zaman hayal edebilirsin." Yüzüm kızarmaya başlıyor, "İğrenç, hayır, bunu hayal etmiyorum" desem de.

Ama artık o görüntüyü kafama soktuğu için kendimi durduramıyorum. Ve kendime Miles'ın önlüğünün altında çıplak olduğunu düşünmemem gerektiğini ne kadar söylersem, o görüntü beynime o kadar kazınıyor.

"Pişirme bir nevi aile geleneği," diye açıklıyor. "Babam her zaman pişirmeyle ilgilenirdi ve Soph ile benim iyi anlaştığımız tek zamanlardı."

Muhtemelen başkalarının duyabileceği bir yerde böyle şeyleri yüksek sesle itiraf etmemeliydi. Zaten onun kız kardeşini öldürdüğünü düşünüyorlar. Onlara bunu yaptığını inanmaları için başka bir neden daha vermesi gerekmiyor.

Sabah telaşı her an başlayabilir, bu yüzden telefonumu son bir kez kontrol ediyorum. Jordan'dan hala haber yok. Sessizliği beni delirtiyor. İnternetteki trolün gevezelikleri de öyle. Ondan altı yeni bildirim var.

"Ne haber?" Miles'ın alçak, şehvetli sesi çok yakınımda.

Ona baktığımda, eli tezgahın üzerinde, diğer eli ise gevşekçe yanına sarkmış durumda. Yüzünün pürüzsüz hatları rahatlamış, ama gözleri... Tanrım, o gözler. Neden onunla göz teması kurduğumda eriyip gitmek istemiyorum?

"İyiyim," diyorum çabucak ve telefonumu tezgahın altına sıkıştırıyorum. "Tabii. Bu yüzden köpeğin ölmüş gibi görünüyorsun."

Ona erkek arkadaşım ile ilgili sorunlarımı veya internetteki trollerimi anlatmak istemiyorum, bu yüzden gerçeğin bir kısmını söylemeyi tercih ediyorum. "İkinci bir iş bulmayı düşünüyorum. Üniversite için paraya gerçekten ihtiyacım var, ama bu kasabada kimse işçi almıyor galiba."

"Çalışırken daha dostça davranırsan daha fazla bahşış alırsın." "Ben çok dostça davranıyorum," diye terslerim.

"Evet, beni kesinlikle kollarını açarak karşıladın." "Benim düzenlediğim geçit törenini görene kadar bekle."

Sabah yoğunluğu başladığında, ben kasada çalışırken Miles tabakları taşıyor ve siparişleri alıyor. Mabel neden onu ve müşterilerimizi bu duruma sokmakta ısrar ediyor, bilmiyorum. Onu mutfakta yemek pişirmeye devam ettirmeli. En azından mutfakta işini biliyor. Ama muhtemelen birbirlerini öldürürler.

Sivilceli bir ikinci sınıf öğrencisi Miles'a siparişini verir. "Pastırmamı çıtır çıtır yapabilir misin, ama çok çıtır olmasın? Tam çıtırılık sınırında olsun."

Miles gözlerini devirir, kulağının arkasına bir kalem takmış, parmakları arasında bir kalem çevirir. "Ben..."

"Ve yumurtalarımı hafifçe kızartılmış istiyorum." "Dostum..."

"Ve kreplerimi kare şeklinde yapabilir misin? Büyükanne öyle yapardı. Ve patates kızartması istiyorum, ama..."

"Dostum, büyükanne bu siparişin için seni öldürmezse, ben öldürürüm."

Beyaz saçlı bir kadın sesini yükseltir. "Müşterilerini tehdit etmemelisin, genç adam!"

Miles gözlerini kısarak ona bakar. "Belki de kendi işine bakmalısın."

Sanki ona ölmesini söylemiş gibi ağzı açık kalır. En azından Miles burada olduğu için burada çalışmak çok daha eğlenceli hale geldi.

Mabel'e siparişı teslim etmek için yanımdan geçerken, "Öldür ben."

On dakika sonra hala dönmemişti, ben de kasayı bırakıp siparişleri almaya gittim.

Sıradan kaçmak için mi, yoksa mola vermek için mi arka kapıdan gizlice çıktı?

İki ila beş yaşları arasındaki üç çocuğun yarattığı kaosu ardından ekmek kırıntıları ve ketçapla kaplı masayı silerken, Miles elinde iki buharlı tabakla geri döner. Tabakları ikinci sınıf öğrencisinin önüne gürültüyle bırakır, o da hevesle bir dilim domuz pastırması kapar ve ağzına atar.

"Vay canına, bu çok iyi!" Dudaklarından domuz pastırması parçaları sıçırıyor. "Büyükanne teşekkür ettiğimi söyle."

"Bunu senin için yapan benim. O yüzden hayatının en büyük bahşişini bıraksan iyi olur."

Gülmemi sahte bir öksürükle gizlerim.

Bir saat sonra, yeni müşteri gelmediği, kimse bir şey dökmediği ve Miles'ın kasadaki düğmelere hangi sırayla basacağını bulmak için yardıma ihtiyaç duymadığı nadir bir sükunet anında, önlüğümü çıkarıp tezgahın altına atıyorum.

Mutfağa göz atıp Mabel'e "Şimdi molamı alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Bir saniye bekle." Mabel ocaktan uzaklaşıp bana bana dikkatini verdi.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

Kollarını kavuşturur. Kovulmak üzere miyim? İkinci sınıftan beri buradayım ve bu sabah bana bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ash ile beş dakikalık bir tartışma için görevimi bırakıp kovulmam. Bu işi kaybedemem. Paraya ihtiyacım var.

"Senden bir ricam var," diyor Mabel. "Miles'a ders verebilir misin?" Bu, beklediğim en son şeydi. "Ona ders vermek mi?"

"Mezun olamadı, bu yüzden GED sınavına girmesi gerekiyor." Gözlerini devirdi. "Çoğunlukla sadece birlikte çalışacak birine ihtiyacı var. Onu doğru yolda tutacak birine. Tabii ki sana ödeme yapacağım."

İlk tepkim Mabel'e *hayır demek* ve geldiğim yoldan geri dönmek. Miles ya saçımı yolmak ya da ona tokat atmak istememe neden oluyor, bu yüzden onunla zaten mecbur olduğumdan daha fazla zaman geçirmek istemiyorum. Ama parayı reddedemem. "Şey... tamam. Tabii."

"Teşekkürler. Çok minnettarım." Mabel ızgaraya geri döndü. "Git ve molanı al. On dakikan var. Ya da Tess gelene kadar, çünkü onunla uğraşmak istemiyorum."

Kasanın arkasında, Miles taburede oturmuş, açık bir kitap okuyor. Onu okurken görmek kalbimi kıpır kıpır ediyor.

"Mola veriyorum," diyorum ona, telefonumu alıp dışarıdaki üç şemsiyeli masadan birine oturuyorum ve Jordan'ın ürkütücü derecede sessiz Instagram feed'ini kaydırıyorum.

Son zamanlarda yaptığı neredeyse tüm paylaşımlarda ben varım. Bizim çektiği selfieler, ona özel olarak gönderdiğim ve onun "paylaşılmayacak kadar güzel" bulduğu selfieler, başkalarının çektiği pozlu fotoğraflar. Benim olmadığım fotoğraflarda bile, fotoğrafların altında benden bahsediyor. *Keşke @maddie05young burada olsaydı.*

En sevdiğim fotoğrafımız aynı zamanda en çok beğeni alan fotoğraf. Jordan, benim kırmızı, yere kadar uzanan elbiseme uyan ütülü siyah takım elbise ve kırmızı kravatıyla en yakışıklı haliyle. Herkesin dikkatini çeken fotoğraf.

Sophie'yi taklit etmeye çalışmıyordum, sadece kırmızı bana çok yakışıyor.

O elbiseyle çekilmiş bir selfie'yi Jordan'a giyinme odasından gönderdim ve o hemen cevap yazdı: *İşte bu.*

Jordan'ın annesi balodan önce DSLR fotoğraf makinesiyle çektiği fotoğrafta, balo kralı ve kraliçesi gibi kameraya gülümsüyoruz. Kolu her zamanki gibi omuzlarımda. Bu hareket bana sadece beni sevdiğini değil, bana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğini de söylüyor. Sophie'ye ne olduysa, ona bir şey olduysa, ben aynı kaderi paylaşmayacağım. Jordan yanımdayken olmaz.

Ama ya artık benimle birlikte olmak istemezse?

Gönderinin en son yorumu Ash'ten: *iğrenç.*

Onun takipçilerine tıkladığımda, Jordan ve benim yeni bir ortak takipçimiz olduğunu fark ettim. madyoungfan.

Kahretsin. Profilinden herhangi bir yorum var mı diye bizim fotoğraflarımızı tekrar kontrol ediyorum. Ama yok.

Henüz.

Ya bir sonraki hedefleri Ürdün ise?

Telefonum yeni bir bildirimle titriyor. madyoungfan'dan bir DM.

Bu sefer açıyorum.

Bulanık fotoğrafta, nemli yeşil bir elbise, sandaletler ve örgülü saçlarıyla kaldırımında aceleyle yürüyen bir kız var.

Bu

benim.

Benim.

O yol, o araba yolunun sonu... Natalie'nin evinden çıkıyordum.

Ben ayrılırken paparazzi fotoğrafı çekmek için bütün bu süre boyunca dışarıda çalışanların arasında mı beklediler?

Yukarı kaydırıldığında, ilk fotoğraf çoktan silinmiş. Kalbim çarparken, ikinci fotoğrafın ekran görüntüsünü alıyorum.

Birkaç dakika sonra fotoğraf kayboluyor ve bana başka bir tane gönderiyorlar.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum.

Bu sefer gri bir minibüsün içindeyim, kot şort ve turuncu bir kısa üst giymişim, açık kahverengi saçlarım sırtımın yarısına kadar uzanıyor. Bu sabah işe giderken.

"O da ne?"

Kafam Miles'ın burnuna çarpmaktan kıl payı kurtuluyor.

O geri atlar ve bana güler. "Ne? Seni porno izlerken mi yakaladım?"

"Hayır."

Gülümsemesi kaybolur. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," diyorum, ama önemliymiş gibi hissediyorum.

"Birisi Instagram'da beni trolüyor."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık düzelir. Çünkü trolleme herkesin başına gelen bir şeydir, özellikle de yeterince popülersen. Sadece katlanıp bununla başa çıkmak gerekir, değil mi?

"Yani herkes hayranın değil mi?" Sesi düz. "Zor olmalı."

Ona vurmamak için telefonumu sıkıca tutuyorum. "Daha çok süper hayran gibi. Bana ürkütücü mesajlar gönderiyorlar ve fotoğraflarımı çekiyorlar."

Onun yine bunu önemsememesini bekliyorum. Benimle alay etmesini. *Bu kızlardan biri olduğum* için başıma gelenin bu olduğunu söylemesini. Bunun yerine, yanıma oturur. "Bakabilir miyim?"

"Sanırım." Telefonumu ona doğru kaydırıyorum.

Direkt mesajları okur ve madyoungfan'ın henüz silmediği fotoğrafı inceler. Kaşları daha da çatılır ve sonunda bakışları bana döndüğünde, göz bebekleri yanan kömürlere dönüşmüştür.

Beni korkutan bir yoğunluk.

"Seni karakola götüreceğim."

"Karakola mı? Hayır." Polis birkaç ürkütücü DM ve fotoğrafla ne yapacak ki? "Bunu kimseye anlatmak istemiyorum. Önemli bir şey değil."

Natalie'ye söyledikten sonra çenemi kapalı tutmalıydım. O mantığın sesiydi — bunların hiçbirisi aslında *tehlikeli* değil. Garip ve ürkütücü, ama

bunun için kimseyi tutuklayamazsın.

Koyu kahverengi göz bebekleri güneş ışığını yansıtıyor ve bakışları sıcak, lezzetli bir bal rengine dönüşüyor. Sonra bana hiç olmadığı kadar yaklaşıyor. "Bu önemsiz bir şey değil," diye ısrar ediyor. "Bu boktan şey kız kardeşimin başına geldi. Tam kaybolmadan önce."

YEDİNCİ BÖLÜM

MILES BİZİ CREEKVIEW'E götürdü, en yakın polis karakolunun bulunduğu kasabaya.

Okulda yapılan silahlı saldırı tatbikatı sırasında, Creekview'daki polisin bize ulaşmasının neredeyse kırk dakika süreceğini öğrendik. Çok güven verici.

Polis karakolu beklediğimden daha küçüktü. Her yer ahşap panellerle kaplıydı ve ucuz sandalyeler, hüzünlü, sarkık bir eğretili otunun yanındaydı. Tezgahın arkasında, ağzı açık bir şekilde sakız çiğneyen bir kadın vardı. Rozetinde *Callahan* yazıyordu.

Miles'in neden burada olduğumuzu açıklamasını bekliyorum, ama dudakları sıkı sıkıya kapalı, elleri ceplerinde. Buraya gelmek isteyen o olmasına rağmen, konuşmayı bana bırakıyor.

"Merhaba. Şey... Bir ihbarda bulunmak istiyorum," diyorum kadına.

Memur Callahan, sanki kapıdan girdiğimizi fark etmemiş gibi bana göz kırpmıyor. Yüzü yuvarlak, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, gözlerinin kenarlarında kaz ayakları var.

"Tamam." Sanki alışveriş merkezine giderken yanlış yola saptığımızı düşünüyormuş gibi yavaşça konuşuyor. "Ne hakkında?"

"Biri beni..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. "...taciz ediyor." "Bir sapığı var," diye düzeltiyor Miles.

Bunu inkar etmek, ona durumun o kadar ciddi olmadığını söylemek istiyorum. Ben bunu yapamadan, Callahan kaşlarını kaldırıp öne eğilir, dirseklerini önündeki tezgaha dayar. "Uh-huh. Peki sence bu kişi neden... seni takip ediyor?"

Miles ona sert bir bakış attı. Ama onun tepkisini, ince bir şüpheyi anlıyorum. Çünkü ben ünlü biri değilim. TikTok veya Instagram'da bile ünlü değilim. Küçük kasabalarda yaşayan normal insanların takipçileri olmaz.

"Emin değilim. Ama beni takip ediyorlar." Telefonumu tezgahın üzerine, ekranı yukarı bakacak şekilde koydum. "İnternette beni trolüyorlar. Ve fotoğraflarımı çekiyorlar."

Memur Callahan'ın ağzının açık kalmasını veya gözlerinin büyümesi bekliyorum, ama yüzünde hiçbir değişiklik olmuyor. Telefonumu alıyor, zaten madyoungfan ile olan DM'lerim açılmış durumda. Bir çift gözlük takıyor ve ekranı kol mesafesinde tutuyor.

"Bu fotoğrafları kim çekti?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Kim yaptığını bilmiyorum. Anonimler."

Kaşları yine yukarı kalkıyor ve bakışlarını ekrana geri çeviriyor, sanki daha önce hiç akıllı telefon kullanmamış gibi işaret parmağıyla ekranı kaydırıyor. "Ama seni takip eden birini gördün mü?"

"Onları görmedim," diye itiraf ettim. "Bu yüzden kim olduklarını bilmiyorum kim olduğunu bilmiyorum."

Miles tezgaha yaslanır. "Ama belli ki biri bu fotoğrafları çekiyorsa, onu takip eden biri olduğu açık."

Memur Callahan gözlüklerini çıkarır ve telefonumu önüne koyar. Geriye yaslanır ve iç çeker. "Yapabileceğimiz bir şey yok. Eğer sana tehdit ederler veya senden bir şey koparmaya çalışırlarsa, geri gel. Bu kişinin kim olduğunu öğrenirsen ve o kişi, örneğin evine, okuluna veya iş yerine gelirse, o zaman polisi aramalısın." Telefonumu gösterir. "Ama bununla yapabileceğimiz bir şey yok."

Miles avuçlarını tezgahın üzerine koyar. "Anlamıyorsunuz. Bu, kaybolmadan önce kız kardeşimin başına geldi. Sophie Mariano."

Ama Callahan'ın yüzünde şaşkınlık belirtisi yok. Kız kardeşinin kim olduğunu zaten biliyor. Onun kim olduğunu da.

Miles telefonunu çıkarır ve ekran görüntülerini kaydırır. Instagram mesajları sophiemarianofan adlı bir hesaptan gelmiştir. Bana gönderilmiş gibi görünüyorlar.

*Bugün çok güzel
görünüyorsun,
benimle konuş.
seni görebiliyorum*

Sonra Sophie'nin markete girerken, arabasında otururken, parkta koşarken çekilmiş fotoğraflarını kaydırıyor. Binlerce örümceğin bacakları boynumdan omurgam boyunca aşağıya doğru akıyor.

Jordan'ın partisinden beri Sophie'nin kaçtığını düşünüyordum. Ama birinden kaçtığını hiç düşünmemiştim.

Sophie'nin takipçisi onu Beaumont'tan ayrılmaya mı zorladı? Yoksa ayrılmadan önce ona bir şey mi yaptılar?

Eğer ona bir şey yaptıysalar, aynısını bana da yapmayı planlıyor olabilirler.

Neredeyse aynı olan tutamaklar bile Callahan'ın daha dikkatli olmasını, beni ciddiye almasını sağlamalıydı, ama o ilgisizliğini koruyor. "Peki, kız kardeşini takip edenin kim olduğunu biliyor musun?"

Miles ona sert bir bakış attı. "Hayır. Bunun senin yetki alanına girdiğini sanıyordum." "O davaya bakmıyordum."

"Vay canına, belki de bu bilgiyi o davaya bakan birine aktarmalısın."

Callahan dikkatini bana çevirir. "Senin için yapabileceğim en iyi şey, hesaplarını gizli hale getirmeni önermek. Siz çocuklar sosyal medyada çok fazla hassas bilgi paylaşıyorsunuz. O hesabı engelle. Çoğu insan sadece seni kızdırmak istiyor." Ağzındaki tarçınlı sakızı çiğner. "En iyisi ne? Sosyal medyadan tamamen uzak dur. Kitap oku. Sinemaya gidin. Hayatınızın her saniyesini paylaşıyorsunuz, sonra biri bundan faydalanınca şaşırılmış gibi davranıyorsunuz."

Sessizlik çöker. Miles gözlerime bakar, kaşları çatık ve çenesi sıkıdır.

Neden beni takip edildiğim için suçluyor gibi geliyor?

"Yani yapabileceğiniz bir şey yok mu?" Bu kişi Sophie'nin ortadan kaybolmasının sebebi olabilirse, polis en azından *bir şeyler* yapmalı. "Ya bana zarar verirlerse?"

Kim olurlarsa olsunlar, beni takip edip fotoğraflarımı çekmeye hazırlar. Başka ne yapmaya hazırlar?

Callahan kollarını kavuşturur. "Maalesef, sosyal medya profilini tutuklayamayız."

Ben başka bir şey söyleyemeden Miles, "Bu saçmalık. Kız kardeşimi görmezden geldin ve bak ne oldu. Şimdi de aynı lanet olası durumla uğraşan başka birini görmezden geleceksin..." der.

"Tamam." Callahan ayağa kalkar ve ona sert bir bakış atar. "Gitme zamanı."

Tezgahın üstünden telefonumu kapıp, Miles'ın hiçbir yere gitmeyeceği belli olunca kolunu çekiştiriyorum.

Dışarıda, arabasının yolcu koltuğuna çöküyorum, deri koltuk uyluklarımı yakıyor. "Bu yüzden buraya gelmek istemedim. Hiçbir şey yapamayacaklarını biliyordum."

Hesabın arkasında kimin olduğunu kendim bulmam gerekiyor. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ash'ten başlayabilirim. Natalie'nin partisinde üstüme bira döküldüğünde en çok gülen oydu ve Miles'la benim videolarımı yayınladı. Muhtemelen daha iyi arkadaşlar için onu terk ettiğim için hâlâ bana kızgındır.

Miles sürücü koltuğuna kaydı. "Yapabilirler. Sadece yapmak istemiyorlar."

"Sophie'nin takip edildiğini başka kim biliyor?" Miles, Sophie'nin düşmanları olduğunu söylerken bunu kastetmişti. *Birisi onu yakalamak istiyordu.*

Şimdi de benim peşlerindeler.

"Ailem, büyükannem ve Deedee dışında kimse bilmiyor. Kime güveneceğini bilmediği için kimseye söylemek istememişti."

Miles haklıysa, en yakın arkadaşına ve erkek arkadaşına bile söylememişti. Hayatının, onların bilmediği başka bir yönü daha vardı. Onlardan başka neler saklıyordu? Sophie Mariano'yu gerçekten ne kadar iyi tanıyorduk?

"Deedee kim?"

"Annemin annesi. New Hampshire'da bir çiftlikte yaşıyor."

Cevabı zaten biliyorum, ama yine de sormak zorundayım. "Sophie'yi takip eden kişi ona bir şey yapmış olabilir mi sence?"

Miles tereddüt ediyor. Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek onları gerçek yapabilirmiş gibi. "Evet, öyle düşünüyorum. Kimse ona inanmadı. Ve şimdi o yok."

Bu benim kaderim olabilir. Kaybolan bir sonraki Beaumont kızı ben olabilirim.

Miles yanımdan eğilip torpido gözüne uzanır, elinin arkası çıplak dizimin derisine değiyor. Geri çekiliyorum, ama hain bedenim onun dokunuşunu bir mıknaş gibi arzuluyor.

Sıcak metali avucuma bastırır. Bir çakı. "Dene."

"Tamam mı?" Bıçağın sırtı açılana kadar parmağımı sapın arkasında gezdiriyorum.

Bıçağı kınına koyup geri vermeye çalıştığımda, Miles parmaklarımı bıçağın üzerinde kapatır. Dokunduğu yerlerde cildim yanar, ama bu seferlik geri çekilmiyorum.

"Bunu kimseye söyleme. Kimseye. Kim olduğunu bulana kadar."

Kalbim çarpıyor. Çünkü polise gitmek, çakı taşımak, Miles'ın yardım teklif etmesi... tüm bunları gerçek kılıyor. "Biz?"

"Onları bulmana yardım edeceğim," diye söz verir Miles.

"Neden bana yardım etmek isteyesin ki? Benden nefret ediyorsun."

Sözleri aramızda asılı kalır ve o da inkar etmez. Sessizliğinin acı verici etkisini görmezden gelmeye çalışırım. "Çünkü onları bulursak, kız kardeşimi de buluruz."

BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, annem beni kolumdan tutup Mariano'nun dükkânına doğru çekiyor. "Geç kalacağız!"

"Sen geç kalacağım demek istiyorsun. Üç dakika sonra işte olmam gereken kişi benim."

"Ama ben iyi kahve için geç kalacağım. Mabel saat sekizden sonra iyi kahve yapmayı bırakır, biliyorsun."

"Bir keresinde saat sekizden sonra kahve almıştın. Her zaman o kadar kötü olduğunu bilmiyorsun."

"Ve bunu öğrenmek de istemiyorum. O yüzden *acele* etmeliyiz."

Güneşin bizi bu kadar yakması için henüz çok erken ve annemin enerjisiyle başa çıkabilmek için en az üç fincan kahveye ihtiyacım var. Dün gece uykuya dalmak kolay olmadı, karanlıkta telefonuma bakıp stalker'ımın son mesajlarını okumaktan başka bir şey yapamadım.

Natalie bana mesaj attı.

Bu sabah çalışıyor musun?

İyi bir kahve istiyorum ama S'nin kardeşinin yanında olmak istemiyorum.

Ve Mabel beni korkutuyor.

Şimdi annemle işe koşuyorum.

Ama geç kalırsam sadece cesedimi bulabilirsin

Daha hızlı koş ki kahvemi alabileyim! Bugün uzun bir gün olacak

Mariano'nun içinde, kahve, ev yapımı patates kızartması ve şurubun tatlı kokusu bizi karşılıyor. Annem, Mabel'in dikkatini saçma bir kahve siparişiyle dağıtırken, ben arkaya koşarak önlüğümü giyip, sanki beş dakika önce tam zamanında gelmişim gibi sipariş almaya başlıyorum.

"Üstüne biraz krem şanti alabilir miyim? Ooh ve biraz bitter çikolata?"

"Çünkü kahveyle dişlerini çürüttün yetmedi mi?" Mabel, anneme bir fincan sade kahve doldururken gözlerini devirir ve şeker paketlerinin bulunduğu sepeti gösterir.

George'un iki kişilik masasına Tess oturur, yüzünde "biri beni kurtarsın" ifadesi vardır.

"... ev yapımı *bombalardan* biriyle yakalandığını duydum," diyor Tess boğuk bir sesle. "Dolabında! O çocuk tehlikeli, tek söylediğim bu. Burada olmamalı. Kendi kız kardeşine böyle bir şey yapıyorsa, başkasına da yapmayacağını kim söyleyebilir?"

İki fincan kahveyi biraz fazla sert bir şekilde önlerine koydum, sıcak sıvı tehlikeli bir şekilde kenara kadar doldu.

"Oh, merhaba tatlım!" Tess kolumu sıkıyor. Bana doğru eğiliyor ve her zamanki gibi fısıldamaya çalışırken, "Bu sabah o çocuk değil de sen olduğun için mutluyum," diyor.

Kapı açıldığında zil çaldı. Natalie gülümseyerek bana doğru koştu. "Kahvemi yanımda götürmem lazım. Veteriner kliniğinde ilk günüm!"

"Tebrikler, tatlım!" Tess boğuk bir sesle söyler.

Tess ve George'a bir dakika içinde döneceğime söz veriyorum ve George, hayatımın en kısa dakikası olsun diye yalvaran bir bakışla bana bakıyor.

Natalie tabureye otururken, ben de ona strator bardağa kahve dolduruyorum. "Bu akşam *Friends* mi izleyeceğiz, *Riverdale* mi?" diye soruyor.

Kasım ayında, ikimiz de üniversite başvuruları, denemeler, sınavlar ve ponpon kızlık nedeniyle yorgun ve stresli hissederken, Natalie ve ben her gece saat 11'de, beyinlerimiz yorgun düştüğünde ve artık sonsuz küçükler veya elektromanyetik radyasyon hakkında daha fazla bilgi alamadığımızda birlikte Netflix izlemeye başladık. Şimdi haftada en az bir gece birlikte dizi izliyor ve telefonu kapatmadan önce uykuya dalıyoruz.

"*Friends*."

Kasanın yanından annem inliyor. "Bu kahve *çok güzel*. Beş paket şeker ekleyince siyah kahvenin tadı *çok* daha güzel oluyor, biliyor muydun?" Parmak uçlarına basarak mutfığa sesleniyor: "Bu kahveyi daha da güzel yapacak bir şey biliyor musun? Krem şanti!"

Tess, Bayan Wallis ve kısa beyaz saçlı diğer iki kadının yanına oturur. Onlarla aynı dedikoduyu paylaşır. "—Yemin ederim, Mabel o çocuğu tutmaya devam ederse işlerini kaybedecek."

Natalie, bana bahşiş de dahil olmak üzere biraz para bırakıyor, çünkü Natalie böyle biridir.

"Bugün iyi şanslar," diyorum ona.

Kapıdan çıkarken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor, ta ki Miles'in yanından geçene kadar. Miles kapıyı ona açık tutuyor ama o teşekkür bile etmiyor.

Tess sonunda sessizleşir ve bu, onu gördüğüme sevindiğim için yeterlidir.

Durun. Onu gördüğüme sevindim mi? Hayır. O hala büyük bir pislik. ve takipçimi bulmaya yardım etmeyi kabul etmesi bunu değiştirmiyor. Zaten bunların hiçbirisi benim için değildi. Brownie'leri annem için yaptı ve takipçimi bulmak istiyor ki Sophie'yi bulabilsin. Sophie kaybolmamış olsaydı, umurunda olmazdı.

Annem Miles'ı fark edince neşesi kaçır ve yanağıma bir öpücük kondurur. "İşe gitmeliyim. Yarın sabah erkenden bir toplantı var, bu yüzden muhtemelen geceyi otelde geçireceğim. Bu gece yalnız kalabilir misin?"

"Anne, ben on sekiz yaşıdayım. Ve Mabel tam anlamıyla aynı evde yaşayacak." "Elli yaşında olsan bile umurumda değil. Sen hala benim çocuğumsun ve bu da bana senin için sonsuza kadar endişelenme hakkını veriyor."

"Yoğun bir sabah." Miles önlüğünü başına geçirir, sesi yataktan yeni kalkmış gibi alçak ve boğuktur. Bu sesin tüylerimi diken diken etmesinden nefret ediyorum. Hiç saklamaya çalışmadan geniş bir esneme yapar.

Annem bir saniye ona kaşlarını çattıktan sonra bana zoraki bir gülümsemeyle iyi günler diler ve kapıdan çıkar.

Miles benden çekilmemi istemek yerine, kahve fincanını almak için bana uzanır. Aramızdaki birkaç santimlik mesafede, şampuanının taze kokusu burnumu doldurur ve bir an için yüzümü ona gömmek, parmaklarımın arasında onun nemli saç tellerini hissetmek isterim...

Ondan uzaklaşıyorum, tezgahın not defterimi alıp George'un masasına siparişini almak için acele ediyorum. Miles yüzümün kızardığını görmeden önce.

Jordan'ı o kadar çok özleyorum ki, bu beni delirtiyor. Beni, *Miles Mariano* hakkında çılgın düşünceler kurmaya itiyor.

Vardiyam bittikten sonra Jordan'ın evine gideceğim. Benimle konuşmak istemese de umurumda değil. Bu işin aslını öğreneceğim.

Öğle ve akşam yemeği yoğunluğunun arasındaki sakin saatlerde, Miles ve ben yuvarlak bir masaya oturduk. Kütüphaneden bir sürü GED çalışma kılavuzu, defterler, kalemler, fosforlu kalemler ve bir dizüstü bilgisayar getirmişti. Ben de eski dizüstü bilgisayarımı ve her zaman takılı olması gereken şarj cihazını kurdum.

Dün karakola gittiğimizden beri, takipçimden birkaç yeni direkt mesaj aldım.

Polislere benden bahsettin mi?

Bir daha yapma.

pişman olursun

Nasıl bildiler? Beni ve Miles'ı Beaumont'tan Creekview'e kadar takip mi ettiler? Arka aynaya bakmayı düşünmedim, ama bir araba bizi o kadar uzağa kadar takip etseydi Miles fark etmez miydi? O da dikkat etmiyorsa başka tabii.

"Sen Pisagor teoremini çalış, ben de takipçinin kim olduğunu bulmaya çalışayım," diyorum ona. Ama bunu nasıl yapacağım, hiç fikrim yok.

Uçmak üzere olan bir uçak gibi vızıldayan dizüstü bilgisayarına başını salladı. "Giriş işini hallettin mi?"

"Ne girişini?"

Gözlerini devirdi ve ben de ona takipçimi kendim arayabileceğimi söylemek üzereydim, ama o sandalyesini yüksek bir sesle kaydırarak yaklaştırdı ve birkaç müşterinin dikkatini çekti. Yakınlığı yüzünden kulaklarımda kanım çınladı.

Miles avucunu uzatır ve başkalarının telefonuma dokunmasından nefret etsem de, ona veririm. Instagram'ı açar, Hesap Ekle'ye basar ve madyoungfan yazıp *şifremi unuttum seçeneğine* tıklar.

Ve işte orada. Sahte hesabın arkasındaki e-posta adresi.

Elimde değil, nefesim kesiliyor. Neden bunu düşünemedim ki? Şimdi çok açık görünüyor.

sophiemarianofan@gmail.com.

Göğümdeki umut söner. "Bu bize hiç yardımcı olmuyor."

"Bu da bir şeydir." Miles dizüstü bilgisayarına geri dönüyor.

"Şüphelendiğimiz şeyi

Şimdi sadece ikinize bunu kimin yapabileceğini bulmamız gerekiyor."

Aklımda bir isim çınlıyor: Ash. İkimizin peşine düşmek için bir nedeni olan kız. Jordan'ı istiyordu, ama Sophie onun yoluna çıktı. Şimdi de ben onun yoluna çıktım.

Miles dizüstü bilgisayarında bir hacker gibi yazarken, ben Instagram'da Sophie'nin kullanıcı adını arıyorum.

Tehditlerini gerçekleştirmeden önce, takipçisinden olabildiğince uzaklaşmak için kaçmış olabilir. Ya da belki

ona saldırdılar ve o kaçtı. Ona ne olduysa, kaçtıysa, hala hayattaysa, takipçisinin kim olduğunu biliyor olabilir.

Ama onun ne bildiğini öğrenmek için onu bulmamız gerekiyor.

Sophie'nin sosyal medya hesaplarına hiç girmiyorum çünkü onun ve Jordan'ın birlikte olduğunu, Jordan'ın onu sevdiğini hatırlamaktan nefret ediyorum. Tek kız ben olmak istiyorum ve asla olamayacağımı her hatırladığımda, kızgın bir bıçak karnımı deliyor.

Hatta onun kullanıcı adı bile — sophiebaby — göğsümde elektriksel bir titreşim yaratıyor. *Baby* çok yaygın bir sevgi ifadesi, ona sahip çıkmamam gerekir, ama Jordan benim için bunu kullanıyor. Bana neredeyse sadece bu isimle hitap ediyor. Ve bu isim ona aitti.

Takipçimin onun ortadan kaybolmasını benim sorunum haline getirmesinden nefret ediyorum.

Sophie bir üst seviye güzellikteydi, hala da öyle. Asla rekabet edemeyeceğim türden bir güzellik. Sırtına doğal dalgalar halinde dökülen kakao kahvesi rengi saçları. İncecik bir vücut, mükemmel bir cilt ve kızların imrendiği parlak yeşil gözleri.

Kaybolmadan önceki son aylarda, paylaşımları giderek azaldı. Neredeyse her gün paylaşım yaparken, haftada bir paylaşıma düştü ve sonunda tamamen bıraktı. 13 Haziran'da, üçüncü sınıfın önemli anlarını içeren bir fotoğraf albümü paylaştı ve 5 Ağustos'a kadar başka paylaşım yapmadı.

Son paylaşımı, o geceki Jordan'ın partisi için hazırlanırken kameraya gülümseyen bir selfie.

Her fotoğrafın en son yorumları, onu hiç tanımayan kişilerden geliyordu.

Asla unutulmayacak

Seni özliyoruz tatlı kız

Lütfen eve dön, Sophie. Senin ışığını özliyoruz. <3

Çok güzelsin. Umarım yakında geri dönebilirsin. Huzur içinde yat güzel kraliçe

Onlar çoktan onun öldüğünü varsayıyorlar.

Neredeyse her gönderide Liv, Natalie ve Jordan'ın yorumları var.

Liv: *Seni özliyoruz.*

Natalie: *Lütfen eve dön! Seni çok özledik! Sen yokken neşe eskisi gibi değil.*

:(

Jordan: *Seni seviyorum bebeğim. Lütfen bize güvende olduğunu haber ver.*

Jordan'ın Sophie'ye "*bebeğim*" demesi gözlerime kazınıyor. Ama o yorum, ikimiz çıkmaya başlamadan aylar önce yazılmış. Onu sevmiş olmasını hiç sevmesem de, bunu ona karşı kullanamam.

"Neden ders çalışmıyorsunuz?" Mabel'in gür sesi ikimizi de irkiltti.

"Hay aksi, büyükanne," diye fısıldadı Miles.

Elini uzatıp Miles'ın dizüstü bilgisayarını kapatır, sonra onu alır. "Sana onu yoldan saptırmaması için para ödüyorum," der bana. "İnternette oyun oynaması için değil."

"Doğru. Özür dilerim." Kızarıp dizüstü bilgisayarımı bırakıyorum. Bulduğum ilk matematik problemini okuyorum: "Yirmi, hangi sayının yüzde otuz ikisidir?"

Mabel ellerini beline koymuş, başımızın üzerinde dururken soruyu çözüyoruz.

"62,5 gibi görünüyor." Cevabı onu tatmin eder ve o gider gitmez, "O e-postada hiçbir şey bulamadım," diye mırıldanır.

"Kız kardeşinin telefonu nerede? Belki ona bakabiliriz. Eminim direkt mesajlarında bir ipucu vardır."

O başını sallar. "Güven bana. Ben baktım, polisler baktı. Bulacak bir şey yok."

"Polis hala elinde mi tutuyor?"

"Hayır, anneme geri verdiler." "Ondan isteyebilir misin?"

"Soph'un eşyalarını kimseye vermek istemiyor. Odasını bir tür tapınak gibi saklıyor."

Bu iş her geçen saniye daha da imkansız hale geliyor. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Aramayı daraltmamız gerekiyor," diyor Miles.

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Onların bir tipi olduğunu biliyoruz." Elini havada sallayarak, en kötü cheerleader taklidini yapıyor. "Peki, sana böyle bir şey yapacak kişi kim olabilir? Seni ve Soph'u tanıyan biri."

Ben burun kıvrıyorum. "Beaumont'daki herkes bizi tanıyor." Herkes popüler kızı tanır. Mesele de bu zaten.

Miles gözlerini devirir. "Tanrım, şu anda dayanılmazsın."

Bir kez olsun dilimi tutuyorum. Konudan sapmamalıyız, başka bir tartışmaya girip durmamalıyız. "Sanırım birine kadar indirdim."

Kaşlarını kaldırır. "Kim?"

"Ash Jones. Bir süreliğine benim tek arkadaşımdı ve arkadaşlığımız pek iyi şartlarda bitmedi."

"Ne TikTokları?"

Uygulamayı açtım ve tabii ki Ash hala videoları silmemiştir. Ona, Mustang'ine bindiğim videoyu gösterdim.

"Tamam. Bu kız sapık." Onu izlediğini gösteren diğer TikTok videosunu gösterdiğimde, çenesi sertleşir ve yorumları kaydırır. "İnsanlar aptal. Bilgin olsun, Joe Goldberg gibi davranmıyordum. 'Bu kız tanıdık geliyor' diye düşünüyordum. Ama seninle ilgili her şey farklı, bu yüzden ilk başta senin olup olmadığından emin değildim."

"Biliyorum. Bu durumda sapık olan varsa, o da Ash'tir. Bütün gece beni takip ettiği çok açık."

"Yani o olabilir," diye kabul ediyor. "Ama neden kız kardeşimin peşine düşsün ki?"

"Şey... Sophie'yi ve tüm arkadaşlarını nefret ettiğini bana kendisi söyledi."

Ben vardiyamdayken, o tezgâhın önündeki taburede oturmuş, Sophie, Jordan, Natalie, Liv, Chelsea ve Brett'in güldüğü masaya öfkeyle bakıyordu. *Tanrım, onlardan nefret ediyorum*, dedi. *En kötü insanlar, her şeyi hazır bulup bunu hak ettiklerini düşünenlerdir.*

Kıskanç kızlar iki türdür. Başkasının sahip olduğu şeyi isteyen ve onun peşinden gidenler, benim gibi kızlar. Ve başkasının sahip olduğu şeyi isteyen ve ona sahip olan kişiyi yok edenler. Ash gibi kızlar.

Miles arkasına yaslanır ve sandalyesi gıcırdar. "Peki ya arkadaşın? Natalie Shin, değil mi? Soph ile birlikte tezahürat yapıyordu."

"Olmaz. Natalie çok tatlı bir kız." Ondan balo kraliçeliğini almış olabilirim, ama bunun benim kontrolüm dışında olduğunu biliyor. Sophie'nin peşine düşmek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Natalie erkeklerden hoşlanmaz, yani Jordan'la çıkmak istemiş olamaz. Bunların hiçbirisi için bir nedeni yok. "Stalker'ımın gönderdiği mesajlardan birini okuduğumda onun yanımdaydım, yani o göndermiş olamaz."

Miles geriye yaslanıp düşünmeye başladı. "Tamam." Telefonunu aldı. "Numaran ne?"

"Ne?"

"Numaranı bilmiyorum. Bir şey bulursam sana mesaj atmam gerekecek."

"Tamam." Onun numaramı almasını pek istemiyorum. Sabahın ikisinde bana tüm kusurlarımı sayan acımasız mesajlar göndereceğini tahmin edebiliyorum, ama yine de telefonumu çıkarıp numaramı gösteriyorum. "Şaka aramaları yok."

Numaramı Kişiler listesine ekler. "Şaka telefonları aralıksız olacak.
Ash'in Instagram kullanıcı adı ne?"

O, onun gönderilerini kaydırırken, ben bir bildirim alıyorum ve kendimi
hazırlıyorum.

Ama bu seferki takipçim değil.

Jordan.

Yüzümde o kadar geniş bir gülümseme belirir ki yanaklarım ağrır.

Hey, bebeğim. Eve gel. Sana bir sürprizim var.

BÖLÜM DOKUZ

Bana "bebeğim" demiş ve mesajı normal gelmiş olsa da, eve vardığımda hala çok gerginim. Jordan'ın evimin önünde oturup benimle ayrılmak için beklediğini düşünüyorum. Ama dışarıda sadece arabası var. Parlak BMW'si, kapısı eğri garajın ve Miles'in paslı eski Mustang'inin yanında göze batıyor.

Ön kapıya ulaşmadan, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

dikl

eşi Biri beni izliyor.

yor Ama arkamı döndüğümde kimse yok. Boş sokak dışında hiçbir şey yok.

. Dur. Paranoyaklaşıyorsun.

Ben verandaya tırmanırken, ön kapı
bir gıcırta ile açılır.

Jordan kapıda duruyor. Pazılarını saran lacivert bir gömlek ve sadece özel günlerde giydiği koyu renkli kot pantolon giymiş. Saçları mükemmel bir şekilde taranmış, çünkü Jordan tam da öyle: mükemmel.

Gülümsüyor ve ben ona koşuyorum. Onu öptüğümde, kollarımı boynuna doluyorum ve vücudumu ona yaslıyorum. "Seni çok özledim!" İçeriden gelen domates sosu kokusunu alıyorum. "Bir şey çok güzel kokuyor."

Elimi tutar ve beni içeriye götürür, burada vanilya kokusu yemek kokusuyla karışır. Jordan tüm ışıkları kapatmış ve mutfağın etrafına vanilya kokulu mumlar yakmıştır, üçü tezgahın üzerine, biri masanın ortasına.

Karşılıklı iki tabak, her ikisi de spagetti makarna ve domates sosuyla dolu, yanında parmesan peyniri serpilmiş salatalar var. Şampanya kadehleri, sanki uzun süredir orada duruyormuş gibi ahşap masaya damlıyor.

Bütün bunları benim için yaptı. Göğsüm kabarıyor.

"Jordan!" Onun kollarına atlıyorum, yüzümde acı verecek kadar geniş bir gülümsemeyle.

Beni kemiklerim kırılacakmış gibi sıkıca sarıp döndürüyor. "Hoş geldin bebeğim."

Beni bıraktığında, minnettarlığımı ifade etmek için doğru kelimeleri arıyorum, ama hiçbir şey yeterli gelmiyor. Sonunda şöyle diyorum: "Bu *harika*."

"Beğendiğine sevindim." Gülümsemesi genişliyor. "Ne kutluyoruz?"

"Özel bir şey yok. Sadece kız arkadaşımın benim için ne kadar özel olduğunu göstermek istedim." Sandalyeyi çekiyor ve oturduktan sonra bile benim için itiyor. Kendimi çimdikliyorum ve uyanmadığım için rahatlıyorum. "Ve bir sürpriz daha var."

Bir kutu bitter çikolata uzatıyor. Hediyeler, hediyein kendisi değil, jestin kendisi için önemli olduğu için zorla gülümsüyorum. Bitter çikolata midemi bulandırıyor ama annem yer. "Aww, teşekkür ederim."

Jordan karşımda oturdu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Letterman ceketi sandalyenin arkasına asılıydı. Daha önce benim için hiç yemek yapmamıştı. Erimiş olabilirdim. En sevdiğim kitaplardaki erkek arkadaşlarım Jordan'ın yanında solda sıfır kalır.

Sophie için hiç yemek pişirmemiş olmasını umarken, onun güzel, mükemmel yüzünü kafamdan silmeye çalışıyorum.

Jordan, ben salatadan bir lokma almadan kendi yemeğine başlamıyor.

Her şey mükemmel.

Neredeyse.

Tek bir soru hariç, kafamdan atamadığım tek bir soru: Jordan neden beni üç gün boyunca görmezden geldi ve sonra tüm bu zahmete girdi? Neden bir saniye önce yokmuşum gibi davranıp, bir saniye sonra romantizmle beni boğdu?

Ona kızmamalıyım. Sadece üç gün. Ne var bunda? Sadece kendime güvenim yok. Son yetmiş iki saati Sophie'nin onunla yeniden iletişime geçtiğini, yeniden bir araya gelme planları hakkında telefonlaşıp mesajlaştıklarını hayal ederek geçirdim, ama hayal gücümün beni ele geçirmesine izin verdiğim için Jordan'a kızamam.

Şampanya kadehini kaldırıp, ben de aynısını yapana kadar bana uzatıyor. "Şeref." Kadehini benimkine dokunduruyor ve yudumluyoruz, kabarcıklar boğazımı gıdıklıyor.

Kadehin dudaklarına değdiği anı, yutkunduğunda boğazının titremesini hafızama kazımak istiyorum. Yüzünün görüntüsünü beynime bir damga gibi kazımak istiyorum, böylece en küçük ayrıntıyı bile asla unutmayayım. Soluk mavi irisleri, çenesindeki hafif çukur, yumuşak dudakları, yanağında sadece en iyi kız arkadaşının fark edebileceği, tam olarak nerede olduğunu hatırlayabileceği kadar küçük beyaz yara izi. Karanlıkta bile izini sürebilirim.

"Bunu ne zamandır planlıyordun?" diye soruyorum.

"Çok uzun değil. Anahtarı az önce annenden aldım."

Gülümserim ve çatalımla makarnayı döndürürüm. Telefonumdan bir mesaj gelir, hemen ardından iki tane daha gelir ve kalbim bir an durur.

Bir saniye için Jordan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da beni izliyor, telefonumu kontrol etmemi bekliyor.

Telefonuma baktığımda omuzlarımdaki gerginlik kaybolur. Mesajlar benim takipçimden gelmemiştir.

Natalie.

Jordan'la nasıl gidiyor?

Sürpriz neydi?

Lütfen onun olmadığını söyle

O bir patlıcan emojişi gönderdi ve ben cevap vermeden ekranı kilitledim.

Jordan telefonuma doğru başını salladı. "Kimdi o?"

"Natalie."

Şampanyamdan bir yudum alıyorum. Güçlü bir şişe almış olmalı çünkü şimdiden şakaklarımda baş ağrısı başlıyor.

Yavaşça dikkatini makarnasına geri çevirip makarnayı kesiyor. "Yarın bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Çok isterim! Öğleden sonra birkaç saat çalışmam gerekiyor ama sonra boşum."

"Harika. Telefonunu biraz kullanabilir miyim? Hava durumuna bakacağım." "Tabii." Telefonu açıp ona uzattım.

Tıklayıp kaydırıyor. "Yarın hava sıcak olacak. Gökyüzü açık." Telefonu geri verirken, bana zafer dolu bir gülümseme atıyor. "Her şey yolunda görünüyor."

"Yarın ne yapıyoruz?" Piknik, arabalı sinemada randevu, gece geç saatlerde onun havuzunda yüzme gibi görüntüler aklımdan geçiyor. Her biri Jordan'ın üstümde, her kasımı zevkle doldurmasıyla sona eriyor.

"Bu da başka bir sürpriz." Ağzına kocaman bir lokma spagetti tıktırıyor. "Partiden beri Miles'ı gördün mü?"

İkimiz de Miles ile aramızda hiçbir şey olmadığını biliyoruz, ama son tartışmamızın sebebi o olduğu için, bu konu tehlikeli bir alan gibi görünüyor.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Mabel'in yanına taşındı. O, onun..."

"Büyükannesi," diyor Jordan, sesi düz. Doğru. Tabii ki bunu biliyor. "Neden onun yanına taşındı?"

Marul, çatalımın dişleri altında çıtırdadı. "Mabel ona lokantada bir iş buldu."

"Bekle. O da seninle mi çalışıyor?" Kaşlarını daha da çatıyor.

"Evet." Omuz silkiyorum. Kafam hafiflemiş, şampanya midemi bulandırıyor. "Önemli bir şey değil. İşinde pek iyi değil ve kimse onu orada istemiyor, ama..."

Jordan başını sallar. "O adama güvenmiyorum. Videoda sana bakışlarından hoşlanmadım." Jordan beni korumaya mı çalışıyor, yoksa kıskanıyor mu?

"Ben iyiyim." Ona güven verici bir gülümseme atıyorum.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Muhteşem mavi gözleri fırtınalı bir hal aldı.

Belki de haklıdır. Belki de iyi olacağımdan o kadar emin olamam. Artık değil.

Bu sırrı ondan saklayamam. Sophie'nin yaptığı gibi. "Aslında... Sana bir şey söylemeliyim."

Çatalını bırakıp gözlerini bana dikti. Onun tüm dikkatini üzerimde hissetmeyi seviyorum. Bundan daha çok hoşuma giden bir şey yok. Ben onun değer verdiği kızım. Sevdiği kızım. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kızım.

Sözleri aceleyle döküyorum: "Biri beni takip ediyor. Polise gittim ama yardımcı olmadılar."

Kaşlarını çatı. "Seni takip mi ediyor? Kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Ona hesabı ve sonra da DM'leri gösterdim.

Yaklaşıp ekrana gözlerini kısarak bakar ve "Dur biraz. Ne oluyor? Bu sensin." der.

"Fotoğraflarımı çekiyorlar. Seni de takip ediyorlar." Sonra hemen ekledim: "Instagram'da. Gerçek hayatta değil."

En azından, benim bildiğim kadarıyla.

"Gerçekten mi?" Kontrol etmek için telefonunu çıkarır. "Birkaç gündür internete girmedim."

"Fark ettim," diye itiraf ettim. "Seni özledim."

Jordan masanın altında dizini benimkine hafifçe çarptı. "Ben de seni özledim. Babama sana sürpriz yapmak için erken dönmek istediğimi söyledim."

"Erken mi dönmek? Nereden?"

Başını eğdi. "Seyahatimizden mi? Sana anlatmıştım."

Beynimi zorlayarak, bana geziden bahsettiği bir anı hatırlamaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kafamı sallıyorum. "Sanmıyorum."

"Kesinlikle söyledim." Alaycı bir hayal kırıklığıyla alt dudağını dışarı çıkarır. "Sanırım seni dinleyecek kadar önemli biri değilim."

Şaka yaptığını biliyorum, ama bu sözler yine de midemde panik hissi uyandırıyor. Eminim Sophie, Jordan'ın ona söylediği hiçbir şeyi unutmamıştır. Özellikle de babasıyla yaptığı bir gezi gibi önemli bir şeyi.

Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını sormak istiyorum, ama bu sadece yaraya tuz basmak olur.

Son üç günü boşuna endişelenerek geçirdiğime inanamıyorum.

"Öylesin," diye ısrar ediyorum. "Sen en önemlisisin."

Masaya eğilip beni öper, yokluğunun içimde bıraktığı boşluğu doldurur.

Jordan yanımda olduğunda, yeniden bütün oluyorum.

"Bu pisliği kafana takma," diyor. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Arkamdaki kanepede Jordan hafifçe horluyor. Sabah ışınları pencerelerden içeri giriyor ve Mabel'in mutfağında Metallica çalıyor. Saatlerdir Mariano'nun evinde ve hayatımda onun müzik çaldığını hiç duymadım, bu yüzden Miles olmalı.

Sadece önlük giymiş halde krep çevirdiği görüntüsünü kafamdan silmeye çalışıyorum.

Jordan beni daha sıkı sarıyor. Kollarında, onun gücünü, korumasını hissediyorum. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım. Özellikle de şu anda, dışarıda beni takip eden deli bir adam varken.

Su içmem lazım. Başım zonkluyor ve ağzım kurumuş, sanki dün gece shot içmişim gibi. Şampanyada ne kadar alkol olduğunu bilmiyordum.

Jordan'ın kollarından kurtulamadan, beni daha da kendine çekiyor. Artık uyanık ve popomun arkasında sertleşiyor. Parmakları gömleğimin altına girip meme uçlarımı okşuyor. Su bekleyebilir.

Nipelim onun dokunuşuyla sertleşince, sırtıma "Mmm" diye inliyor. İki eliyle göğüslerimi avuçlayıp masaj yapıyor, ben de onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum.

"Tanrım, Maddie," diye inliyor.

Ona böyle adımı söyletmeyi seviyorum.

Beni sırt üstü çevirir, başını gömleğimin altına sokar. Göğüslerimi öper, yalar ve emer, duymak istediği tüm inlemeleri ve ahlamları ortaya çıkarır. Eli şortumun ve külotumun içine kayar, tam da istediğim yeri okşar.

Parmağını içeri sokup onu bekleyen ıslaklığı hissettiğinde, "Sana *şimdi* ihtiyacım var," diye homurdanıyor ve beni karnımın üstüne çeviriyor.

Prezervatifin hıştırtısı duyulur ve sonra yavaşça ve ateşli bir şekilde içime girer. Gerilmeyle inlerim.

Üzerime uzanırken vücudunun sıcaklığı beni sarıyor. "Çok darsın," diye mırıldanıyor.

Yavaşça, nazikçe itiyor. Yavaşça artan zevk dayanılmaz ve inlemelerimi bastıramayarak tırnaklarımı kanepeye geçiriyorum.

Duvarın diğer tarafında, gitarların çılgınlıkları ve davulların çarpışması giderek yükseliyor. Jordan'la seks yaparken çıkardığımız sesleri bastırmak için.

Belki daha sonra bunun için suçluluk veya utanç duyacağım, ama şu anda içimde yükselen zonklayan arzudan başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

Jordan'ın bacaklarımın arasını okşamamasını istiyorum, bu yüzden kendim yapıyorum. Fark ettiğinde, "Aferin kızım" diyor.

İçimde gittikçe hızlanırken, teninin tenime çarpması daha da yüksek ses çıkarır. Sonra kalçalarımı yukarı kaldırır ve kıcıma şaplak atar, sonra tekrar içeri girer, beni nefes nefese bırakır ve kol dayanağına tutunmamı sağlar.

Parmakları kalçalarımı o kadar sıkı kavıyor ki, daha sonra orada izler kalacağını biliyorum, ama umurumda değil. Sonunda elini bacaklarımın arasına sokup okşamaya başladığında umurumda değil.

O tanıdık, büyüğü zevk yükseliyor. Çok yaklaştım.

"Hadi bebeğim," diye mırıldanıyor Jordan. "Onun için ne kadar yüksek inlediğini duymasını sağla."

Donup kalıyorum. Jordan, Miles'in bizi duymasını mı istiyor?

Hızını artırıyor, içime daha hızlı, daha hızlı girip çıkıyor. Çılgılık atıyorum. Bu açı çok derin. Yüzümü kol dayama yerine bastırarak sesimi bastırmaya çalışıyorum.

Son bir kez daha içime girmeden önce, tanıdığım o iniltiyi çıkarır ve çekilene kadar tekrar tekrar titrer.

Jordan banyoya giderken ben kanepeye yığıldım. Gitmeden önce kıcıma bir şaplak attı. "Bize su getirir misin?"

Evet. Şu anda kesinlikle su içmem gerekiyor.

Titrek bacaklarla mutfığa doğru yürüdüm, ama eşiği geçerken çıplak ayağımın altında bir şey çıtırdadı. Çıglık attım ve geri sıçradım.

Telefonum. Yere düşüp parçalanmış. Ekranı tamamen çatlamış, bunun benim üzerine basmamdan mı yoksa dün geceki kazadan mı kaynaklandığını anlayamıyorum, hafızamın derinliklerinde kaybolmuş bir kaza.

Umutsuzca telefonumu açmaya çalışıyorum, ama elbette açılmıyor.

Kahretsin. Yeni bir tane almaya gücümüz yetmez. Okul malzemeleri, ders kitapları, yeni bir dizüstü bilgisayar, uçak bileti...

İnleyerek, işe yaramaz telefonu masanın üzerine atıp buzdolabından iki şişe su alıyorum. Jordan yüzüne su sıçramış halde geri döndüğünde, "Dün gece telefonumu kırdığımı hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

O gülüyor. "Hatırlamıyor musun? Sarhoş olduğumu biliyordum ama *o kadar* sarhoş olduğumu düşünmemiştim." Telefonumun enkazını inceliyor. "Senin bu kadar zayıf olduğuna sürekli unutuyorum. Bardağını bitirdin, sendelemeye başladın ve telefonun elinden kaydı. Sanırım bir ara üzerine basmış olabilirsin. Evi yakmadığın için çok mutluyum."

Annem beni öldürecek. Tanrıya şükür, akşamdan kalma halimi, kırık telefonumu ve evde kalan erkek arkadaşımı görmedi.

"Yeni bir tane alana kadar kullanabileceğim eski bir telefonun var mı?" Ne zaman alabileceğimi bilmesem de.

Jordan telefonu masaya geri bırakır. "Boş ver, sana yeni bir tane alırım."

Göğsüm rahatlamayla doluyor. "Yeni bir taneye ihtiyacım yok. Para biriktirene kadar çalışır durumda olan bir tane yeter." Onu öpüyorum. "Teşekkür ederim."

Kollarını belime doladı. "Dalga mı geçiyorsun? Yeni bir telefon alacaksın. Kız arkadaşım için en iyisinden başka bir şey kabul etmem." O gerçekten mükemmel bir erkek arkadaş.

ONUNCU BÖLÜM

Dünyada en sevdiğim yer, penceresimin hemen dışındaki çatımdaki köşe. Burada kitap okurum, yıldızları seyrederim, sesli mesajlar gönderirim ve kimse duymasın diye arkadaşlarımla ve Jordan'la FaceTime'da konuşurum. Ama şu anda telefonum yok.

Yanımda plastik bir ses duyuldu. Sıçrayarak kitabımı düşürmek üzereydim.

Miles çatıya tırmanıyor. Yıpranmış kot pantolon ve siyah kapüşonlu sweatshirt giyiyor, kapüşonu sanki haziran ortasında değilmiş gibi başına geçirmiş.

Beni görünce duruyor ve belki de geldiği yoldan geri dönecek diye düşünüyorum. "Burada kimse olduğunu bilmiyordum."

"Eh, ben varım."

Omuzlarını silkiyor, sonra havalı bir şekilde yanıma gelip yanıma oturuyor, aramızda sadece birkaç santim boşluk bırakıyor.

Kalbim deli gibi atıyor, avuç içlerim ve sırtımda ter damlaları beliriyor. "Bu kadar yakın oturmak zorunda mısın?"

"Erkek arkadaşın nerede?" Aşağıdaki araba yolunu tarar.

"Çalışmak zorunda kaldı."

"Aww, seni boşaltmadan önce mi? Ne yazık."

Kitabımı kapattım. "Ne dediğini bilmiyorsun." "Pornhub'dan oyunculuk dersi mi aldın?"

"Ne..."

Sırıttıyor. "O sahte inlemeler neredeyse inandırıcıydı."

Tanrım, yüzüm yanıyor. Şu anda yanağıma dokunsam, elimi yakarım.

"Hiçbir şeyi taklit etmedim."

"Kesinlikle orgazm taklidi yapmaya zahmet etmedin."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Yani bana tüm kız arkadaşlarını orgazm ettirdiğini mi söylüyorsun?"

Eğer gerçekten böyle düşünüyorsa, tam bir palavracı. "Hiç kız arkadaşım olmadı."

"Peki, o zaman seks arkadaşları. Sikiş arkadaşları. Ne dersen de."

"Hiç öyle biriyle birlikte olmadım." Gerçekten ciddi görünüyor. Miles gibi birinin, yapabildiği kadar çok kadınla yatacağını düşünürdüm.

Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Miles'ın benim cinsel hayatım hakkında hiçbir şey bilmesi gerekmiyor ve ben de onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Kitabımı tekrar açtım, umarım ipucumu anlar.

"Annemin evine benimle gel."

Ona bakıyorum. Yüzünde hiçbir ifade yok. "Ne? Neden?"

Ayağa kalkar ve elini uzatır. "Orada görmek isteyeceğin bir şey var. Ama annem geceleri hastanede çalışıyor. O yüzden sesimizi kesmeliyiz."

Elini tutmuyorum. "Neyi sessizce yapacağız? Seninle hiçbir şey yapmayacağım ve hiçbir yere gitmeyeceğim. Bir erkek arkadaşım var."

"Rahat ol. Seninle yatmak istemiyorum." Gözleri donuk, ellerini ceplerine sokuyor.

Bu beni rahatsız etmemeli, ama ediyor. Daha da kötüsü, beni hayal kırıklığına uğrattıyor. "O zaman ne görmemi istiyorsun?"

"Annem beni kovduktan sonra sırt çantamı aldı. Defterde sana bahsettiğim liste var. Görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Öldürme listesi. Hayır, şüpheli listesi. Sophie'yi takip edip taciz edecek kadar ona takıntılı insanların listesini ele geçirebilirim, o listede kimlerin bana da aynısını yapmak isteyebileceğini anlayabilirim.

Tek katlı çiftlik evine vardığımızda, Miles dar beton merdivenleri çıkar ve kapıda anahtarıyla uğraşır. Ağaç dalları neredeyse çatıyı örtüyor ve çalılar pencerelere doğru uzanıyor. Bahçenin köşesinde, çimler ayak bileklerimi gıdıklarken, itmeli çim biçme makinesi örümcek ağlarını topluyor.

Merdivenlerin altında bekliyorum çünkü artık buradayım ve en son yapmak istediğim şey o eve girmek.

Sophie'nin odası orada. Miles, annesinin odayı olduğu gibi bıraktığını söyledi, sanki bir sabah uyanıp Sophie'nin sihirli bir şekilde yatağına geri dönmesini umuyormuş gibi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Odamın da aynı şekilde kalabileceğini bilmek, oradan uzak durmak istememe neden oluyor.

Miles kapıyı açmadan, kapı birden açılır.

Annesi, yirmi yıl sonraki Sophie'ye benziyor. Aynı kahverengi saç rengi, aynı soluk yeşil gözler. Sadece burnu uzun ve dar. Burnundan iç çekiyor. "Baban ne kadar paraya ihtiyaç duyuyor?"

"Emin değilim. Sırt çantamı almaya geldim." Gözleri kısıılır. "Ne için?"

"Çünkü ilaçlarım orada saklı." "Miles Mar..."

"Defterimden bir şeye ihtiyacımız var." Kapı çerçevesine yaslanıp kollarını kavuşturur.

Annesinin kaşı, "*biz*" dediğimde kalkar ve onun arkasından bakmaya başlar. Bakışları bana düştüğü anda, tavrı buz gibi olur. "Sen burada ne arıyorsun?"

Donakalırım. Gözlerimin şiştiğini hissediyorum, ama elimde değil. Miles da bana bakar, benim kadar şaşkındır. Onu aramada ve haberlerde uzaktan görmüştüm, ama hiç konuşmamıştım, bu yüzden beni nasıl bu kadar çabuk nefret etmeye başladığını anlamıyorum.

"Onu listeyi görmesi için getirdim."

"Umurumda değil. Onu mülkümde istemiyorum. Gitmen gerek."

Elini kapıya vurarak kapıyı yüzüne kapatmasını engelliyor. "Soph'u takip eden aynı pislik onu da takip ediyor."

Miles, annesinin parçaları bir araya getirmesini bekler. Kızına ne olduğunu anlamanın anahtarının ben olabileceğimi fark etmesini bekler.

Ama yüzünde hiçbir değişiklik olmaz. Aksine, ağzı büzülmekten hırlamaya dönüşür. "Eminim öyledir."

O da Memur Callahan gibi, ama daha da kötüsü. Callahan da bana inanmamıştı, ama en azından beni ciddiye alıyor gibi davranmıştı.

Miles'in annesi yalan söylediğimi düşünüyor. Bütün bunları uydurduğumu düşünüyor.

Beni içeri davet etmeden tekrar içeri giriyor. En alt basamağa oturup Miles'in sırt çantasıyla dönmesini bekliyorum. Çantayı ayaklarının arasına yere bırakıyor ve bir defter çıkarıyor.

"Ona ne yaptın?" diye soruyor. "Ön bahçesine sıçtın mı?"

Omuz silkiyorum. "Hiç bilmiyorum. Neden sana kızgın? Okuldan atıldığın için mi?" Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallıyor. "Uzun hikaye."

Defterini son sayfaya açar. İki sütun halinde yazılmış isimler listesi, o kadar küçük ve özensiz yazılmış ki neredeyse okunaksız. Omuzu

benimle birlikte sayfayı inceleyebilmemiz için yaklaştığında omzuyla benimkine çarpıyor. Uzaklaşsam bile, dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

Keşke bir kez olsun kolonyasının her zamanki misk kokusu yerine ter kokusu olsaydı. Bu koku o kadar baş döndürücü ki, Jordan'la ilk çıkmaya başladığımız günleri hatırlatıyor bana. Onun Axe parfümünün kokusunu her aldığımda, tek istediğim onun beni kollarına alıp kokusunu içime çekebilmektir.

"Neden tüm ponpon kızlar listende?" diye soruyorum.

Miles, geçen yılın ve bu yılın son sınıf ponpon kızlarını listeye eklemiş. Natalie, Rachel, Chelsea...

"Soph kaptandı. Onun yerini istemiş olabilirler."

"Sence bu kızlardan herhangi biri ponpon kız kaptanlığı rolünü o kadar çok istiyor ki bunun için *cinayet bile işler mi?*" Ağzımı elimle kapatıyorum. Az önce birinin kız kardeşini öldürdüğünü ima ettim.

Ona böyle bir şey olmuş olsa bile, kendim için, onun hala hayatta olduğuna dair umudumu korumam gerekiyor.

"Şey... Yani... Onun öldüğünü kastetmedim..."

Miles başını sallayarak benim beceriksizliğimi görmezden gelir. "Hayır, öyle değil. Ama çaresizdim. Aklıma gelen her olasılığı yazdım."

Listeyi alıp tekrar incelerim ve isimleri silmeye başlarım. Kesinlikle Natalie ya da Jordan olamaz. Listede Liv'in adını bulduğumda, onu işaret ederim. "Liv'in Sophie'ye bir şey yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun? Ama onlar en iyi arkadaşlarıdır."

Omuz silkiyor. "Söyledim ya, aklıma gelen herkesi yazdım."

Bu liste çıkmaz sokak. Çok fazla isim var ve listedeki herkes ikimizi de tanıyor. Herkes olabilir.

Altta karalanmış isme ulaştığımda, kanım donar.

Maddie.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Benim hakkımda ne kadar kötü bir şey duymuş ki, adımı bu listeye yazmış?

Bana hep Madalyn derdi. Yeni takma adımdan haberi yok.

Listeyi katlayıp ona geri veriyorum. Öyle kalmasını istiyorum.

Lokantaya vardığımda Jordan'dan gelen beyaz gül buketi beni bekliyor. Mabel bunun postane olmadığını söylese ve Miles çiçeklere uzun uzun baksa da, vardiya'nın ilk yirmi dakikası boyunca gülümsüyorum.

Natalie Mariano's'a girer, beni sipariş alırken bulana kadar lokantayı tarar ve yanıma gelir. Koyu renkli gözleri kalın kirpiklerle çerçevelenmiştir, göz kapakları altın rengi parıltılarla ışıldar ve buna uygun bir kolye ve küpeler takmıştır. Saat daha sabah on bile olmamıştır ama o şimdiden göz kamaştırıcı görünmektedir.

"Geçen gece neredeydin? Friends'i izleyecektik.

Friends'i izleyecektik."

Siparişin sonunu karalayıp mutfağa yöneliyorum. "Hay aksi, üzgünüm! Jordan bana akşam yemeği hazırladı, biraz sarhoş olduk ve telefonumu kırdım.

"Liv ile tenis maçı izlemek zorunda kaldığımı biliyorsun, çünkü bundan kaçmak için iyi bir bahanem yoktu. Bana borçlusun Maddie."

"Öyle. Sana bunu telafi edeceğim, yemin ederim."

Miles, önündeki tezgahın üzerine bir çörek ve peçete koyar. "Ona bedava çörek ver."

Natalie ona yüzünü buruşturur, ama Miles mutfağa girip gözden kaybolur kaybolmaz, küçük bir gülümsemeyle donutu alır. "Veteriner kliniğine gitmem lazım, ama telefonunu tamir ettir ve bana mesaj at ki takılalım."

Öğle yemeği telaşı sona erdiğinde, Miles ve ben nihayet yemek yemeye vakit bulduk. Bize hamburger ve patates kızartması yaptı. Sesli söylemedim ama hamburgerler Mabel'inkinden bile daha lezzetliydi. Bu, bir insanın yapabileceği en büyük iltifattır. Sinir bozucu bir durum, çünkü sana lezzetli yemekler yapan birini nefret etmek neredeyse imkansızdır.

Birisi sinirine dokunduğunda elini saçlarına geçirdiği için saçları dağınıktır. Kollarını başının üzerine uzatıp esner, omuzlarının etrafındaki pamuk gerilir ve yukarı doğru çekilerek pazı kaslarını ortaya çıkarır. Bunu bilerek yapıyor.

Ağzım doluyken ona, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen şef falan olmalısın" diyorum.

O burun kıvrır. "Evet, tamam."

"Cidden. Sen aslında... bu işte iyisin." Bu iltifatı söylemek, dilimden bir hançer çekmek gibi. "Mabel'dan seni ızgaraya almasını istemelisin."

"Yok."

"Neden?"

"İkimiz de orada mı? Sadece biri hayatta kalır ve o da ben olmazdım."

ben

"Mola bitti!" Mabel bağırır arkadan arkasından kayıt kasiyer "

çalışmaya başla!"

Bir avuç patates kızartmasını iç çekerek ağzıma tıktırıyorum. "Bugün ne üzerinde çalışmak istersin? İngilizce, matematik, fen bilgisi mi, yoksa sosyal bilgiler mi?"

Miles devasa GED çalışma kılavuzlarını çıkarır ve masaya gürültüyle bırakır. "Vay canına, hepsi *çok eğlenceli* görünüyor."

"Peki. Senin için ben seçeceğim. İngilizce." Bir soruyu açarım. "Ben 4 numaralı masaya hesap götürürken sen cevabını yaz."

4 numaralı masadaki üç yaşlı adamdan biri parayı uzatır uzatmaz, Miles'ın annesi içeri girer. Gözlerim onunla buluştuğunda bir an durur, sonra çantasını kendine yaklaştırır ve kasaya doğru yürür.

Miles'ı görür ama ona hiçbir şey söylemez. O da ona hiçbir şey söylemez.

Kasa tarafına aceleyle gittim. Ne istediğini sormadan, siparişini hızlıca verdi. "Sade kahve. Paket olsun."

"Tabii, bu kadar..."

Parasını uzatır ve ben ona para üstünü verdikten sonra, ılık hızıyla kahveyi paket servisi bardağına dökerim. "Size başka bir şey getireyim mi..."

"Hepsi bu kadar." Bardağı kapar ve ben Miles'ın karşısındaki yerime dönerim. Masamızın önünde durur ve masanın üzerine dağılmış kitaplara burnu yukarıda bakar. "Bunlar ne?"

"GED sınavına çalışıyorum," diye mırıldanır

Miles. "Ya sen?" diye bana sorar.

"Şey... Ben onun... özel öğretmeni."

Kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Peki. İyi şanslar." Sonra kapıdan çıktı.

Göğsümde sıkışmış olan hava bir anda dışarı fırlar. "Benden mi nefret ediyor, senden mi, anlayamıyorum."

Ama ben olmalıyım. Hangi anne çocuğunu nefret eder ki? Kız kardeşini öldürmekle suçlanan bir çocuğu bile. Buna inanamaz.

Değil mi?

"Beni." Sesi alçaktı ve gözlerini defterinden ayırmıyordu, oysa sadece tek bir cümle yazmıştı ve kalem hareket etmiyordu.

"Neden?"

Koyu renkli gözleri betonu bile delip geçecek kadar keskin. Bana doğru eğildiğinde, arkamızdaki pencereden içeri giren güneş ışığı, saç çizgisinde ve çenesindeki çilleri aydınlatıyor.

ve çenesindeki çili aydınlatır. Parmaklarım onları okşamak, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek için can atıyor.

"Çünkü." Miles burnundan yavaşça nefes aldı. "Soph'un kaybolduğu gece... bana erkek arkadaşının partisine onunla birlikte gitmemi isteyen bir mesaj attı. Ben hayır dedim." Adem elması sallanır. "Yarım saatlik yol gidip boktan bir partide takılmak istemedim ve onu takip eden adam orada olabileceği için gitmesini istemedim. Yeterince korktuğu için bensiz gitmeyeceğini düşündüm. Ama gitti. Onu aradım ve arkadaşlarıyla birlikte olduğunu söyledi. Ben de... güvende olduğunu düşündüm."

Kalbim sıkışır. Bu yüzden suçlamalara karşı kendini hiç savunmamıştır, kendini de suçlamaktadır. Bunca zamandır bu yükü taşımaktadır. Yapmadığı bir şey, onun neden olmadığı bir kaybolma için kendini suçlamaktadır. Bütün dünya da onu suçlarken.

"Annem mesajları öğrendiğinden beri bana eskisi gibi bakmıyor. Soph'un kaybolmasından beni sorumlu tutuyor."

Kendi annesi bile onu suçluyor. Dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaşıyorum ve bir kez olsun geri çekilmiyorum. "Annen seni bunun için suçlamamalı. Bu senin hatan değil."

"Evet, benim hatam. Kız kardeşim bana ihtiyaç duyduğunda yanında değildim. Berbat bir ağabeyim. Annemle babamın evliliğini mahvettim. Bütün ailemizi."

Kafamı sallıyorum ve onu teselli etmek için elini tutmayı düşünüyorum. Ama Jordan bunu öğrenirse patlar. "Bunun için de suçlu değilsin. Sen daha cocuktun. Ailenin evliliği onların arasında. Hepsi bu."

O herkesin günah keçisi. Herkes vicdanını rahatlatmak için suçunu onun üzerine atıyor.

"Onu korumak için orada olmalıydım." Sesi boğuklaşır, boğazı düğümlenir.

Bir, iki kez sertçe gözlerini kırptırır. Onu ağlamak üzere görmek içimdeki her şeyi eritiyor.

"Eğer biri ona bir şey yaptıysa, suçlu olan tek kişi odur. Kendilerini daha iyi hissetmek için seni suçlayan insanları dinleme." O başını sallar, ama ben onun buna inanmadığını biliyorum. Henüz inanmıyor.

"Ve hala ne olduğunu bilmiyoruz. Kendi isteğiyle gitmiş olabilir."

"Evet. Belki." İkna olmuş gibi görünmüyor ve içimdeki küçük, çılgın bir parça aramızdaki küçük mesafeyi kapatmak, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak

ve bunun onu daha iyi hissettirmesini ummak istiyor.

Biri arkamdaki lokantanın penceresine vurur.

İrkılırım ve sandalyemde dönünce, kestane rengi saçları ve parlak mavi gözleri olan tanıdık, iri yarısı figürü görünce kalbim durur.

Jordan bana gülümser ve el sallar. Sonra ön yüzünde bir telefon resmi olan dikdörtgen şeklinde beyaz bir kutu uzatır.

Ayağa kalktığımda, Jordan yanımdaki koltukta oturan Miles'ı fark eder ve yüzündeki gülümseme kaybolur.

"Bekle. *O* senin erkek arkadaşın *mı*?" Miles'ın yüzü fırtınalı bir hal alır.

Ama şu anda Miles'la uğraşacak vaktim yok çünkü Jordan uzaklaşıyor.

Dışarıya koşuyorum. "Bekle!"

Jordan dönüp, etrafta bizi izleyen kimse var mı diye bakındıktan sonra beni Mariano's ile Sweet Tooth arasındaki küçük boşluğa çekiyor.

"Çalıştığını söylediğini sanıyordum," diye tıslar. Birkaç dakika önceki neşeli hali tamamen kaybolmuştur.

"Çalışıyorum." Sesim sızlanarak, yalvarırcasına çıkıyor. "Öğle vardiyam vardı ve şimdi Miles'a ders veriyorum."

Jordan'ın kalın kaşları yukarı doğru kalkar. "Şimdi ona *ders mi* veriyorsun?"

Geri çekildim. Jordan bağırmaı futbol sahasına saklıyor, bana değil. "Paraya ihtiyacım var."

"Hiçbir şeye ihtiyacın yok, ben varım. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben hallederim."

Onun teklifini kabul etmek isterdim — işimi bırakıp bütün yazımı onunla geçirmek. Ama annem buna asla izin vermez. O, bugünkü konumuna gelmek için çok çalışan bekar bir anne ve bizim Goldmanların hayırseverliği altında kalmamıza izin vermez.

"Bu çok tatlı. Ama yapamam. Annemi bilirsin. Bir taahhütte bulunursam, ona sadık kalmam gerekir ve Mabel'e bu iyiliği yapacağımı söyledim."

"Bu saçmalık. Erkek arkadaşınla vakit geçirmek yerine o ezikle vakit geçirmeyi tercih ediyorsun."

Koluna uzanıyorum ama o geri çekiliyor. "Bu doğru değil..."

"O zaman bırak."

Beynim, Jordan'ın kafasında neler olup bittiğini anlamaya çalışarak karışıyor. Herhangi bir erkeğe ders verseydim de böyle tepki gösterir miydi? Yoksa tüm bunlar ders verdiğim *kişinin kim* olduğu yüzünden mi? "Sadece lokantada oturup ders çalışacağız."

"Hayır."

Bu kelime beni şaşırttı. Çok basit, çok kesin. Bir rica değil, bir emirdi.

Arkamızda, lokantanın zili çalıyor ve Miles duvara yaslanıyor. "Sorun ne, Jordan?"

Miles'a kaşlarını çattıktan sonra tekrar bana dönüp, Miles'ın duymaması için sesini alçaltarak konuştu. "O videoları gördüm. Bütün gece seni izliyor ve ertesi gün bir takipçin mi oluyor?" Jordan kolumu biraz fazla sertçe tuttu. Beni mantıklı düşünmeye zorluyordu. "Bu bir tesadüf değil, Maddie."

Bir an için onun haklı olup olmadığını merak ediyorum. Miles partide bana bakıyordu. Ve takip ertesi gün başladı. Nerede yaşadığımı biliyor. Ne zaman gelip gittiğimi kolayca görebilir.

Ama neden Sophie'nin takip edildiğini bana anlatsın ki? Neden bana kanıtları gösterebilir? Neden beni karakola götürsün? Neden bana bıçak versin? Neden bana yardım etmeyi teklif etsin?

Takipçisini bulmak, kız kardeşini bulmak ve adını temize çıkarmak istiyor. Bu Miles olamaz.

"Bunu yapmanı istemiyorum," diyor Jordan. "Onun yanında olmanı istemiyorum."

"Jordan..."

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam! Unut gitsin. Bütün yaz o pisliğe cebir öğretirken eğlenmene bak."

O öfkeyle uzaklaşmadan önce kolunu tutuyorum ama o beni itiyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Kalbim acı bir şekilde sıkışır ve gözlerim yaşlarla dolar. Şimdi gidemez. Aramızdaki sorunları çözmeden gidemez. Jordan'a ihtiyacım var. O olmadan Maddie olamam.

"Al." Jordan yeni telefonu bana uzattı. "Eski SIM kartını takıp her şeyi ayarladım bile. Ailemin tarifesine dahil oldun, fatura konusunda endişelenmene gerek yok."

Yeni bir telefon veya pahalı bir tarifeyi karşılayamayacağımızı biliyor. O yüzden halletti. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Minnettarlığımdan eriyip gitmek istiyorum. Ona sarılmak ve onu öpmek istiyorum.

Ama geri çekilirse reddedilmeyi kaldıramam. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Eğilip, alçak sesle konuşur. "Ona güvenme, Maddie."

Miles'a son bir kez sert bir bakış attıktan sonra uzaklaşıyor. Az önce kavga ettik. Jordan ve ben *az önce kavga ettik*. Şimdi ne yapacağım? Kalbim

paramparça oldu ve ayaklarımın dibindeki kaldırıma dağıldı.

Onun peşinden gideyim mi, yoksa sakinleşmesi için zaman mı vereyim? Doğru olanın ne olduğunu bilmiyorum.

Miles Beaumont'a döndüğünden beri aramızdaki ilişkiler bozuldu. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Jordan ve Maddie. Mükemmel çift.

Miles, elleri cebinde, yavaşça yaklaşır. Mariano'nun duvarına yaslanır ve ben onun dik durmaya neden karşı olduğunu merak ederim. "Demek kız kardeşim kaybolduğu anda Jordan'la çıkmaya başlayan kız sensin."

Bu suçlamaya sinirlenirim. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, Miles Mariano'nun saçmalıklarıdır. "Öyle değildi. O birine ihtiyaç duyduğunda yanında oldum ve birkaç ay sonra çıkmaya başladık."

Miles'in, ilk Cuma gecesi zaferimizden sadece bir ay sonra, Jordan'ın beni futbol sahasında kollarının arasına alıp, bana şans meleği dediğini ve beni sevdiğini söylediğini bilmesine gerek yok. Tüm ilişkimiz bir aşk patlamasıydı ve ben hala şarapnel parçası gibi hissediyorum.

Jordan'ın Sophie ile böyle bir ilişkisi olmadığı açıktı, yoksa onu asla terk etmezdi.

Miles burun kıvrıyor. "Birkaç ay. Kız kardeşim öldükten beş saniye sonra başka birine aşık olmuşsa, adamın kalbi gerçekten kırılmış olmalı."

"Onun broşürlerini şehrin her yerine asan oydu," diye terslerim. "Onun kaybolduğunu internette duyuran oydu. Polis istemediğinde arama çalışmalarını organize eden oydu. Kız kardeşinin hikayesinin haberlere çıkmasının sebebi oydu. Onun sonsuza kadar ona özlem duymasını bekleyemezsin, hayatına devam etme hakkı var. Ama bu, kız kardeşin hayattayken ona değer vermediği anlamına gelmez."

Onun bunu yapmasından nefret ediyorum. Sophie'nin onun için bu kadar önemli olmasından nefret ediyorum. Ama bu yüzden onun Sophie'yi asla incitmeyeceğini biliyorum.

Miles kollarını kavuşturur. Çenesi gergindir, sert ve tehlikeli bir ifade vardır yüzünde. "Savunman gereken kişi o değil."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bir adım geri atıyorum, soğuk, acımasız taşa çarpıyorum.

"Annemin şüphelendiği Maddie sensin. Bu yüzden seni evinde istemedi."

İçimde bir şey kopar. "Annen neden benim olduğumu düşünsün ki?" Sesimi öfkeli ve güçlü çıkarmaya çalışıyorum, ama tam tersi oluyor.

"Belki de kız kardeşim öldükten hemen sonra onun yerini almaya çalıştığın içindir." Miles bana doğru ilerliyor, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Çok hızlı. "O ortadan kayboluyor ve ertesi gün sen birdenbire ponpon kız oluyorsun. Onun arkadaşlarıyla arkadaş oluyorsun. Onun erkek arkadaşıyla çıkıyorsun. Biraz şüpheli, değil mi?"

Kalbim deli gibi atıyor. Bunca zamandır Marianos'ların baş şüphelisiydim. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Herkesin şüphelendiği adam *beni* suçlayacak mı?" Öfke sesimi titriyor. Bağırarak mı ağlamak mı istediğimi bilmiyorum.

Artık aramızda mesafe yok. Üzerimde dikiliyor, gözleri gece kadar karanlık. Kimse beni onun kadar nefret etmemiştir.

İlk kez, Miles Mariano'nun birini öldürebileceğini düşünüyorum.

"Sophie'ye hiçbir şey yapmadım," diye ısrar ediyorum. "Ben de takip ediliyorum. Onun ortadan kaybolmasının arkasında biri varsa, o da onu aylardır taciz eden kişidir. Ben değilim."

Çenesi hala sıkı. Bana inanmak istemiyor, ama başka seçeneği yok. Kendi takipçiliğimi taklit etmem imkansız. O fotoğrafları kendim çekmiş olamam.

"Kız kardeşinin kaybolmasına üzüldüm. Umarım o iğrenç adamdan kaçmış ve bir yerlerde güvendedir. Ama şu anda aynı şey bana da oluyor ve ben güvende değilim. Ve bana yardım edebilecek kadar bu konuyu bilen tek kişi sensin."

Miles geri çekilir, bana tekrar mesafe verir ve ben de o yanımdayken nefesimi tuttuğum için derin bir nefes almak isterim.

Sözlerimin etkisini tam bir dakika boyunca sindirir. Bir kısmı bana inanması gerektiğini bilir. Hala her zaman düşündüğü kız olduğuma inanmak ister. Diğer kısmı ise önündeki minik şortlu, boyalı saçlı ponpon kızı görür ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğinden şüphe duyar.

Sonunda, "Cidden *Jordan*'la mı çıkıyorsun?" der.

"Evet. Hemen çıkmaya başlamadık. Biz..."

Miles elini kaldırır. "Önemli değil. Sadece onun gibi biriyle birlikte olacağını düşünmemiştim."

"Neden? Benim için fazla iyi olduğu için mi?" Çünkü Jordan popüler, zengin, yakışıklı bir sporcu ve Miles benim hala ortaokulda tanıdığı yalnız bir ezik olduğumu düşünüyor.

"Steroid öfkesi olan, alkol sorunu olan, gelecekte üniversite kulübüne üye olacak bir çocuk mu?

Hayır. Sen onun için fazla iyisin. En azından eskiden öyleydin."

Parmağımdaki söz yüzüğünü çeviriyorum. Miles ne dediğinin farkında değil.

"Bu, kız kardeşin hakkında ne diyor?"

"Soph da onun için fazla iyiydi."

Hayır, o Jordan için yeterince iyi değildi. Bu yüzden o benimle birlikte.

"Şimdi bana inanıyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Miles sesini alçaltır. "Kız kardeşime ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğine yemin ediyor musun?"

Şimdi ona söyleyebilirdim. Sophie ile son konuşmamı. Ama kendimi sözleri söylemeye ikna edemiyorum.

"Hiçbir şey bilmediğime yemin ederim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ODAMDA, yeni telefonumu kurmayı bitiriyorum. Takipçimin bana tekrar ulaşmasını istemememe rağmen, annem, Jordan, Natalie, Miles ve belki de polisle iletişim kurabilmem gerekiyor.

Ayrıca, sosyal medyadan uzak kalmanın sıkıntısını çekiyordum. Hikayeleri tıklayıp, feed'lerimi kaydırarak kaçırdığım gönderileri beğeniyorum.

Ta ki bir bildirim alana kadar.

Korku beni sarıyor. Tıklıyorum ve takipçimin gönderdiği resim midemi bulandırıyor.

Yolun karşı tarafından çekilmiş, mavi süslemeli beyaz bir ev.
Bir dubleks.

Benim evim.

Nerede yaşadığını biliyorum

Artık sadece şehirde peşimden takip edip bana tehditkar mesajlar göndermekle kalmıyorlar, adresimi de buldular.

Ya... şu anda dışarıdaysalar?

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken pencereye koşuyorum...

Ama bahçe ve sokak boş. Sadece çimenler, ağaçlar, asfalt yol ve beton kaldırım var.

Bu bilgi, çarpan kalbimi sakinleştirmekte hiçbir işe yaramıyor. Çünkü onlar dışarıda bir yerlerde. İzliyorlar ve fırsatlarını bekliyorlar.

Çatıya çıkıp kitap okumayı planlamıştım, ama artık bu mümkün değil.

Annem hala işte, Mabel ve Miles da lokantayı kapatıyorlar.

Tamamen yalnızım.

Titrek ellerimle Miles'a mesaj atıyorum. Ona ilk kez mesaj atıyorum ve paylaştığım şey bu.

Bak, takipçim bana ne gönderdi.

Ona ekran görüntüsünü gönderiyorum ve iki dakika sonra cevap geliyor.

Siktir.

Yakında evde olurum.

Ama yalnızsan şimdi çıkabilirsin.

Yalnız kalmak istemememe rağmen, ona şu mesajı attım:

Sorun değil. Sanırım gittiler.

Ayrıca, annem her an geri dönebilir, yani uzun süre yalnız kalmayacağım.

Ayaklarımın dibindeki sepetten temiz giysilerimi katlayıp kaldırıyorum, ama... tangamdan biri kaybolmuş. Jordan'ın bana Victoria's Secret'tan aldığı dantelli, siyah olan. Her çekmeceyi arıyorum, ama burada yok.

Yanaklarım kızarıyor. *Lütfen* annemin çamaşırlarına karışmamış olsunlar.

Aşağıdaki kurutucuyu kontrol ediyorum. Boş. Sonra çamaşır makinesini, çamaşır sepetini ve annemin şifonyer çekmecelerini kontrol ediyorum. Ama hiçbir yerde yoklar.

Belki kurutma makinesi yutmuştur. Herkesin kaybolan çoraplarının gittiği yerde olmalılar.

Odama geri döndüğümde, yatağın köşesi gözüme çarptı. Her sabah yaptığım gibi yatağımı yaptım, ama köşesi buruşuk görünüyor. Eve geldiğimde üzerine oturduğumu hatırlamıyorum. Oturdum mu?

Öyle olmalı.

Annem eve gelene kadar zaman geçirmek ve kendimi oyalayabilmek için dizüstü bilgisayarımı açtım ve Reddit'i gezmek için onuncu sekmeyi açtım. Reddit, amatör dedektifler ve onların sonsuz gerçek suç komplo teorileriyle dolu bir internet köşesidir. Herkes Sophie'nin davası hakkında bir şeyler söylemek ister.

Yasal olarak reşit olan yetişkinler, isterlerse ortadan kaybolma hakkına sahiptir. Sophie on sekiz yaşındaydı.

Bu kızın hala hayatta olma ihtimali yok. Gerçekten kaçmışsa, hangi genç kız telefonunu geride bırakır ki? Ve en azından ailesine bir not bırakmaz mıydı?

%100 aşırı doz almış ve o partide bulunanlar cesedini saklamışlardır. Bu büyük bir örtbas.

Neredeyse bir yıldır kayıp. Hala hayatta olma ihtimali yok denecek kadar az.

Sonra onu gördüğünü iddia eden insanlar var. Çoğu hikaye, dikkat çekmek için yapılan iğrenç oyunlardan başka bir şey değil.

Onu Florida'daki bir benzin istasyonunda gördüm! Ona yardım etmeyi teklif ettim ama kim olduğunu inkar etti ve bana defolmamı söyledi. Aslında çok kaba davrandı.

Bu kız Arizona'da insan ticareti mağduru. Dün gece bir otelin otoparkındaydı. Ama şimdi herhangi bir yerde olabilir. Polisler elbette hiçbir şey yapmayacak.

İstediğimiz tüm tavsiyeleri verebiliriz ama artık hiçbirine inanmıyorlar.

Sophie'yi New Hampshire'daki bir çiftlikte gördüğüme %90 eminim. Orası bir tür sığınma ve rehabilitasyon merkezi. Kadınlar ve kızlar evsizlikten, istismardan, uyuşturucudan ve benzeri şeylerden kaçmak için oraya gidebilirler. Neyse, bir süre oraya gittim ve onun olduğundan oldukça eminim, ama saçları daha kısaydı ve sarıya boyamıştı. Yüzü ona benziyordu ama.

New York'ta. 8 milyon nüfuslu bir şehirde kaybolmak için en iyi yer, değil mi? Geçen gün en sevdiğim pizzacıda gördüm. Saçları dağınıktı ve çok farklı görünüyordu! Yüzünde çok sayıda yara izi vardı, gözlerinin altında torbalar vardı, çok zayıftı. Kesinlikle bir şey kullanıyor.

Bu beni hiçbir yere götürmüyor.

Onlar onun hakkında konuşmak istemeyebilirler, ama Natalie ve Liv, Sophie'nin ortadan kaybolmasını kimlerin isteyebileceği konusunda bana çok daha fazla bilgi verebilirler.

Başımın üstünde, tavan arası gıcırıyor. Dubleks evimiz eski ve her zaman bir şeyler gıcırıyor ya da inliyor. Küçükken, evimizde hayalet olduğuna emindim, ama annem evin "yerleşiyor" olduğunu söyledi. Bir evin yerleşmesi kaç yıl sürer?

Şortumun ön cebindeki bıçağı parmaklarımla okşuyorum ve nabzım hızlanmadan önce yavaşça nefes alıyorum.

Hayalet falan yok. Çatı katımızda kimse yok. Bu takipçilik saçmalığı kafamı karıştırıyor.

Yeni bir e-posta geldiğini fark ettiğimde, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Kimden geldiğini görene kadar.

Gönderen:madyoungfan@gmail.co

m

Alıcı:maddie05young@gmail.com

Ne yaptığını biliyorum

Bir dahaki sefere kimi çok zorlayacağına dikkat et

Sweet Tooth'ta Liv glütensiz, şekersiz bir dilim çikolatalı kek sipariş ederken, Natalie ve ben şekerli kurabiye ve çikolatalı mus sipariş ediyoruz.

"Normalde saat ikiden sonra kahve içmeyi tavsiye etmem, ama senin ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Liv.

Makyajımı bozmamaya dikkat ederek göz kapaklarımı ovuşturuyorum. "Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Takipçimin üstü kapalı tehdidi aklımda dolanıp duruyordu. Gözlerimi açık tutamayacak hale geldiğimde bile zihnim durmak bilmiyordu.

Bir dahaki sefere kimi çok zorladığınıza dikkat edin

O gece olanları bilemezler. Sophie ve ben yalnızdık.

Sonra dün Jordan'la olan kavga kafamda tekrar tekrar canlanıyordu.

"Anlıyoruz." Liv kekini ağzına tıktırırken, ben alaycı bir yorum yapmaktan vazgeçiyorum.

Telefonum titrer. Jordan'dan bir mesaj gelir.

Gelmek ister misin?

Ciğerlerimden bir nefes kaçar. Sanırım dünkü kavgamızı affetmiş. Tanrıya şükür.

Jordan'la birlikte olmak, onun kollarında olmak ve tüm bunları unutmak kadar istediğim başka bir şey yok. Ama önce Natalie ve Liv'le konuşmam lazım.

Kızlar günü. Erteleyelim mi?

Ne yapıyorsunuz kızlar?

Tatlı krizimizi gideriyoruz.

Natalie, veteriner kliniğindeki işiyle ilgili bir hikaye anlatmaya başlar. Hikayede, ölen kedisinin pençe izi damgasını isteyen bir kadın vardır. Esnememeye ve aklımın asıl konuşmak istediğim konuya, Sophie'ye kaymamaya çalışırım. "... bu yüzden *donmuş kediyi* çıkarmak zorunda kaldık ve inanın bana, donmuş bir kediden pençe izi almak sandığınızdan çok daha zor..."

Liv omzumun üzerinden bir şeye homurdanıyor. "Gerçekten mi? Erkek arkadaşın olmadan beş dakika bile duramadın mı?"

Arkamda, Jordan fırına doğru büyük adımlarla ilerliyor ve bize rahat bir gülümsemeyle el sallıyor.

"Onu ben davet etmedim," Liv'e mırıldanıyorum, ona bir açıklama borçlu olmasam da, onun burada olmasına seviniyorum.

Ancak onun gelişi, Natalie ve Liv'e Sophie hakkında soru sormak olan planımı bozuyor. Jordan'la tekrar sorun yaşamak istemiyorum ve bu konuyu açmanın tam da bunu yapacağını biliyorum.

Yanımdaki boş koltuğa oturuyor ve kolunu sandalyemin arkasına atıyor, saç çizgisinde birkaç damla ter var.

"Donmuş kedi hikayemi dinlemek için tam zamanında geldin!" diyor Natalie ona. "Harika, ben de bunun için geldim." Jordan çenemden başımı çevirip

ve beni derin ve sahiplenici bir şekilde öper, sanki Mariano'nun dışında kavga etmemişiz gibi. Tadı mide bulandırıcı derecede tatlıdır.

"İçki mi içtin?" diye soruyorum.

Jordan sadece partilerde içer, mezuniyete gizlice getirdiği matara hariç. Yüzünde kötücül bir gülümseme yayılır. Gümüş matarasını çıkarır ve biraz çalkalar, sonra tekrar letterman ceketinin altına sokar. "Sadece biraz Jack Daniels."

"Yani aramız iyi mi?" diye mırıldanıyorum.

Elimi sıkıyor. "Tabii ki. Kızgın olduğum sen değilsin, o. O adamdan nefret ediyorum."

Doğru. Jordan'ın bana yönelttiği duygunun öfke olmadığını bilmeliydim: endişeydi. Korku. Jordan'ın damarlarında kaynayan öfke Miles'a yöneliktir.

"Peki SOS ne anlama geliyordu?" Liv bana sorar.

Jordan'a bakarım. Onun önünde bunu yapmak istemiyorum. "Belki tatlı sipariş edebilirsin? Bu sadece sıkıcı bir kız sohbeti olacak."

Jordan sandalyesine geri yerleşir. "Beni rahatsız etmez. Kız arkadaşımınla birlikte olabildiğim sürece." Gülümser ve beni tekrar öper. Onu öpmek hoşuma gidiyor, ama içtikten sonra pek hoşuma gitmiyor. Nefesi ekşiyor ve dili salya akıyor.

"İyy," diyor Liv. "İkiniz mide bulandırıcısınız." "Onlar *çok tatlılar*," diyor Natalie.

Milkshake tepsisi taşıyan bir garson, sandalyenin ayağına takılıp düşer ve içecekler yere dökülür. Gürültü, cam kırılma sesleri ve şaşkınlık içinde Jordan yardım etmek için koşar. O harika bir adam.

Natalie ve Liv'e yaklaşıyorum. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Natalie çikolatalı musuna bir kaşık daldırır.

"Sophie'nin gerçekten kaçtığını mı düşünüyorsun?"

İkisi de başlarını kaldırır. Natalie ağzını açar ama Liv onu keser. "Neden?" diye sorar.

"Çünkü," diye fısıldarım. "Beni takip eden kişinin onu da takip ettiğini düşünüyorum."

Natalie'nin gözleri büyüdü, ama Liv alaycı bir şekilde kekini bıçakladı. "Sophie'nin takipçisi yoktu."

"Vardı. Sadece sana söylemedi."

Liv çatalını gürültüyle masaya bırakır. "Peki *sen* bunu nereden biliyorsun?"

"Miles söyledi."

Natalie ağzını kapatıp fısıldar, "Aman Tanrım."

Ama Liv gözlerini devirir. "O pisliğin söylediği her şeye inanacak değilim."

"Ona inanmak zorunda değilsin, kanıtı var. Ben gördüm."

"Sophie'nin takip edildiğini bilen tek kişinin o olması ve kanıtı olan tek kişinin o olması sana da çok uygun gelmiyor mu? Liv kaşlarını kaldırır. "Bana pek tesadüf gibi gelmiyor."

Ona bunun Miles'in suçu olmadığını haykırmak istiyorum, ama Liv onun hakkında çoktan kararını vermiş. "Kaybolmadan önce davranışlarında bir değişiklik fark ettin mi?"

Liv donar ve Natalie elini tutmak için uzanır. "Evet," diye fısıldar en iyi arkadaşım. "Öyleydi. Haftalarca."

Başımı sallıyorum. Sophie korkmuştu, onu takip edenin kim olabileceğini anlamaya çalışıyordu ve bunu sır olarak saklıyordu.

Ama böyle bir sırrı saklamanın onu nereye getirdiğine bak.

"Jordan'ın partisinde Sophie'yi gören var mı?" diye soruyorum.

İkisi de başlarını sallar. "Onu son gördüğümde, yukarıya içki almaya gittiğini söyledi. Ben zaten sarhoş ve dikkati dağılmıştım." Liv, Natalie'nin elini sıkar. Doğru. İkisini kanepede çok samimi bir şekilde otururken hatırlıyorum. "O anda bunu düşünmedim, ama Jordan'ın ailesi tüm alkollü içkileri alt kattaki barda saklıyor. Sophie'nin bodrumdan çıkması için hiçbir neden yoktu. Gecenin geri kalanını Natalie ile geçirdim, o yüzden onu bir daha görmedim."

"Onu son gördüğüm zamandı." Natalie ciddiyetle iç çeker. "Yani nereye gittiği konusunda yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Liv omuz silkiyor. "O geceyi kafamda o kadar çok kez düşündüm ki, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Eskiden bana her şeyi anlatırdı, ama o gece... sanki benden sakladığı bir okyanus dolusu şey varmış gibiydim."

"Sence o zaman kaçtı mı?"

Liv dudağını ısırır, sonra bana doğru eğilir. "Kaçtığını sanmıyorum."

"Ona bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben..." Gözleri donuklaşan Natalie'ye bir bakış attı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama ona bir şey olduysa,

Miles'in parmağı vardır."

"Kesinlikle öyledir." Natalie gözlerini peçeteyle siler. "Ona zarar verdi. Biliyorum."

"Ama *neden*? Kız kardeşini ortadan kaldırarak ne kazanabilir ki?" Kimse bu soruya cevap veremiyor gibi görünüyor.

"Tek bildiğim, onların hiç anlaşılmadıkları," diyor Liv. "Hartford'daki annesinin ya da babasının evine giderdim ve Miles oradayken sürekli tartışıyorlardı. Sophie, anne babalarının ayrılmasından onu sorumlu tutuyordu. O tembel biriydi ve kimseyi dinlemek istemiyordu, anne babaları da bu konuda ne yapacaklarına karar veremiyorlardı. Sonra o Sophie'ye yumruk attı ve Sophie'yi korumak için ikisini birbirinden uzak tutmak istediler."

Ailesi, Sophie'yi korumak için onu ve Sophie'yi birbirinden uzak tutmak istedi. Ama Miles'in Sophie'ye yumruk atmasının tek nedeni beni korumaktı.

Sophie, anne babasının boşanmasından kardeşini sorumlu tuttuğu için berbat bir abla. Eğer şu anda burada olsaydı, ona bir nutuk atardım.

Jordan ayağa kalkar ve minik, zayıf Bayan Wallis ile el sıkışır. Bayan Wallis, çalışanına yardım ettiği için ona teşekkür eder.

"Kardeşler kavga eder," diyorum. "Bu, Miles'in ona zarar verdiği anlamına gelmez."

"Onun kaç kez ölüm tehdidinde bulunduğunu bilmiyorsun. Ona kamyonun altında kalmasını, uçurumdan atlamasını, trafiğin ortasına yatmasını söyledi." Liv, kimse dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınır. "Onu öldüreceğini söyledi."

ON İKİNCİ BÖLÜM

DİŞLERİMİ FIRÇALARKEN bile, üzerimde bir bakış hissediyorum.

Yalnız olduğumdan emin olmak için aynaya bakıp duruyorum. Kapıyı kilitlediğimden emin olmak için kapıya bakıyorum.

Kilitledim. Yalnızım.

Ama yalnız hissetmiyorum.

Yüzümü soğuk suyla yıkarken telefonum çaldı.

Onun gibi olmak istemiştin, değil mi?

Sophie Mariano gibi kızlara olan budur.

Birkaç kelimeyle nasıl birinin kalbini bu kadar hızlı attırabilir?

Beni incitmediler. Henüz. Ama bu mesajların diğer tarafındaki kişinin neler yapabileceğini hiç bilmiyorum.

Bu Ash'in söyleyeceği bir şeye benziyor. *Neden onun gibi olmak için bu kadar uğraşıyorsun?*

Beaumont'ta Sophie'nin yerini almakla kalmayıp, onun gibi *olmak* istediğime inanan biri varsa, o da Ash'tir. Ya da Miles'ın annesi. Ama beni takip eden o olamaz, kendi kızını takip etmezdi.

Neyse ki, Ash beni takip ediyorsa, muhtemelen onu çökertebilirim. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştır. Zor olan kısmı, onun benimle konuşmasını sağlamak.

Bir saniye içinde
evde yankılanıyor.

Zıplıyorum ve boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Bu ön kapı mıydı? Biri eve mi girdi?

Hala havlumla yatak odama koşuyorum ve arkamdan kapıyı çarpıyorum. *Kahretsin.* Telefonumu unuttum. Telefonum başka bir odadayken, evime giren takipçimi polise nasıl bildireceğim? Koridordan geri dönmeyi göze almalı mıyım, bilmiyorum. Takipçim şu anda merdivenlerden yukarı çıkıyor olabilir...

Biri Mabel'in tarafındaki kapıyı yumrukluyor. "Madalyn?" diye sesleniyor Miles. "İyi misin?"

Kalbim gırtlığımda, hiçbir kelime çıkamıyor.

Cevap beklemeden içeri dalıyor. Ve bakışları, çıplak vücudumu zar zor örten küçük beyaz havluya takılıyor.

"Bir gürültü duydum," diyorum nefes nefese. "Ben... Ben sandım ki..."

"Kahretsin. Muhtemelen kurduğum kitaplık düşmüştür." Bir kez olsun, utangaç bir ifade takınacak kadar nezaket gösteriyor.

Elimi göğsüme bastırıp kalbimin yavaşlamasını sağlıyorum. *Tanrıya şükür.* Kimse evime girmedir. "Tamam, beni korkuttuğun için teşekkürler. Artık gidebilirsin."

Onu öldüreceğini söyledi. Liv'in sözlerini kafamdan silmeye çalışıyorum.

Miles gerinir ve ellerini başına koyar, düz karnını gösterir. Karın kaslarının izi, kot pantolonunun içine kaybolan V şekli nefesimi keser. "Acele yok."

Boğazımı temizlerim. "Acele etmelisin. Giyinmem lazım."

Sırtışımdan yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. "Seni durdurmuyorum."

Gözlerimi deviriyorum, onun bakışları boynumdan bacaklarıma kayarken ve vücudumun her santimini ateşe verirken bile. Havlunun altında ne olduğunu hayal ediyor ve hayal etmeye devam etmek zorunda kalacak çünkü asla öğrenemeyecek. "Odama girme."

Miles, New York'un simgesel yapılarının resmedildiği duvar sanatımı inceliyor: Özgürlük Heykeli, Empire State Binası, gece manzarası.

Loş ışıktaki yüz hatları büyüleyici bir şey var. Dudaklarının çizgisi, çenesinin keskin kenarı, gözlerinin dans edişi. Hepsi sizi bakmaya davet ediyor, bakmaktan vazgeçmeye cesaret ederseniz.

"Birisi bu şehri seviyor," diyor Miles.

"Oyalamayı bırak."

"Orada yaşamak mı istiyorsun?"

Hiçbir yere gitmiyor. Belki ona boyun eğsem, sıkılıp gider. "Evet. On yaşımdan beri orada yaşamak istiyorum."

"Üniversiteye orada mı gideceksin?"

"Hayır, Jordan Kaliforniya'daki bir üniversiteye kabul edildi."

Kaşlarını çatıyor. "Tamam... ama bu senin nereye gideceğini açıklamıyor."

"Aynı yere, tabii ki." Havlum gevşiyor. Onu göğsüme sıkıca bastırıyorum.

"Bunda açık bir şey yok. Neden on yaşından beri hayalini kurduğun yerde yaşamıyorsun?"

"New York'un ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Kısa bir kahkaha atar. "Kaliforniya'nın ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Bana yaşam maliyetini açıklamana gerek yok." Annem zaten üniversite seçimim yüzünden beni azarlıyor, Miles'ın da aynı şeyi söylemesine gerek yok. Ayrıca, Jordan'ın ailesi dairemizin masraflarını karşılıyor. Jordan'la birlikte Kaliforniya'da yaşam maliyetim, New York'ta tek başıma yaşamaktan daha düşük olacak.

"Burada ucuz bir üniversiteye gitmeli ve sonra New York'ta yaşamaya başlamalısın.

Kitap işlerini orada yap."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yayıncılıkta çalışmak istediğimi sadece anneme söylemiştim.

"Altıncı sınıfta. Hayalimizdeki mesleği bir tahtaya yazmamız gerekiyordu. Seninki 'New York'ta kitap yayıncısı'ydı."

Göğsümde bir şey titrer. O bunu hatırlıyor. Altıncı sınıftaki ben, unutulabilir, görünmez olmaktan başka bir şey hissetmemiştim.

Miles Mariano hariç herkes için.

Önemli değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Artık değil."

Birkaç hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatır, göğsü neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşır. Vücudumdaki tek bir kas bile kıpırdamaz. "Ne anlamadığımı biliyor musun?" Sesi alçak, tehlikelidir. "Neden gerçek kimliğini sakladığını. Neden olmadığın biri gibi davrandığını."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Rol yapmıyorum. Ben buyum." Ama bu sözler kulağıma bile inandırıcı gelmiyor.

Kafasını sallar. "Hayır, değilsin."

Parmakları çıplak omzuma dokunur... sonra yavaşça köprücük kemiğime doğru kayar. Oradaki sinir uçları canlanır ve tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan nabzım ve düzensiz nefesimdir. Kemiklerimi titreten titremeye engel olamam. Derimde diken diken olan tüylerim.

Onu durdurmalıyım. Onu benden uzaklaştırmalıyım. Ama bunu istemiyorum.

"Benim tanıdığım Madalyn mı?" Sessiz sesi bacaklarımin arasında sıvı bir sıcaklık hissettiriyor. Parmağını yavaşça köprücük kemiğimden boynuma doğru kaydırıyor ve dizlerimi titretiyor. "New York'ta yaşamak istiyor. Dünyaya yeni kitaplar kazandırmak istiyor." Bana o kadar yaklaşıyor ki, nefesi kulağımı okşuyor. "Beni istiyor."

Kendimi zorlayarak göğsünü itiyorum, bizi birbirimizden uzaklaştırıyorum. "Seni hiç istemedim."

Burun kıvırdı. "Kendine bile yalan söylüyorsun."

"Hayır. Sen sadece kibirli bir pisliksin."

Dizlerini bükerek göz hizasına geldi. "Sana dokunmasını istediğin kibirli bir pislik," dedi. "Her yerinden."

Tanrım, evet.

Hayır. Bekle. Kesinlikle hayır.

"Hayır, istemiyorum."

Yaklaşır, beni geri çekilmeye zorlar. Eğildiğinde, kendimi hazırlarım. Beni öpecek...

Ama etrafımdan dolanıp yatağımın başucundaki kitabı kapıyor. "Sen ve Jordan en sevdiğiniz kitapları canlandırıyor musunuz?"

"Ne? İğrenç olma." Kitabı ondan geri almaya çalışıyorum. Baharat ölçeğinde bu kitap çok ateşli ve Miles'ın her gece hayatımı unutmak için ne kullandığını bilmesini istemiyorum.

O gülüyor. "Demek Jordan'la seks iğrenç. Zavallı çocuk."

"Öyle demek istemedim, biliyorsun. Jordan'la seks hayatımı bilmen gerekmiyor. Seni ilgilendirmez."

"Ama bu kitapları bu yüzden okuyorsun, değil mi? Fikir almak için?" Parmakları kitabın sırtını okşuyor ve omzumda, köprücük kemiğimde, boynumda onun dokunuşunun izini hâlâ hissedebiliyorum.

"Bu yüzden mi porno izliyorsun? Fikir almak için mi? Çünkü sana söyleyeyim, bu muhtemelen fikir alman gereken en son yer."

"Hayır, aslında bir kıza neyi sevdiğini sorarım." Kitabı havada sallıyor. "Ya da yatağının başucundaki kitabı okurum."

Kitabı tekrar kapmaya çalışıyorum, ama itiş kakış sırasında havlum düşmeye başlıyor. Yere düşmeden onu yakalıyorum.

Miles, şifonyerimin üstündeki kıyafetleri yatağıma atar. "Giyin." Kitabı havaya kaldırır. "Ben okumaya başlayacağım."

Odanın kapısını ve ardından banyo kapısını çarparak dışarı çıkarım, onu ne kadar sinirlendirdiğimi açıkça belli etmek için. Kot şortumu ve kısa bluzumu giydikten sonra odama geri dönerim. Miles, sırtını duvara dayamış, yerde oturmuş, kitabın beşinci sayfasına gelmiştir. İlk seks sahnesi onuncu sayfadadır.

Fırçamı alıp saçımı çekmeye başlıyorum ve acıdan gözlerim yaşarsa bile umursamıyorum.

Koyu renkli, güzel gözleri bana doğru kayıyor ve sessizce kitabı kapatıp ayağa kalkıyor. Kitabı yatağımın başucundaki masaya koyuyor ve elini uzatıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Fırça."

Tamamen kafam karışmış bir şekilde yavaşça ona uzattım. Yatağıma oturdu ve bacaklarının arasındaki boşluğu okşadı.

"Şey... Hayır."

"Güven bana, ben profesyonelim. Annem ve Soph, ben çocukken sürekli saçlarını taramamı isterlerdi."

"Seninle yatağıma yatmayacağım."

Sırıttı. "Ne yapacağından mı korkuyorsun?"

"Evet. Sana yumruk atabilirim ya da kasıklarına diz atabilirim."

"Saçını tarayacağım. Tamamen masum bir şey. Sen istemeden başka hiçbir yerine dokunmayacağım."

Ta ki. Kendini beğenmiş piç kurusu.

Ben homurdanırım. "Çekmesen iyi olur," diye onu uyarırım ve bacaklarının arasına otururum.

Dizleri birbirinden yeterince uzak, birbirimize değmiyoruz. Sadece eli başımın üstünde, saçımı nazikçe tararken beni şaşırtıcı derecede şefkatle tutuyor. Karıncalanma hissi kafa derimden ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. En son ne zaman biri saçımı taradı hatırlamıyorum. Bir erkek kesinlikle taramadı.

Yutkunup konuşmaya devam ediyorum, çünkü konuşmazsam ona yaslanabilirim. "Neden herkes seninle Sophie'nin anlaşamadığını söylüyor?"

Beklediğim gibi savunmaya geçmek yerine, burnunu çeker. "Çünkü biz kardeşiz, aramızda bir yıldan az yaş farkı var. Kimse senin sinirine dokunmayı senden daha iyi bilemez. O benim sinirime dokunurdu, ben de onun sinirine. Çok farklı olmamız da işleri zorlaştırıyordu. Hiçbir konuda anlaşamazdık. Hangi pizzayı sipariş edeceğimiz konusunda bile."

"Lütfen bana pizzaya ananas koyan biri olmadığını söyle."

"Tabii ki hayır. Ben psikopat değilim."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getirir. Ta ki Liv'in onun hakkında söylediklerini hatırlayana kadar. "Liv, sizin tartışmalarınızın pizza malzemelerinden daha ciddi olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Liv hiçbir şey bilmiyor. Ve aşırı sadık. Her zaman Soph'un tarafını tuttu, çoğu zaman sorun çıkaran o olsa bile. Liv'in, benim karıştığım tüm medya ve internet saçmalıklarına inandığını biliyorum. Ama ona kendimi kanıtlamak için zamanımı boşa harcamam gerekmiyor. Ya da kimseye. Sadece kız kardeşimi ve onu takip eden pisliği bulmam gerekiyor."

"Peki ne değişti? Sophie seninle anlaşamıyorsa neden Jordan'ın partisine onunla gitmeni istedi?"

Omuzlarını silkiyor. “O değişti. Ailemizin ayrılmasından beni sorumlu tutmaması gerektiğini fark etti ve sonra takip etmeye başladı. Bana ihtiyaçı vardı. Aynı tarafta olmamız için böyle bir şeyin olması çok kötü.” Ağzı pişmanlıkla bükülüyor.

Sonunda kız kardeşini geri kazanmaya başlamıştı. Ve sonra kız kardeşi yine ondan koparıldı.

"Ash ile konuşmaya çalışacağım," diyorum ona. "Onun takipçi olduğunu düşünüyorum ve eğer yleyse, belki onu konuşturup Sophie hakkında bildiklerini anlatmasını sağlayabilirim."

Miles saçlarını boynumdan kaldırıp tenime dokundu ve ben kendimi tutamadım.

—Titriyorum. Onun memnuniyetle kıkırdamayı zor tuttuğunu neredeyse duyabiliyorum. Saçımı taramayı bitirir bitirmez, o tekrar okumaya başlamadan önce hızla yataktan kayıp kitabımı alıyorum.

"Hadi ama," diye sahte bir şekilde sızlanıyor. "Yeni bir kitaba ihtiyaım var. Benimkilerin hepsini beş kez okudum."

İsteksizce kitaplığıma doğru yönelir ve kitapların sırtlarına göz gezdiririm. *Gurur ve önyargı'yı* ıkarır ve ona veririm. 1800'l yıllarda İngilizce yazılmış bir kitap onu bir süre meşgul tutup benden uzak tutacaktır.

O kitabı almadan önce, ciltli kitabı göğsüme bastırırım. "Bu benim en sevdiğim kitap," derim ona. "Eğer bir sayfayı bile kıvrırırsan, odandaki tüm kitapları yakarım."

Aşırı abartılı bir şekilde nefesini tutar. "Bunu yapmazsın." "Denersen anlarsın."

şaşkın ve samimi bir kahkaha atıyor ve bu kahkahanın beni heyecanlandırmasından nefret ediyorum. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Bu kitap parçalanmak üzere."

Kitabın sırtında birkaç uzun, beyaz çatlak var ve sayfalar kırılğan hale gelmiş olabilir, ama henüz hiçbiri düşmemiş. "Bu kitap çok sevildi," diye düzeltiyorum.

Eli kapı koluna dokunduğunda, neredeyse kalmasını isteyecektim.

Ama sonra n kapı açılır ve annem seslenir, "Hey, evlat! Harika annen eve geldi!"

Miles bana gülümser. "Kitap için teşekkürler."

O gittikten sonra, tekrar nefes alabiliyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Tek bir düğüm ya da karışıklık yok.

Benim tanıdığım Miles ile herkesin gördüğü Miles, tamamen farklı iki kişi gibi görünmeye başlıyor.

Vardiyam bittikten sonra Ash'e Mariano's'ta buluşmak için mesaj attım. İki saat sonra cevap mesajı geldiğinde kasadaki tabureden düşecektim: *Tamam.*

Karşımdaki sandalyeye oturduğunda, elektronik sigarasını çıkarır. Arkadaşlığımız bittikten sonra, kişiliğine elektronik sigara içmeyi eklemiştir. Kızlar tuvaletini tatlı, narenciye kokusuyla kirletir. Tuvaletten lavaboya giderken bana ve yanımda getirdiğim arkadaşlarıma ters ters bakar.

O içmeye başlamadan önce elimi kaldırdım. "Şey... Burada onu kullanamazsın."

Sanki bu kuralı ben koymuşum gibi gözlerini devirdi. "Peki. O zaman bana kahve ısmarla. Ne istersin?"

"Sana bir şey sormak istiyorum ve dürüst olmanı istiyorum." O burun kıvrırdı. "Bana mesaj atamaz mıydın?"

Hayır, çünkü o zaman yalan söyleyip söylemediğini anlayamazdım.

Miles bize doğru yavaşça yürüdü. "Sipariş verecek misiniz?"

Ash telefonundan kafasını kaldırıp ona bakmadı bile. "Kahve." "Ben almayayım, teşekkürler."

Bana kaşlarını kaldırarak, onu işaret etti ve dudaklarıyla "*Ash?*" dedi.

Ben başımı sallayınca, o da ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Neden hâlâ buradasın?"

"Tamam. Çay hemen geliyor."

"Kahve!" diye bağırır ve yorgun yaşlı bir çift ile bebek arabaları ve çığlık atan küçük çocukları olan ev hanımları kulübünün birkaç üyesinin bakışlarını üzerine çeker.

Ash'e yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Beni takip mi ediyordun?"

Ash kıkırdar. "Seni *takip* mi? Merak etme. Yapacak daha iyi işlerim var."

Yüzündeki tüm ince hareketleri takip ediyorum, ama aslında samimi görünüyor. "Yani bana sahte bir hesaptan DM göndermedin mi? Ya da fotoğrafımı çekmedin mi?"

Ash masanın üzerine eğildi, koyu renkli gözleri kısıldı. "Dinle. Herkesin sana takıntılı olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama sana bir şey söyleyeyim

. Bu kasabada kimse seni umursamıyor. Özellikle de ben. Yani hayır. Seni *takip* etmiyorum."

Tanrım, o çok kötü. Onunla bunca yıl nasıl arkadaş kalabildim, bilmiyorum. "Peki. İyi."

Koltuğuna geri çöküyor. "Ayrıca, kim olduğu belli." "Kim?"

Miles'ı bulana kadar lokantayı arar, kahve makinesinin yanındaki tezgahı bir bezle temizlemektedir. "Yeni komşun."

Gözlerimi devirdim çünkü insanların Miles'ı kanıt olmadan suçlamasından ve kendimi tekrar etmekten bıktım.

"O senden hoşlanıyor." O bunu isteksizce kabul ediyor.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama tam o sırada Miles kahvesini getirdi. Hemen üç paket şeker kahvesine döktü.

Miles iki elini masaya koyar ve bana doğru eğilir. "Ders saatine on dakika kaldı. Öğrenmek için *çok* heyecanlıyım."

Miles tezgaha geri döndüğünde, Ash piercingli kaşını kaldırarak "*Gördün mü?*" der gibi bir ifadeyle bana bakar. Ama yorum yapmaz.

"Sophie'nin kayboluşuyla ilgili bir şey duydun mu?" diye soruyorum. "Bir sürü şey. Aşırı doz, intihar, kaçma..."

"Ama sen neye inanıyorsun?"

"Onun gitmesine sevindiğini sanıyordum." Kahverengi gözleri soğuktu. "Yoksa onun kardeşiyle yatıyorsun diye fikrini mi değiştirdin?"

Omurgam kaskatı kesilir, ama sesimi sabit tutmaya çalışırım. "Tabii ki hayır. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum çünkü beni takip eden kişinin onu da takip ettiğinden eminim."

Yine güldü, ama ona bakmaya devam edince gözlerini devirdi. "Tamam. Diyelim ki gerçekten takip ediliyorsun." Aklıma ona söyleyebileceğim birkaç isim geldi, ama dilimi ısırdım. "Sophie'ye takıntılı birini arıyorsan, en yakın arkadaşına bak. Liv'in ona aşık olduğunu ve Jordan ile Sophie'yi ayırmaya çalıştığını herkes bilir."

Gerginleşiyorum, ama şüphe hızla içime sızıyor. "Ama o zaman neden Sophie ile birlikte olmak istiyorsa onu ortadan kaldırsın ki?"

"Belki Sophie onu reddetti ve Liv bunu kaldıramadı."

Ash bir şeyin peşinde olabilir. Liv'in Sophie'ye karşı hisleri varsa, belki de ona bunu itiraf etti ve Sophie onu reddettikten sonra arkadaşlıkları değişti.

Aralarında gerçekte ne olduğunu anlamak için Sophie ve Liv'e daha yakın olan biriyle konuşmam gerekiyor.

Siyah bir sırt çantası masamıza düşer. Miles kitaplarını çıkarmaya başlar. Onu gördüğüm için içimden bir parça rahatlar, çünkü onun varlığı Ash'e gitmesi için bir neden verir.

"Soru," diyor. "Birini öldürmek nasıl bir şey?"

Miles hareket etmeyi bırakır. Nefesim boğazımda takılır. "Ash..."

"Sadece merak ediyorum," der bana. Tamamen sahte bir masumiyetle.

Bir saniye önce Liv'i suçluyordu. Şimdi tekrar Miles'a döndü.

Hareketleri sertleşir, ama ağzını sıkı kapalı tutar. Aramızdaki sessizlik hissedilir hale gelir, üzerime baskı yapan bir ağırlık gibi.

Bu yüzden pek çok insan onun Sophie'nin ortadan kayboluşuyla ilgisi olduğunu düşünüyor. Sadece ününden dolayı değil, kendini hiç savunmadığı için. Ne medyaya, ne basına, ne sosyal medyada, ne de şimdi.

Çünkü Sophie'nin ona ihtiyacı olduğunda yanında olamadığı için hala suçluluk duyuyor. "Hey, Ash?" Onun yüksek, şarkı söyler gibi sesine uyum sağlıyorum. "Sen ne

konuştuğunu bilmiyorsun, o yüzden neden çeneni kapatmıyorsun?"

Ash kahvesinin kalanını içip, fincanını masaya geri koyar ve ayağa kalkar.

"Ben gidiyorum. Kahvemin parasını o ödeyecek."

Birkaç saniye boyunca, mutfaktan gelen tabak sesleri, yemek yiyenlerin sohbetleri ve Miles'ın çalışma kitabının sayfalarını çevirme sesi dışında hiçbir ses duyulmaz.

Ona yaklaşırım ve kollarımız birbirine değmeden hemen önce dururum.

"Neden kendini hiç savunmuyorsun?"

Gözlerini kitabından ayırmaz. "Kimse dinlemiyorsa ne önemi var?"

"Çünkü en azından onlara gerçeği inanma seçeneği sunarsın, sadece... yalanlara inanmaya devam etmelerine izin vermek yerine."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Karanlık ve delici, ama yine de bir şekilde sıcak. Rüyalarımda göreceğim gözler. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Başımı sallarım. Eğer bunun arkasında o olsaydı, bana yardım etmezdi.

"Tek umursadığım şey bu." Bakışlarındaki ve sesindeki yoğunluk, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. O fark etmeden onları ovuşturuyorum ve o da dikkatini kitabına geri veriyor.

Onun inanmasını istediği kişi benim. Medya değil, komşuları değil, annesi değil.

Ben.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

En sevdiğim ipek pijama şortumu bulmak için şifonyerimin dördüncü çekmecesini açarım. Onu bulamayınca, çamaşır sepetimde ararım. Sonra diğer çekmecelerimde ararım, her zaman dördüncü çekmeceye koymama rağmen. Annemin şifonyerini de kontrol ederim, çünkü kurutucudan tüm kıyafetleri alıp şifonyerine atma gibi kötü bir alışkanlığı vardır. Ama onun odasında da yoktur.

Kaybolmuşlar.

Belki de tangam kurutucuda yok olmamıştır. Biri odama girmiş. Eşyalarım dokunmuş ve onları almış.

Ve Miles, odama gizlice girmek için en uygun fırsatı olan kişi. Daha önce buraya girmişti. Belki de geçen gün banyoda üstümü değiştirirken şortumu cebine atmıştır.

Jordan bunun Miles'ın beni takip ettiğinin kanıtı olduğunu söylerdi, ama tangamı ve şortumu almış olsa bile, bu mutlaka beni takip ettiği anlamına gelmez. Sadece sapık olabilir. Ya da beni kızdırmaya çalışıyor olabilir.

Siktir et onu. Oraya gidip kıyafetlerimi geri alacağım ve kapıma zincir kilit takacağım.

Odama Miles'ın odasından ayıran ve tavan arasına çıkan sahanlığa gizlice giriyorum. Telefonundan gelen kaotik davul ve gitar sesleri, annemin pazar sabahları krep yaparken hala dinlemeyi sevdiği 2000'lerin eski punk rock gruplarını hatırlatıyor. Ancak ses onun odasından gelmiyor.

Kapıyı çaldığımda cevap yok. Kapı kolunu çeviriyorum ve nedense, kol döndüğünde kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

Miles odasında değil. Yatak odasının kapısı açık ve yatağının ucuna geldiğimde, koridorun karşısındaki banyo kapısının aralık olduğunu görüyorum. Müziğinin sesine düşün sesi karışıyor.

Mükemmel.

Miles'ın odası boş, sanki burada hiç yaşamıyormuş gibi. Yatağı siyah çarşaflarla karışık bir dağınıklık içinde, battaniye yere atılmış. Birkaç çorap, gömlek ve bir çift kot pantolon soluk halının üzerine dağılmış. Komodinin çekmecelerinden biri açık, dolabının kapısı açık ve içi boş. Tek bir askı bile görünmüyor. Dizüstü bilgisayar yastığının yanında duruyor,

şarj cihazı, sadece bir lamba ve benim *Pride and Prejudice* kitabımın bulunduğu komodinin yanında takılı. Duvara dayalı ahşap kitaplık, paperback ve ciltli kitaplarla dolu. Stephen King, Shirley Jackson, Gillian Flynn. En sevdiğim kitap, onun koleksiyonu arasında göze batıyor.

Yatağın altında kıyafetlerimi arıyorum. Hiçbir şey yok. Unutulmuş bir ayakkabı ya da toz topu bile yok. Mabel, o taşınmadan önce derinlemesine temizlik yapmış olmalı. Sessizce şifonyerlerini açıp içlerini karıştırıyorum. Gömlekleri, pantolonları, çorapları, boxerları. Demek boxer giyen bir adam.

Elimi çekiyorum. İğrenç. Bunu bilmeme gerek yok.

Ama bunu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Miles, sadece bu siyah boxerla, yüzünde o sırtıyla yatağına uzanmış. Beni de yanına davet ediyor.

Odasını son bir kez daha gözden geçiriyorum, ama benim kıyafetlerimi almadığı belli.

Bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar içimi rahatlık kaplar. Miles benim kıyafetlerimi almadıysa, başka biri almıştır.

Başka biri odama girmiş.

Kapıya doğru sessizce geri çekiliyorum. Ve o anda düşün çalışmadığını fark ediyorum.

Kahretsin.

Müziği hala çalıyor. Öfkeli ama kasvetli bir şey. Kederli.

Evanescence olabilir mi? Müziği çaldığı sürece, o...

Arkadan bir şey bana çarpar, beni o kadar hızlı duvara doğru iter ki, yüzümle duvara çarpacağımdan korkarım, ama sonra döndürülürüm ve sırtım siva duvara çarpar.

Miles kollarını başımın iki yanına dayadı, o kadar yaklaştı ki şampuanının sandal ağacı kokusu burnumu doldurdu. Gözlerine düşmek üzere olan koyu renkli, ıslak saçlarından bir damla su yanağıma düştü.

Üzerinde sadece kalçalarına kadar inen ince bir pijama pantolonu var. Pazıları, omuzları, karın kasları hala nemli. Her santimini dokunmak için can atıyorum. Boynundaki yumuşak deriden başlayıp aşağıya doğru ilerliyorum. Yavaşça.

Bana dokunmuyor, ama tüm vücudu benimkini ezip geçiyor sanki, çünkü nefes alamıyorum. Kıpırdamıyorum. Adımı bile zor hatırlıyorum.

Madalyn. Hayır, Maddie.

"Yani ben senin odana giremiyorum, ama sen benim odama girebiliyorsun?" Sesinin gürültüsü ayak parmaklarıma kadar yankılanıyor.

Bir kez, iki kez yutkunuyorum, ama boğazımdaki düğüm geçmiyor. "Giysilerimi aldığını sanıyordum. Kaybolmuşlar."

Ağzı bükülüyor. "Ben kıyafet çalmazım." Elini başımın yanından indirip gömleğimin kenarıyla oynuyor. "Onları çıkarıp yere bırakırım."

"Senin... şey... Tanrı aşkına, bu kadar yakınımda düşünemiyorum. Gergin, kaslı vücudu üzerimde dururken. "Daha önce bir kızla birlikte olmadın."

Belki konuşmamızdan sonra bu durum değişmiştir. Belki yatağına getireceği birini bulmuştur. Öyleyse, bunu duymadığım için mutluyum.

"Hiç bir kızla yatmadım," diye açıklıyor. Yüzünde kötücül bir gülümseme belirliyor. "Nasıl yapıldığını gösterir misin?"

Her şeyden çok isterim. Ama kendimi zorlayarak, "Aslında, sanırım seni bakir olarak ölmeye bırakacağım," diyorum.

Bir şekilde, bana dokunmadan daha da yaklaşıyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Şu anda göğüslerimiz arasında bir santimetreden fazla boşluk olamaz. "O pislği gerçekten sevdiğini söyle. Beni ikna etmeye çalış."

"Jordan..." Ama onun adını söylediğimde sesim titriyor. Boğazımı temizliyorum. "Jordan pislik değil. Ve onu seviyorum."

Tabii ki Jordan'ı seviyorum. O mükemmel bir erkek arkadaş. Hayatımı onun etrafında planladım.

Ama artık inkar edemem, Miles Mariano'yu istiyorum. Jordan'ın olmadığı alternatif bir boyuta seyahat etmek ve Miles'ı bütün gece, çılgılık atana kadar sürmek istiyorum, böylece içimden atabilirim.

Bana sırtarak bakıyor. "Bu pek inandırıcı olmadı. Tahmin etmek gerekirse, buraya kayıp kıyafetlerini aramaya gelmedin." Ağzı şimdi benimkine o kadar yakın ki, soğuk nefesi tenime geliyor. "Beni aramaya geldin. Bana gelip, seni orgazm etmem için yalvarabilmek için."

Ayakta kalmak için çaresizce ellerimi duvara dayadım. Dizlerim titriyordu. Her an çökebilirdim. "Bunun için bir erkek arkadaşım ve bir vibratörüm var. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kesinlikle... *buna* değil."

"Ama istiyorsun. Değil mi, Madalyn?" Saçımı kulağımın arkasına ittiğinde, omurgamdan aşağı elektrik akımı geçti. Avucunu boynuma koydu ve içimdeki vahşi bir parça, elinin boğazıma kaymasını

ve sıkmasını istiyor. "Seni çığlık attıracak birini istiyorsun. Bu yüzden hâlâ buradasın. Bu yüzden sana her dokunduğumda, ağzımı kullanmamı istiyorsun."

Artık dayanamıyorum. Ya üzerine atlayacağım ya da onun önünde orgazm olacağım, ama o henüz beni öpmemişti bile.

Hayır. Beni öpemez. Benim bir erkek arkadaşım var. Jordan mükemmel. Sadık bir kız arkadaşı hak ediyor. Bana daha önce aldatıldığını söyledi, ben ona bunu yapmam.

Miles'ı itmeyi düşünüyorum, ama çıplak göğsüne dokunmak beni çıldırtacak. Bunun yerine, kalçamı ona çarparak kapıya doğru yöneliyorum. Nedense, ondan uzaklaşmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri.

"Bu mu?" Parmaklarımı ikimizin arasında ileri geri sallıyorum. "Olmayacak. Anladın mı?"

Kibirli gülümsemesi, bana bir saniye bile inanmadığını gösteriyor. "Tabii, Madalyn. Rol yapmayı bıraktığında bana haber ver. Gerçek bir şey istediğinde, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Telefonumun çalmaya başlamasıyla uyanıyorum. Miles'ın vücudumu öperek aşağı doğru inip beni zevkten çığlık attırdığı rüyalar, her bildirimin madyoungfan'dan gelen bir DM olduğunu fark ettiğimde hızla kayboluyor.

Hepsi resim. Hiçbirinde yazı yok.

Bir fotoğrafta, Mariano'nun kapısını açıyorum, bakır kahverengi saçlarım, müşterilerin yemeğine bulaşmaması için örgü şeklinde.

Bir diğerinde, annem ve ben marketten çıkıyoruz, kollarımızda bez çantalar sallanıyor. Sonrakinde ise Sweet Tooth'tan taze yapılmış donutlarla çıkıyoruz.

Sonra yine yalnızım. Kameraya sırtımı dönmüş, eve gitmek için kasaba meydanından geçiyorum.

Mariano'nun dışındaki şemsiyeli masada oturuyorum.

Sonuncusu daha bulanık, ama evimi tanıdığım da kalbim duruyor. Takipçim yakınlaştırmış. Kamerası pencereye doğrultulmuş.

Camın arkasından, oturma odasındaki kanepede oturuyorum. Yalnızım.

Telefonumun ekranı bulanıklaşıyor. Onların orada olduğunu nasıl fark etmedim? Neden onların gözlerini üzerimde hissetmedim?

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Takipçim ikinci kattaki pencereden üç metre uzakta beni göremez, ama yine de yatak örtüsünün altına saklanıyorum, artık bulamadığım mahremiyeti arıyorum.

Telefonum çaldığında kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Bilinmeyen bir numara.

Ekrana bakıyorum, telefonun iki, üç, dört kez çalmasına izin veriyorum.

Sonra susuyor.

Takipçim numaramı nasıl bulmuş olabilir? Hayır, muhtemelen sadece spam aramasıdır.

Ama ekran tekrar başka bir arama ile aydınlandığında rahatlamam kısa sürer.

Yavaşça nefes verdim. Sonra başparmağımla ekranı kaydırdım. İkimiz de tek kelime etmedik.

Telefonu kulağıma ne kadar yaklaştırırsam yaklaştırırsam, kimsenin nefes aldığını bile duymuyorum.

telefonu kulağıma ne kadar yaklaştırırsam da.

"Alo?" Hala

ses yok.

"Cevap ver." Sesim yüksek ama titriyor. "En azından bir şey söyleyecek cesaretin olsun."

Daha fazla sessizlik. Kısa bir süre sonra, aramanın bittiğini belirten bip sesi duyulur.

"Hey, tatlım?" Annemin gergin sesi merdivenlerden geliyor. "Aşağı gelebilir misin?"

Hayalet gibi merdivenlerden aşağı kayıyorum. Tek istediğim, gölgelerde dolaşan görünmez bir kız olmamaktı. Şimdi istediğimi elde ettim ve tek istediğim tekrar görünmez olmak. Kimsenin takip etmeye, eziyet etmeye, takıntı yapmaya değer bulmadığı biri olmak.

Annem garaj yolunda durmuş, iki kolunu göğsüne sıkıca sarılmış.

Bir polis arabasının önünde duruyor.

Garaj kapısının karşısına, biri büyük harflerle "ÖL SÜT" yazmış.

Her harf karnıma bir bıçak gibi saplanıyor. Kollarımı karnıma sarıyorum, sanki kendimi yeterince küçültebilirim ortadan kaybolacakmışım gibi.

Kaç kişi arabayla geçerken bunu gördü? *Annem* bunu ne zaman gördü?

bunu

görd Jordan'a

ü? mesaj attım.

Takipçim garajımızı tahrip etmiş...

Cevabı hemen geldi.

Wtffff

Oraya geliyorum. Yakında orada olurum.

Neredeyse gelmemesini söylemek istiyorum. Bana bırakılmış olduğu belli olan o yazıyı görmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini de istiyorum.

Annem bana işaret ediyor ve ben de ona ve polis memuruna doğru gidiyorum, ama tek istediğim yatağıma geri dönüp yüzümü yastığa gömmek. Bazı günler uyanmaya değmez.

Polis memuru bana elini uzatıyor. Grey's Anatomy dizisindeki Dr. Avery'ye benziyor ve durumuna rağmen annem ona açıkça minnettar.

"Merhaba. Memur Jackson." Ben cevap vermediğimde, "Maddie, değil mi?" diye ekliyor.

"Doğru."

"Annen vandalizm hakkında bizi aradı." Garaja doğru başını salladı. Sanki bunu fark etmemiş gibi. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu kimin yaptığını çok iyi biliyorum."

İkisi de buna şaşırır. "Kim?" diye sorar annem.

"Şey. Adını bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama internette beni takip eden biri var."

Annem bana dönerek gözlerini kocaman açar. "Seni takip mi ediyor?"

Bunu ona daha önce söylemeliydim. Durum bu kadar kötüleşmeden önce. Bunu yapan kişinin sıkılıp kendi kendine duracağını düşünmek aptallıktı. "Bir süredir beni takip ediyorlar. Gerçekten ürkütücü fotoğraflar çekiyor, tehditkar mesajlar ve e-postalar gönderiyor, kıyafetlerimi çalıyor."

"Ne fotoğrafları?" diye sorar annem. "Ne *kıyafetleri*? Neler oluyor?"

Memur Jackson'ın gözlerinin içine bakarım. "Sophie Mariano'yu da takip ediyorlardı."

O ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Baştan başlayalım. Bu ne zaman başladı?"

"Şey... Birkaç hafta önce."

Annemin dudakları sıkışır. "Neden bunu şimdi duyuyorum?"

"O kadar da önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Gideceklerini sanmıştım." Jackson memura dönerek devam ettim. "Ama sonra Sophie ve benim aynı takipçimiz olduğunu öğrendim."

aynı takipçisi olduğunu öğrendim. Sanırım ona yaptıkları şey... Bu düşünceyi yüksek sesle tamamlayamıyorum.

Memur Jackson'ın kaşları çatıldı. "Aynı kişi olduklarını nereden biliyorsun?"

"Miles bana ekran görüntülerini gösterdi." "Miles Mariano mı?"

"Evet. Sophie'nin kardeşi."

Memur Jackson ve annem birbirlerine bakiştılar. "Size dürüst olacağım, Bayan Young. Miles Mariano'nun sözlerine inanmazdım."

"Ben de öyle yapmıyorum." Sesime sinirimin yansımasını engelleyemiyorum. "Bana ekran görüntülerini gösterdi. Kanıtı gördüm."

Annem burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Bir bakayım."

Telefonumu çıkarıp mesajları ona gösterdim. Birkaç saniye ekrana kaşlarını çatarak baktı, sonra telefonumu Memur Jackson'a uzattı. "Bu konuda ne yapacaksınız?"

İçim rahatlar. Annem benim tarafımda. Bana inanıyor. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu görüyor. Buna bir son verecek.

"Elinizdeki bilgilerle yapabileceğimiz pek bir şey yok," diye itiraf ediyor.

"Hiçbir şey yapamaz mısınız?" Sesimin güçlü ve öfkeli çıkmasını istiyorum, ama bunun yerine, küçük, korkmuş bir çocuk gibi sesim çıkıyor.

Annem kolunu bana doluyor.

"Kimlik kanıtına ihtiyacımız var," diyor.

Sanki bunu kendim bulmam gerekiyormuş gibi. Onlar polis, soruşturma yapmak onların işi. Neden takipçimi bulma yükü tamamen benim omuzlarıma düşüyor?

"Belli değil mi? O Mariano denen çocuk."

Annemin kolunun altında kaskatı kesiliyorum. "Hayır, değil."

"Tatlım. Az önce kıyafetlerinin kaybolduğunu söyledin. Bizim fark etmeden odana girebilecek tek bir kişi var."

"Onun yapmadığını biliyorum." "Nasıl?"

Miles'in odasına gizlice girdiğimi ona söyleyemem. Kesinlikle Memur Jackson'ın önünde söyleyemem. "Şey. Beni odasına davet etti. Tuvalete gittiğinde, ben de odasını biraz araştırdım. Odasında benim eşyalarımından hiçbir şey yoktu."

Annemin sesi bir oktav yükseldi. "Onunla takılıyor musun?"

Memur Jackson araya girerek sorar. "Güvenlik sisteminiz var mı?"

"Hayır, ama bu çocuk kızımın yatak odasının kapısından gizlice giriyorsa bunun ne önemi var? İhtiyacımız olan şey bir sürgü kilit."

"Bu iyi bir ilk adım. Sonra yapacağım şey bir güvenlik kamerası almak olurdu." Bana döner. "Ve kanıtları saklayın. Bu davanızı güçlendirecek, bize çalışabileceğimiz bir şey verecektir."

Memur Jackson bize kartını bırakır ve bir şeye ihtiyacımız olursa onu aramamızı söyler. Sessizce, annem ve ben garajdaki spreyci boyayı temizlemek için fırça ve sirke buluruz.

"Bana bunları anlatmalısın, evlat. Artık sır yok, tamam mı?"

Annem zaten terfisi ve benim üniversite masraflarımı karşılamak için para biriktirme stresi ile uğraşıyor olsa da, başımı sallarım. Son istediğim şey, ona başka bir yük daha eklemek.

"Hangi kıyafetlerin eksik?"

"Bir çift pijama şortu ve iç çamaşırı." Birinin çekmecelerimi karıştırıp tangamı aldığını düşününce yüzüm kızarır. Bunu anneme yüksek sesle itiraf etmek zorunda kalmak.

"Yanlışlıkla almamış mıyım diye odama bakacağım." Annem siyah *S harfini* ovuşturur. "Keşke bunu benden saklamasaydın. Daha önce polise gidebilirdik."

"Polise gittim. Hiçbir şey yapmadılar."

Annem ovmayı bırakır. "Polise ne zaman gittin?" "Birkaç hafta önce. Miles beni götürdü."

"Miles mı?"

Bir sineklik kapısı çarpılır. *Lafin üstüne geldi.*

Miles verandanın korkuluğuna yaslanır. "Orada ne oldu?"

Dün gece onunla ilgili gördüğüm rüyaları düşününce yüzüm kızarır.

Onun odasında karşılaştığımızı.

Annem ona kaşlarını çatarak garaj kapısına geri döner.

"Grafiti," derim.

Merdivenleri kullanmak yerine, korkuluğun üzerinden kolayca atlayarak bize doğru yavaşça yürüdü.

"Al." Elini uzatır ve ben de fırçayı ona veririm. Sert ve gürültülü bir şekilde fırçalar ve ben de mola verdiğim için minnettarım.

Ama annem ekşi bir koku almış gibi görünüyor. "Su içmem lazım," diyor bana, fırçasını bırakıp içeri girmeden önce.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor Miles. "Neden bahsediyorsun?"

"Sanırım biri benim etrafta yatmamdan bıkmış. Bana mesaj olarak bunu bırakmış olmalılar."

Göğsümden kısa bir kahkaha patlar. Annemin kaldırırma attığı fırçayı alırım. "Fahişe utandırma. Hiç hoşuma gitmedi."

"Ben de. Bu yüzden, bunu ortadan kaldırmama yardım ettiğin için teşekkürler."

Göğsümde küçük bir ışık parladı. Miles, bu korkunç durumda beni güldürmeyi başardı. Birkaç saniye de olsa kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Arkamızda, bir araba garaj yoluna girerken gürültüyle geçiyor. Jordan'ın BMW'si. Ona mesaj attığımı unutmuşum.

Kapıyı gereğinden fazla sertçe kapattı. "Selam." Sesi gergindi. Miles etrafta olduğunda her zaman olduğu gibi.

Mariano'nun dükkanının önünde yaşanan tartışmadan sonra, en son istediğim şey Jordan ve Miles'in birbirlerine yakın olmaları.

Saçlarımı at kuyruğu yapıp yüzümü serinletiyorum. Annem suyu nerede?

"Git," diyor Jordan Miles'a. "Ben hallederim."

Jordan elinden fırçayı alır ve sirke ve su dolu kovaya daldırır.

Miles omuz silkiyor ve rahat bir adım geri atıyor. "Buyur." Sonra kolunu belime doluyor.

Jordan'ın gözleri yuvalarından fırlar.

Donakalırım, ama Jordan hemen harekete geçer. Kocaman, etli avucuyla Miles'ı benden uzaklaştırır.

"Jordan!"

Miles bir adım geriye sendeler. "Sakin ol. O bundan hoşlanıyor." Aman *Tanrım*. "Hayır, hoşlanmıyorum!"

"Dostum, siktir git," diye homurdanır Jordan.

Miles omuz silker, ellerini ceplerine sokar ve bana yarım bir gülümseme atar, sonra içeri girer.

Jordan tıslar, "O senden uzak durmalı." Grafitileri şiddetle ovuşturur.

"Neden ona seni rahat bırakmasını söylemiyorsun?"

Jordan'ın öfkesinin neden bana yöneldiğini anlamıyorum. Miles'ın yaptıklarını ben kontrol etmiyorum.

Kendimi savunamadan, Jordan sprey boyayı işaret eder. "Bunu yapan belli ki o."

"Miles mı?"

"Başka kim olabilir ki?"

Ama Miles olamaz. O bana sürük demez. Kendi garaj kapısına sprey boya sıkamaz ya da oraya yazmışsa, benimle birlikte silmeme yardım etmez. Herkesin kanıt olmadan aynı sonuca varmasından bıktım.

"Liv," diye patladım.

Jordan kaşlarını çatıyor, alnı terli. "Neden o?"

Sophie'ye takıntılı birini arıyorsanız, en yakın arkadaşına bakın. Belki Liv, Sophie'nin yerini aldığım için bana tahammül edemiyordur. Belki ona, asla onu sevmeyecek olan sevdiği kızı çok fazla hatırlatıyorumdur.

Jordan'a doğru bir adım atarım ve bir koku alırım. Sıcak bira kokusu mu? Ama hayır, içmiş olsaydı araba kullanmazdı. "Onun hakkında içimde kötü bir his var."

Jordan başını sallar ve boğazımda bir yumru oluşur. "Bu hiç mantıklı değil. Alınma ama Liv senin yanında olmak bile istemiyor, seni takip etmek bir yana." Fırçayı evimize doğru uzatır. "Ama o adam? O her zaman senin yanında. Seninle yaşıyor. Seninle çalışıyor. Sana *dokunuyor*. Belli ki sana takıntılı. Midemi bulandırıyor."

Jordan'ın yanıldığını biliyorum ve bu konuda aynı tarafta olamamamız çok kötü. Bunun Liv olduğunu kanıtlamam gerekecek.

"Ona senden uzak durmasını söylemezsen," diyor Jordan, "ben söylerim."

Brett'i bedava yemek vaadiyle video oyunlarından uzaklaştırırım. Molamda ona yiyecek sepetini götürmeden önce, patates kızartması ve ızgara jambonlu peynirli sandviçinin parasını kasaya bırakırım.

Şemsiyeli masada karşımda oturan Brett, sandviçini hızla yiyor.

Bugün hava bulutlu, bu yüzden şemsiyeyi kapalı tutuyoruz.

Brett'in bana ne kadar değerli bilgi verebileceğinden emin değilim. O, büyümüş bir köpek yavrusu gibi, sevimli ama aptal. Ama aynı zamanda Sophie ve Liv'e en yakın kişi ve aralarında ne olduğunu sorabileceğim tek kişi.

"Ee, ne var ne yok?" Brett patates kızartmalarını ketçap gölüne batırıyor.

"Sana bir sorum var. Sophie kaybolmadan önce, onunla Liv arasında bir şey oldu mu?"

Konuşurken ağzından patates parçaları fırlar. "Ne gibi?"

"Mesela kavga ettiler mi? Aralarında bir sorun mu vardı?"

Brett yavaşça başını sallar, bu sefer ağzını açmadan önce yutkunmayı bekler. "O dramaya karışmamaya çalıştım, ama evet. Sanırım işler o kadar kötüye gitti ki, Sophie Liv'e onunla ilişkisini bitirdiğini söyledi."

"Ne demek istiyorsun? Arkadaşlıklarını bitirdi mi?" Başını salladı.

"Ne zaman yaptı bunu?"

"Jordan'ın partisinde." Liv kesinlikle *bundan* bahsetmemişti. Sanki bütün gece Natalie ile ilgilenmiş gibi konuşmuştu.

Belki de saklayacak bir şeyi olduğu içindir. "Ama neden? En iyi arkadaş olduklarını sanıyordum."

"Liv işleri garipleştirmeye başlayana kadar öyleydi. Sanırım Liv, Sophie Jordan'la takılırken sürekli onun telefonunu bombardımana tutuyordu. Ondan ayrılmaktan hoşlanmıyordu."

Donup kaldım. *Sophie'nin telefonunu bombardımana tutmak*. Tıpkı benim takipçimde yaptığı gibi.

Sophie, Jordan'ın partisinde Liv ile arkadaşlığını bitirmişse ve Sophie aynı gece kaybolmuşsa... bu, Liv'in ondan kurtulmak için bir nedeni olduğu anlamına gelir.

Sophie'yi elde edemiyorsa, kimse edemezdi.

"Liv'in Sophie için ne kadar zehirli olduğunu biliyorsa, Natalie neden onunla çıkmış olabilir ki?"

Brett omuz silkiyor, bir avuç patates kızartmasını çiğniyor. "Belki bilmiyordur. Sophie son birkaç aydır çok kapalıydı. Ben sadece Jordan söylediği için biliyorum."

Natalie, kendi kız arkadaşının neler yapabileceğini bile bilmiyor.

Cevabı duymak istemiyorum ama bilmem gerek. Bu konunun "Liv benim hakkımda hiç bir şey söyledi mi?"

Brett sonunda yemeğinden başını kaldırıp bana baktı. "Bilmiyor musun?" Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kafamı salladım.

"Evet, sanırım Jordan bunu istemezdi. Koruyucu erkek arkadaş falan." Küçük bir gülümseme attı, sonra gülümsemesi kayboldu ve dikkatini tekrar yemeğine verdi. "Ama evet. Görünüşe göre, senden nefret ediyor."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NEW GIRL PLAYS oturma odasındaki televizyonda oynuyor ve Natalie yatak odasında diziyi izlerken benimle FaceTime'da konuşuyor. Televizyon izlerken en sevdiği atıştırılmalık olan bir avuç ceviz ağzına atıyor.

"Ah, Nick'in Jess'i korumak için birinin mülküne izinsiz girmesini çok seviyorum," diyor Natalie coşkuyla.

Ona Liv hakkında bir şey sormak istiyorum. Jordan'ın partisinde Sophie ve Liv'in kavgasını duymuş mu? Liv'in arkamdan benim hakkımda söylediklerini.

Ama Natalie'yi tanıyorum. Kitap bilgisi çok fazla ama kolayca kanıyor. Sevdiği kızın tehlikeli olduğunu asla düşünmeyecek, neşeli, tatlı bir kız.

Telefonum titriyor.

Telefonla uğraştığını biliyorum

Yutkunuyorum. Tahmin etmesi kolay.

"Kim mesaj atıyor?" diye soruyor

Natalie. *Psikopat kız arkadaşın.*

"Takipçim." *Cevap ver*

yoksa içeri giriyorum

Natalie'nin gözleri büyür. "Aman Tanrım. Ne diyorlar?"

Telefonum tekrar titrer.

Bana inanmıyor musun?

Şort ve pembe gömlek

giyiyorsun

Kanepeden atlıyorum ve cep bıçağımı elime alıp yumruğumda sıkıştırıyorum. Tam da öyle giyinmişim.

Bakmak istemiyorum, pencerenin diğer tarafındaki yüzü görmek istemiyorum, ama eğer o Liv ise, onun Liv olduğuna dair kanıtı ihtiyacım var. Natalie'nin bu çılgın kızdan uzaklaşmamız *gerektiğini* görmesi gerekiyor.

Ama perdeyi geri çektiğimde, orada kimse yoktu. Ön bahçemde kimse yoktu, caddenin karşısında kimse yoktu.

Nerede olduğumu nasıl biliyor? Sosyal medyada sessiz kaldım.

Şehirde dolaşıp beni mi arıyor?

Beni rahat bırak.

Yoksa polisi ararım.

Takipçim hemen cevap veriyor: *bunu yaparsan pişman olursun.*

"Maddie, ne oluyor?" Natalie'nin sesi artık acil.

Küçük arka bahçemize bakan pencereye koşuyorum. Hiçbir şey yok.

"Takipçim dışarıda beni izliyor."

"Aman Tanrım. Senin *evinin* dışında mı?"

"Evet. Ve daha önce de evime girmişlerdi. Giysilerimi çalmışlardı." Sesim titriyor.

"Belki polisi aramalısın."

"Önce Jordan'ı arayacağım. O buraya daha çabuk gelebilir."

"Tamam. O geldiğinde bana mesaj at."

Kalbim kafamda, kulaklarımda güm güm atıyor, yavaşça kapıya doğru sürünüyorum. Bacaklarım titriyor ve altımda çökmek üzere. Kapının diğer tarafında biri duruyorsa, kalbim gerçekten patlayabilir.

Pencereden dışarı bakıyorum... ve beni bekleyen kimse yok. Verandamızı, bahçemizi, boş garaj yolumuzu tarıyorum. Dışarıda kimse yok.

En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Jordan ikinci çalıntıda cevap veriyor. "Selam, bebeğim. Beni özledin mi?" Telefonun diğer ucunda gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Ne oldu? İyi misin?" Sesi şimdi daha alçak, endişeli ve bu beni ağlatmak istiyor.

"Sanırım takipçim evimin önünde." Son kelimedede sesim çatlıyor. "Buraya gelebilir misin?"

"Hemen çıkıyorum. Telefonu kapatma."

Yukarı koşuyorum ve yatağımda top gibi kıvrılıyorum, cep bıçağımın bıçağı dışarıda. Jordan *arabasına bindiğini, neredeyse vardığını* anlatırken, korkudan kıpırdayamıyorum, ta ki "Geldim" diyene kadar.

Çakımı kınına koyup merdivenlerden aşağı atlıyorum. Ona sarıldığımda, beni sıkıca kucaklıyor ve kalbimin sert, düzensiz atışlarını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Suçluluk duygusu beni kaplar. Miles'ı hayal ediyordum, ama şu anda beni koruyan Jordan. Aradığımda gelen Jordan. Beni seven Jordan. Miles'ın evimde yaşaması yüzünden bunu gözden kaçırmış olmamdan nefret ediyorum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Jordan her pencereyi kontrol ediyor. Ön ve arka kapıların camlarından dışarı bakıyor. "Kimseyi görmüyorum."

Dışarıda kimse yok.

Ama elbette varlar. Ya da en azından vardı.
Ne giydiğimi biliyorlar. Ne yaptığımı biliyorlar. Sadece benden daha hızlılar. Fark edilmeden kaçtılar.
"Gerçekten korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Hiçbir şey yapmadıklarını biliyorum, ama ..."
"Ama o *yapacak mı?*" Jordan omuzlarımı tutuyor. "Güven bana, bebeğim. Anlıyorum. Ben Senin gibi minik bir kız olmayı hayal bile edemiyorum. Bu yüzden ben varım."
Beni sıkıca kucaklar ve ben bu güvenli yerde sonsuza kadar kalabilmeyi dilerim. Küçük, savunmasız bir kız olmak konusunda endişelenmeme gerek kalmaz.
"Bana ihtiyacın olduğunda söyle, ben buradayım. Gece yarısı olsa bile umurumda değil. Ben senin erkek arkadaşınım. Seni korumak benim görevim."
Tek yapabildiğim boğuk bir "Teşekkür ederim" demek. Birkaç uzun, derin nefes alıyorum.
Jordan beni bir sandalyeye götürür. "Otur. Titriyorsun."
"Bana çay yapabilir misin?" Titreyen ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Bu yardımcı olur."
Jordan dolaba bakmadan önce alnımı öper. Telefonuma bakarım. Takipçimden yeni mesaj gelmemiştir.
Gerçekten Liv mi?
Görünüşe göre senden nefret ediyor. Beni nefret eden biri tam da böyle yapardı. Muhtemelen Sophie'ye de aynısını yapmıştır.
Her geçen gün olasılığı azalsa da, Sophie'nin gerçekten kaçmış olabileceği umudunu korumalıyım. Kaçmayı başarmış olabilir. Çünkü ortadan kaybolmanın daha güvenli olduğunu biliyordu.
Jordan çay yaparken, tüm sosyal medya hesaplarımı devre dışı bırakıp telefonumdan uygulamaları siliyorum.
Belki ben de ortadan kaybolursam daha güvende olurum.

Mariano'da akşam yemeğinde annem yüksek sesle kokluyor. "Bu patates kızartması *çok güzel* kokuyor." Tek yapabildiğim "Mhmm" demek. Stalker'ımın mesajına bakmakla meşgulüm.

Yemeğinin tadını çıkar

Onlardan gelen her mesaj midemi bulandırıyor. Sosyal medya hesaplarımı silmek, benimle iletişime geçmelerini engellemedi. Ne yaparsam yapayım, bir işe yarayacak mı diye merak etmeye başladım.

Tess, birkaç masa ötedeki Bayan Wallis'e, kendine özgü fısıltı-bağırma sesiyle dedikodu yapıyor. "Kasabamızı terörize eden bir manyak var!"

"Eminim o Mariano'dur," diyor Bayan Wallis.

"Anne!" diye fısıldıyorum. "Tess'e söyledin mi?"

"Ben..." Annem bana utangaç bir bakış attı. "Polislerin neden evimize geldiğini sordu."

"Anne. Tess mi? Cidden mi? Onca insan varken."

"Bütün kasabaya anlatacağını düşünmemiştim!"

"Tess'le tanıştın mı?"

Orta yaşlı bir adam kendi masasından kadınlara doğru eğilir. "Kızın doğruyu söylediğini nereden biliyoruz? Bugünün çocukları ilgi görmek için her şeyi yapar. Uyduruyor olabilir."

Oraya gidip ona haddini bildirmek, kanıtı göstermek için harekete geçiyorum, ama annem elini omzuma koyuyor.

"Garajlarını tahrip etti!" Tess ona söyler. "Sana söylüyorum. O yeni çocuk, Mabel'in torunu. Geldiğinden beri bu kasabaya sadece sorunlar getirdi."

Bayan Wallis çayını yudumlar. "O çocuğu buradan göndermeliyiz."

Anneme fısıldarım, "Ne dediklerini bilmiyorlar. Miles yapmadı."

Ama annem benimle aynı fikirde olduğunu gösteren hiçbir işaret vermez. Bunun yerine, bana temkinli bir bakış atar.

Aynı bakışı Memur Callahan da bana atmıştı. Liv. Ash. Hatta Jordan.

Sanki bana inanmıyormuş gibi. Suçluyu çoktan seçmişler.

Mabel siparişlerimizi önümüze koyar. Annemin kocaman ribeye ve benim tavuk salatam. Marulu bile yiyebileceğimden emin değilim.

Telefonum kucağımda titriyor.

Stalker'ımdan başka bir resim geldiğini görünce kalbim sıkışır.

İlk fotoğrafta, dizüstü bilgisayarımın önünde oturmuş, masamdaki telefonuma bakıyorum. Açı o kadar yakın ki, bir şey şaşırtıcı ve korkutucu bir şekilde net.

Bu fotoğraf benim odamdan çekilmiş. Web kameramdan. Ve bir sonraki fotoğrafta...

Midem şiddetli bir şekilde ters dönüyor.

Bu fotoğrafta, yatağıma dönük, gömleğimi çıkarıyorum. Mor sütyenim biraz görünüyor.

Mide bulantısı, korku ve öfke içimi kemiriyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bilgisayarımı hacklediler mi?

Bundan bıktım. Eğer bu Liv ise, onun olduğunu kanıtlamam lazım. Ve kanıtladığımda, onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Miles'a mesaj atıyorum.

Sophie, takipçisinden kendi web kamerasından çekilmiş fotoğrafları aldı mı?

?

O cevap vermeden önce birkaç lokma salata yiyebildim.

Emin değilim. Annemin evindeki bilgisayarını kontrol edebiliriz.

Şimdi mi?

Beni o kadar mı özledin?

Hayır. Polise kanıt sunmam lazım.

15 dakikaya orada
buluşalım.

İhtiyacım olan kanıtı bulacağım. Ve sonra buna bir son vereceğim.
buna bir son vereceğim.

Anneme Natalie'ye gideceğimi söylüyorum ve oraya varır varmaz onu arayacağıma söz verdiriyor.

. Miles'ın annesinin evine kestirme yoldan gidiyorum. Aylardır ilk kez, Ash'in yıkık dökük iki katlı, dış cephesi dökülmüş ve verandasına sarmaşıklar tırmanmış evinin önünden geçiyorum.

Biri ön kapıyı çalıyor. Kaslı, iri yarı bir dev ve letterman ceketinde kırmızı bir 14 numara var. Yüzünü göremiyorum ama onu her yerde tanırım.

Jordan.

Jordan burada ne arıyor?

Ona seslenmeyi düşünüyorum, ama sonra kapı açılıyor. Ash mavi saçlarını parmağıyla kıvrıyor ve ona gülümsüyor.

Beni henüz görmediler, bu yüzden onlar görmeden bir ağacın arkasına saklanıyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Jordan, Ash'in TikTok'ta paylaştığı videoları gördüğünde, ona *rastgele bir kız* demişti. Onun adını bile bilmediğini sanıyordum. Ondan esrar mı alıyor? O sigara içmez, ama belki Brett ya da diğer arkadaşları için alıyor. O uyuşturucu satmaz, ama kendi stoğundan uygun fiyata arkadaşlarına sattığı bilinir.

Öyle olmalı. Bir işlemten başka bir şey değil.

Kapı kapandığında, onlar gitmiş olurlar. Ta ki Ash'in mutfagında, herkesin görebileceği şekilde pencere açık bir şekilde tekrar ortaya çıkana kadar.

Ash mutfak masasına atlar, bacaklarını Jordan'ın beline dolayarak onu ceketinden çekip kendine doğru çeker.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.* O yapmaz... Yapmayacak...

Jordan, Ash'in başının arkasını tutar ve ağzını Ash'in ağzına çarpar. Ash'in uyluğunu kavrar, sanki ona doyamıyormuş gibi parmaklarını Ash'in etine gömer. Sonra elini Ash'in gömleğinin içine sokar.

Ben takip edilirken, o eski arkadaşımın gömleğinin içine ellerini sokuyor.

Her kalp atışı kulaklarımda saatli bomba gibi yankılanıyor. *Beş, dört, üç, iki...*

Jordan, hızlı bir hareketle Ash'i kışından kaldırıp onu uzaklaştırır. Görüş alanımdan çıkıp karanlığa doğru.

Kalbim önümdeki yere düşer ve tamamen parçalanır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

70 DERECELİK HAVA SICAKLIĞINA RAĞMEN, Miles'ın annesinin evine vardığımda titriyorum.

Arabası garaj yolunda yok, Miles'ın Mustang'i de yok, ama kapıyı çaldığımda, o kapıyı açıyor.

Benim dünyam altüst olmasına rağmen, o bir şekilde normal görünüyor. Siyah gömlek, siyah kapüşonlu sweatshirt, koyu renk kot pantolon, elleri cebinde, saçları neredeyse gözlerine düşecek.

"Tanrım, siyah dışında başka bir şey giyiyor musun?"

Dudakları eğlenceli bir sırıtışla kıvrılıyor. "Moralinin iyi olmasına sevindim."

"Hadi şunu halledelim."

Beni içeri alır ve ayakkabılarımı çıkarırım. Sonra bana bir kitap uzatır. Benim *Pride and Prejudice* kitabım, sayfaları ciltine zar zor yapışık. Kitabı göğsüme sıkıca bastırırım — şu anda tam da ihtiyacım olan rahatlatıcı şey. Bay Darcy Elizabeth'e hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Bana bunun anlamsız bir dilde yazıldığını söylememiştin," diyor Miles. "Bu, tüm zamanların en iyi aşk romanlarından biri."

Dar koridorda öncü olarak ilerliyor. "Sıkıcı kitaplarda müstehcenlik olmaz demiştin. O yüzden bir sonraki kitabın müstehcenlikle dolu olmasını bekliyorum."

Koridorun sonuna geldiğimizde, bir kapıyı açar.

Sophie'nin odası hâlâ hafif, tatlı, çiçeksi bir parfüm kokuyor. Duvarlarında ödülleri ve arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğraflar, köşede kocaman bir makyaj masası ve her şeyin pembe olmasını bekliyordum. Oysa odası çoğunlukla yumuşak mavi renkte. Duvarlar, çarşafı, yastık kılıfları. Yatağı yapılmamış ve duvarları romantik filmlerden alıntılarla kaplı. *Gurur ve Önyargı*, *Alacakaranlık*, *Mamma Mia*, *Güzel ve Çirkin*.

O da aşkın peşinde. Tıpkı benim gibi.

Jordan da onu aldattı mı? Yoksa ona sadık kalacak kadar çok mu seviyordu?

Göğsümü o kadar ağır bir yük bastırıyor ki, kusmak istiyorum. Kalbimin kırıklığını vücudumdan atmak istiyorum. Miles ellerimin titrediğini görmesin diye ellerimi kollarımın altına sıkıştırıyorum.

Jordan beni nasıl aldatabilir? Beni *Ash* ile nasıl aldatabilir? Bunu hiç beklemiyordum. Onun da benim ona aşık olduğum kadar bana aşık olduğunu sanıyordum.

Gözlerim elimdeki söz yüzüğüne düşüyor. Bir zamanlar birlikte planladığımız hayatın sembolüydü. Şimdi ise onun bozduğu sözün sembolü.

Birkaç ay sonra birlikte üniversiteye gideceğiz. Bir daireyi paylaşacağız. Hayatımızı birbirimize göre planladık. Şimdi tüm o gelecek bir duman gibi yok oldu.

"Stalkerin bu sefer sana ne gönderdi?" diye soruyor Miles.

Takipçim yüzünden sarsıldığımı düşünüyor. İyi. Telefonumu ona veriyorum. O web kameramdan çekilen fotoğrafları incelerken, ben dikkatimi Sophie'nin odasına çeviriyorum. Masasında dizüstü bilgisayar ve telefonu var.

"Dizüstü bilgisayarının şifresini biliyor musun?" diye soruyorum. "Hayır."

Dizüstü bilgisayarını açıyorum ve şansım yaver gidiyor. Şifre gerekmiyor. Belki polis, cihazlarındaki şifreleri devre dışı bırakmıştır.

Miles telefonumu geri veriyor. "Bu adamın elinde daha kötüsü var." "Ne demek istiyorsun?"

"Sana gönderdiği bu fotoğraflar mı? Onlar en masum olanlar. Diğerlerini kendine saklıyor."

Yaşlı bir adamın web kameramdan çektiği ekran görüntülerine bakarak mastürbasyon yaptığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sophie'nin dizüstü bilgisayarında Fotoğraflar uygulamasını ararken, Miles kapıya doğru gider ve kapıya yaslanarak telefonunda gezinir. "Sen bakmalısın."

Fotoğrafları görmek istemiyor. Kız kardeşi, muhtemelen ifşa olmuş. Mahremiyeti ihlal edilmiş.

Fotoğraflar uygulamasını açıyorum ve Sophie'nin gülümseyen yüzünün fotoğrafları, genellikle bir arkadaşı veya Jordan ile birlikte, arka arkaya gözüme çarpıyor. Her zaman gülen veya gülümsüyen yüzünü görmek gözlerimi yaşartıyor, ama gözlerimi kırıp yaşları silip atıyorum. Daha sonra yatakta yalnız kaldığımda istediğim kadar ağlayabilirim. Miles'ın önünde ağlamayacağım.

Stalker adlı albümü tıklıyorum.

Ekranı dolduran görüntüler midemi bulandırıyor. Miles'ın bunları görmek zorunda kalmadığına seviniyorum.

Miles'ın bana ve Memur Callahan'a gösterdiği ekran görüntülerinden birkaçını tanıyorum. Ama daha fazlası var. Hepsi de ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor:

Sophie'nin yatak odasının penceresinden, spor yapıp spor sütyeniyle, gözleri fal taşı gibi açılmış halde otoparkta arabasına doğru yürürken çekilmiş, yakınlaştırılmış, bulanık bir fotoğraf. İzlediğini biliyordu, ama onları da bulamadı.

İşte. Sophie'nin narin yüzünün yakın çekimi, dirsekleri şu anda oturduğum masaya dayalı, elinde telefonu. Bir diğeri ise odasının ortasında eğilmiş, şortu ayak bileklerine kadar inmiş halde.

Bu buzdağının görünen kısmı. Miles haklı. Takipçimiz, yatak odalarımızda, ödev yaparken, uyurken, soyunurken çektiği ekran görüntülerinden sadece birkaçını bize gönderdi. Kendi odalarımızın mahremiyetinde, kimsenin bizi görmediğini düşündüğümüz her şeyi.

Uygulamayı kapatıp tiksinererek başka yere bakıyorum. "Bir şey buldun mu?" diye soruyor Miles.

"Evet."

Bunun Miles olması imkansız. O asla kız kardeşini bu şekilde gözetlemez, onun bu tür ekran görüntülerini almaz. Bu bambaşka bir düzeyde sapıklık olur.

"Ama web kameralarımıza nasıl erişiyorlar?"

Miles yanımda belirir. Bir saniye boyunca, yüzündeki seyrek çillerin oluşturduğu takımyıldızı hayranlıkla izlerim, ta ki o, "Çekil de ben devralayım ya da kucağıma otur. Her halükarda, onun bilgisayarına girmem lazım." diyene kadar.

Gözlerimi devirip koltuğu boşaltıyorum. "Her şeyi cinsel hale getirmek zorunda mısın?"

"Seninle mi? Başka seçeneğim yok."

Bu noktada olmaması gerekse de, kucağına oturma düşüncesi yüzümü kızartıyor. Jordan beni aldatıyor, bu yüzden artık ona sadık kalmam gerekmiyor. Yine de onu ihanet edemiyorum.

Miles, Sophie'nin hesabına giriş yapmış olarak Chrome'u açar. Gmail gelen kutusunda hızlı bir arama yapar ve takipçimizden gelen tek bir e-posta bulur:sophiemarianofan@gmail.com . Ben de sadece bir e-posta aldım.

"E-postalar mı? Bu şekilde web kameralarımızı hackleyebiliyorlar mı?" Kaşlarını çatar. "Belki. Bence bu bir RAT."

"RAT mı? Yani... kemirgen gibi mi?"

"Uzaktan Erişim Truva Atı. Birinin bilgisayarına RAT yüklemek oldukça kolaydır. Böylece tüm dosyalarına ve ekranına erişebilirsin. Ve web kamerasına. Senin ve Soph'un fotoğraflarını bu şekilde ele geçirdiler. Onlardan gelen e-postayı açtın mı?"

"Evet, sadece bir tane. Ama hiçbir şey indirmedim."

Miles omuz silkiyor. "Önemli değil. Dosyayı eklemiş olabilirler ve sen farkına bile varmamışsındır çünkü bilgisayarını yavaşlatmaz."

"Peki ne yapmalıyım?"

"Bir anti-malware aracı edin. Ondan sonra sorun kalmaz. Ama onlardan gelen e-postaları bir daha açma."

Takipçim web kameramdan hareketlerimi mi takip ediyor? Gelip gittiğimi tam olarak bilmek için beni mi gözetliyor? Telefonum arka cebimde ağırlaşıyor. "Sence telefonuma da RAT yükleyebilirler mi?"

Miles dudaklarını sıkıştırır. "Muhtemel değil. Tabii bir şekilde telefonuna erişim sağlamadıysa."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Telefonum her zaman yanımda."

Telefonum hem kabusumun kaynağı hem de hayatımın can simidi. Onu denize atabilirim, ama takipçim evime gelirse nasıl yardım çağırayım? Hayır. Sorun telefonum değil. Sorun, telefonun diğer ucundaki kişi.

Zil sesim sessizliği deliyor, sanki takipçim onun hakkında düşündüğümü hissedebiliyormuş gibi.

Ama bu sefer beni arayan takipçim değil. Jordan'dan bir FaceTime isteği var.

Midemi bir ağrı kaplıyor.

Cevap vermem mümkün değil. Muhtemelen hâlâ Ash'in yatağında. Ve o bana nerede olduğunu ve ne yaptığını yalan söylerken, Ash arka planda sessizce kıkırdayacak.

Şu anda benimle nasıl görüntülü konuşmak isteyebilir? Yaptığı şeyden sonra her şey normalmiş gibi davranmak.

Reddet'e basıyorum.

Telefonumu cebime koyamadan, tekrar titrer. Bu sefer mesaj gelmiştir.

İşin bitti, değil mi?

Takılmak ister misin?

Ekranımı kapatıyorum. Beni aldattığı için onunla yüzleşmek, ondan ayrılmak düşüncesi midemi bulandırıyor. Jordan olmadan ben kim olacağım?

"Takipçin mi?" diye sordu

Miles. Kafamı salladım.

"Jordan."

Başını eğiyor. "Cennette sorun mu var?"

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Evet." Boğazımı temizlemeye çalışıyorum, gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum, ama göğsümde hıçkırıklar yükselmeye devam ediyor. *Kahretsin*. "Beni aldatıyor."

Sözler aramızdaki sessizliğe bir çapa gibi düşüyor. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Gerçek henüz tam olarak kafama yerleşmedi. Jordan, Ash'i öptü. Jordan. Öptü. Ash'i. Ve muhtemelen mutfağından ayrıldıktan sonra onunla çok daha fazlasını yaptı.

Belki Mariano'nun yerinde bana yalan söyledi. Çok ikna ediciydi, ama... hala benim takipçim olabilir. Jordan'la çıkabilmek için beni ortadan kaldırmak istediği çok açık.

Onun kız arkadaşlarından birini ortadan kaldırdı. Şimdi diğerini ortadan kaldırma zamanı.

Miles ayağa kalkar. Gözlerini devireceğini bekliyorum. Bunu önceden tahmin etmem gerektiğini söyleyeceğini. Jordan'ın beni istememesinin nedeninin, benim *o kızlardan biri* olmam olduğunu. Özel bir şey olmamamı. Değiştirilebilir olmamı.

Ama bunların hiçbirini söylemiyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşınca duruyor. "O zaman onu terk et. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Sanki bu kadar basitmiş gibi söylüyor.

"Hak etmiyorum," diyorum.

Miles'ın kaşları gözlerinin üzerine çöküyor. "Neden?"

"Jordan başıma gelen en iyi şey. O olmadan ben bir hiçim." İlk gözyaşı yanağımdan süzülür, hemen ardından bir tane daha. Dudaklarım titremeye başlayınca, ağlamadan önce elimi ağzıma kapatırım.

Jordan benim her şeyim. Hayatımın tamamı. Onu takip etmek için üniversite planlarımdan vazgeçtim. Onun için New York'a taşınıp kitap yayıncılığı alanında çalışmak hayallerimden vazgeçtim. Beaumont'ta birlikte bir gelecek için. Parmağımdaki yüzükle bana o geleceği vaat etti.

Şimdi planladığım her şey, hayal ettiğim her şey benden alınmış durumda.

Bana Maddie lakabını takan oydu. Şimdi kim olacağım?

Miles parmağını nazikçe çenemin altına koyup yüzümü kendine doğru çevirir. Böylece ondan gözyaşlarımı saklayamam. "Hiçbir şey olmamanın tek yolu onunla kalman."

"Beni ben yapan oydu," diye fısıldadım.

Miles başını sallar. "Hayır, yapmadı. Seni o değiştirdi." Saçımın bir tutamını omzumun üzerinden çekip, parmak uçlarını cildimde gezdirir. "Ama

değişmene gerek yoktu. Sen zaten mükemmeldin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. Miles'in Jordan'dan daha çok beni önemseydiğini düşünmeye başlıyorum.

Cevap veremediğimde, bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Anlamıyorsun." Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını siler. "Bir gün anlayacaksın."

Dubleks eve döndüğümüzde, Jordan ön merdivenlerde oturuyordu.

Kalbim neredeyse patlayacak. Dizlerinin arasında bir şişe Jack Daniels duruyor, yüzünde derin bir kaş çatma var.

Onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum, ama eve gelir gelmez olacağını düşünmemiştim. Onun yaptığını sindirecek zamanım bile olmadı, ne diyeceğimi düşünmeye hiç vakit bulamadım.

Ona doğru her adımında kalbim daha hızlı atıyor. Ona yaklaştıkça, yüzünü buruşturan öfke daha da belirgin hale geliyor. Dudakları bükülmüş, çenesi sıkılmış, gözleri alev alev yanıyor.

Neye bu kadar kızgın olabilir ki? Kızgın olması gereken benim. İhanete uğrayan benim.

Şişeyi kaldırıp içiyor ve Miles çok yaklaşmadan ayağa kalkıyor. Onun üzerinde yükseliyor.

"Biliyor musun," diye seslenir Miles. "Bir kızın evinin merdivenlerinde oturup onun eve gelmesini beklemek, seni bir sapık gibi gösteriyor."

Jordan, Miles'in gömleğinin yakasını kapar ve onu kendine doğru çeker, yüzünde bir hırlama belirir.

"*Jordan*. Dur!"

Miles yüzünde en ufak bir korku belirtisi bile göstermez. Jordan'a sadece sırtıtarak bakar. "Sanırım hassas bir noktaya dokundum."

Jordan onu itekler. "Defol buradan." Bana dönerek, "İçeri gir," der.

Tereddüt ettim. Jordan ne zamandan beri bana emir veriyor?

O uzaklaşmaya başladığında, Miles parmaklarını kolumda gezdirir. "İyi misin?" diye fısıldar.

Dokunuş neredeyse hissedilmez, ama Jordan'ın gözünden hiçbir şey kaçmaz. Miles'a doğru dönerek aralarındaki mesafeyi kapatır.

Miles, Jordan yumruk atarken geri çekilir, ama yumruk yine de burnuna yeterince sert bir şekilde isabet eder ve onu geriye sendeletir.

"Miles!"

Dudaklarımdan yanlış isim çıkıyor. Jordan'ın gözleri bana doğru parlıyor ve Miles onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak Jordan'ın ayaklarını yerden kesiyor.

Jordan yere düşer ve Miles o kadar hızlı hareket eder ki nefesim kesilir. Erkek arkadaşımın üstüne çıkar ve Jordan'ın yüzünün önüne koyduğu kollarına yumruk üstüne yumruk indirir, ama bu uzun sürmez. Jordan Miles'ı üstünden attığı anda, Miles ölür...

Hemen öne atılıyorum. "Dur!"

Miles'in çılgınca savurduğu dirseği bana doğru gelir ve ben tepki veremedi burnuma çarpar.

Gözlerimden yaşlar boşanır. Her şey kararmadan önce bir saniye boyunca görüşüm bulanıklaşır.

Ve yere düştüm.

ON ALTI. BÖLÜM

"Ondan uzak dur!" diye bağıır Jordan.

Miles, Jordan onu itmeden önce yanıma gelir. Jordan yaralanmamıştır, ama Miles'ın burnunun altında kan vardır. Yine de, onun endişesi kendisi için değil, benim içindir.

Jordan beni ayağa kaldırır. Burnum zonklıyor ama kanamıyor. "Ondan uzak dur," diye Miles'ı uyarır.

Beni eve götürür, kolumu sıkıca tutar. Miles bahçede tek başına durur, bir eli cebinde, diğer eliyle yüzündeki kanı siler.

Jordan arkamızdan kapıyı çarpar. Gözlerim yaşlı ve burnuma soğuk kompres koymak istiyorum.

"Bana açıkla Maddie." Mutfağın ortasında volta atıyor. "Çünkü ben açıkça bir aptalım. O adamın yanında olmanı istemediğimi sana kaç kez söyledim. Seni arıyorum, takılalım diyorum, sen beni görmezden geliyorsun, bu arada *sen onunla mı* takılıyorsun?"

"Sen kiminleydin?" diye tükürdüm.

Jordan donar. Ona hiç karşılık vermedim. Hiç. "Neden bahsediyorsun? Seninle vakit geçirmek istiyordum, ama galiba artık benimle olmak bile istemiyorsun." Kollarını havaya kaldırdığında Jack Daniels şişesi sallanır. "Sana çiçek gönderiyorum, çikolata getiriyorum, akşam yemeği yapıyorum, telefon alıyorum, seni randevulara çıkarıyorum, yüzük veriyorum. Sana kraliçe gibi davranıyorum. Seni koruyorum. Öyleyse lütfen bana neden o ezikle birlikte olmayı tercih ettiğini açıkla."

"Sophie'nin dizüstü bilgisayarını incelemek için annesinin evine gittik," diye terslerim. "İşte. Duymak istediğin bu muydu? Takipçim web kameramdan fotoğraflarımı çekti ve tahmin et ne oldu? Sophie'ye de aynısını yaptılar. Yeterli kanıt bulursam, bizi takip edenin kim olduğunu ve ona ne olduğunu anlayabilirim. Ama sen bunu umursamıyorsun bile, değil mi?"

Jordan duvara yaslanıp yüzünü elleriyle ovuşturur. "Neredeyse *bir* yıldır kayıp, Maddie." Artık öfkeli değildir. O... yenilmiş gibidir. "Onun geri dönme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyorsun.

geri dönme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyorsun, değil mi? Hala *hayatta olma* ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyorsun, değil mi? Dedektifler cevap bulamadıysa, sen neden bulabileceğini düşünüyorsun?"

Ona yanıldığını, onun sandığından çok daha fazlasını yapabileceğimi söylemek istiyorum, ama... o haklı. Kesinlikle dedektiflerden daha fazla şey bilmiyorum. Onların işini onlardan daha iyi yapamam. Ben romantik romanlar ve ponpon kız rutinleri hakkında çok şey bilen on sekiz yaşında biriyim, ama bir kaybolma olayını araştırmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir takipçiyi nasıl bulacağımı bilmiyorum. Onları nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Sophie de bilmiyordu. Ve onun için nasıl bittiğine bak.

"Denemezsem, beni öldürecekler." Sesim titriyor.

"Hayır, yapmayacaklar," diye ısrar ediyor Jordan. "Seni korumak için ben varım, unuttun mu? İhtiyacın olduğunda beni arayabileceğini biliyorsun. Ama bir seçim yapmalısın. Ya o ya ben, Maddie." Jordan, sanki onu yorduğum gibi duvardan itiyor kendini. "Seni deli gibi seven, seni koruyan, seninle aynı üniversiteye giden, sonsuza kadar seninle olmak isteyen adamla birlikte olabilirsin..." İkili dairenin diğer tarafını işaret ediyor. "...ya da muhtemelen kız kardeşini öldüren yan odadaki iğrenç adamla birlikte olabilirsin. Seçim senin."

Gitmek için döner, ama eli kapı koluna uzandığında, "Miles'ı seçiyorum" derim.

Durur. "Ne?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Seni gördüm," diyorum. "Onunla. Ash'le."

Yüzünde hiçbir ifade yok. Hâlâ masum rolü yapıyor.

"Seni onun evinde gördüm. Onu öperken."

Kalın kaşları birbirine yaklaşır. "Neden bahsediyorsun? Ash kim?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aptal numarası yapma."

"Hiçbir şey oynamıyorum," diye tersler. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum Maddie, ama başka bir kızla birlikte olan ben değildim. Bütün gün country kulübündeydim. Vardiyam bittiğinde sana mesaj atıp takılalım demiştim. Neden başka birini öpeyim ki?"

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Hayal mi görmüş olabilirim? Elleri onun gömleğinin içinde, bacakları onun kalçalarını dizlerinin arasında sıkıştırmış.

Oldukça uzaktaydım. Belki de o adamın ceketindeki 14 numarasını gerçekten görmedim. Belki de başka bir futbol oyuncusuydu. Jordan takımındaki tek uzun boylu, kaslı adam değil ki.

Ve aslında yüzünü görmedim.

Son bir saattir kafam çok karışık ve gördüğümü sandığım şeyi bile görmedim.

Jordan beni asla aldatmaz. Beni seviyor. Ondan şüphe ettiğime inanamıyorum.

Yüzüm parçalanıyor. "Çok üzgünüm. Seni onunla gördüğümü sandım. Sandım ki..."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kucaklıyor. Kollarında ağlamama izin veriyorum.

Tanrıya şükür. Tanrıya şükür o değildi. Ne yapardım bilmiyorum. Jordan olmasaydı kaybolurdum.

Ben kendimi toparlayana kadar bekliyor. "Miles kafanı karıştırmaya çalışıyor. Bu yüzden ondan uzak durmalısın." Elim tutup yukarı kaldırıyor. Yüzüğümdeki ametist, hala güzel olsa da eskisi gibi parlamıyor. "Bunu sana kimin verdiğini unutma. Seni isteyen benim. Sonsuza kadar. Bunu unutma."

Jordan BMW'siyle ayrıldıktan sonra, burnuma buz torbası koyup iki dakika huzur içinde dinleniyorum, sonra kapı çalınıyor.

Miles'in burnunun altındaki kan kurumaya başlamıştır. Küçük, koyu lekeler gömleğine sıçramıştır. Buz torbasına başını sallar. "İyi misin?"

Kanayan o, ama iyi olup olmadığımı soran o.

"Senden çok daha iyiyim."

Miles davet edilmeden masaya oturur.

Ona soğuk kompresi uzatıyorum. "Buna benden daha çok ihtiyacın var." O kompresi yüzüne tutarken, ben bir kağıt havluyu ıslatıp ağzının üstündeki kurumuş kanı siliyorum.

"Aww." Sırıttıyor. "Biliyor musun, birçok porno film böyle başlar. Hemşire-hasta. En sevdiklerimden biri."

"Sadece kanı temizliyorum, böylece evimi kirletmemiş olursun." "Hemşire-hasta kitapların var mı? Doktor-hasta da olur. Ya da belki okuyucu ve seksi komşusu hakkında bir tane." Yüzündeki sinsi gülümsemeye bakılırsa, bizden bahsediyor.

"Hangimiz okuyucu, hangimiz seksi komşu?"

"Aynen öyle." Miles ayağa kalkıp buz torbasını burnuma bastırıyor. "Peki Jordan ayrılığı nasıl karşıladı?"

"Aslında yanılmışım. Beni aldatmamış."

Miles kompresini masaya sertçe koyar. Kağıt havluyu atarım, yüzünde kurumuş kan kalmamıştır ama burnu hala şişmiştir. Yarın muhtemelen gözü moraracaktır. "Yani seni aldattığını hayal mi ettin?"

"Ash'in evindeki adamın o olduğunu sanmıştım, ama yanılmışım. Hayal görmüş olmalıyım." Beynimin, açıkça başka biri olduğu halde gözlerime Jordan'ı Ash'le birlikte gördüklerini inandırdığına inanamıyorum.

Miles sandalyesine geri çöküyor. "Kafanı karıştırıyor."

Ben sertleşiyorum. O ne dediğini bilmiyor. "O senin hakkında böyle dedi."

Aniden Miles kalçalarımı kavrar ve beni kucağına çeker. Üzerine oturmuş, burada sıkışıp kalmış durumdayım. Sandal ağacı ve nane kokuyor ve bu koku o kadar baş döndürücü ki, kendimi bu kokuda kaybetmek istiyorum. Onun içinde.

"Onun saçmalıklarını yutmak zorunda değilsin. Evine çok daha yakın bir yerde sik bulabileceğini biliyorsun, değil mi? Sadece bir kapı ötedeki."

Kıvrınarak kaçmaya çalışıyorum, ama bu sadece onun pantolonundaki sertliğe sürtünmemle birlikte tıslamasına neden oluyor. *Tanrım*. Bu. Bunu beklemiyordum

. . . *bunu*. Bütün vücudum yanıyor, kalbim çarpıyor. Onunla bu pozisyonda olmayı defalarca hayal ettim. Ama hayallerimde aramızda hiçbir engel yoktu.

Tek yapmam gereken onun fermuarını aşağı çekmek ve onun da benim külotumu yana itmekti...

"Jordan sadece hızlı bir seks değil," diyorum. "O benim erkek arkadaşım. Onu seviyorum."

Miles yakına eğildi, sıcak nefesi boynuma fısıldadı. "Ben de hızlı bir seks değilim."

Bacaklarımın arasındaki titreşim, onu tekrar itmemi sağlıyor, ama kolları beni sıkıca sarıyor. Bunu istediğimi biliyor. Onu istediğimi. O kadar sıcak ve çekici ki, damarlarımda dolaşan adrenalin, onu masanın üzerine eğmesini yalvarmamı sağlıyor.

Ama Jordan'a bunu yapamam. Jordan'ı -en azından Jordan olduğunu sandığım kişiyi- Ash'le görmek beni mahvetmeye yetti. Ona bu acıyı yaşatamam.

Bu yüzden Miles'in beni bırakmasını sağlayacak sözleri söylüyorum.
"Sophie'nin kaybolduğu gece mi? Onun gitmesinin sebebi benim."

Jordan'ın büyük ev partisi gecesi, Ash üç saat boyunca benimle gelmem için yalvardı. Harika esrar, içki ve erkekler olacağını ısrarla söyledi. Bunların hiçbirini beni özellikle ilgilendirmiyordu. Esrarı bir kez denedim, neredeyse ciğerlerim patlayacaktı. Alkol mü? Tadı o kadar kötüydü ki, bir yudum aldıktan sonra ağzıma üç sakız attım. O partide görmek istediğim tek bir erkek vardı ve onun orada olmayacağını biliyordum.

Sonunda Ash, onunla gitmezsem okul başladığında öğle yemeğinde beni yalnız oturtmakla tehdit etti. Onun yerine kiminle oturacağını bilmiyordum, ama istediğini yapmazsam tehdidini yerine getireceğini biliyordum ve kafeteryada oturacak tek bir arkadaşı olmayan tek kişi olmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyordum.

Bu yüzden, sokağın sonunda Ash ile buluşmak için gizlice dışarı çıktım. O kadar çok deliği olan yırtık siyah kot pantolon giymişti ki, şort giymiş de olabilirdi, üstünde ise neredeyse sütyen sayılabilecek bir şey vardı. Beni görünce burnunu çekti. "O kıyafeti okula giymedin mi?"

Kot pantolon, tişört ve sandaletlere göz attım. "Evet. Ne olmuş?"

O başını salladı ve Jordan'ın evine doğru yol aldı.

Oraya vardığımızda, kimseyi görmemek beni şaşırttı. Oturma odasında, mutfakta kimse yoktu. Ama boğuk kahkahalar duyuyor, bas seslerinin titreşimlerini hissediyordum.

Ash bodruma açılan bir kapıyı açtı. Konuşmalar, bağırışlar, kahkahalar ve rap müziği yukarıya kadar geliyordu.

Jordan partilerini bodrum katında, kendi alanına hapsetmişti. Orayı tam istediği gibi dekore etmesine izin verilmişti. Devasa bir müzik seti, duvarda kocaman bir televizyon, köşe kanepesi, bilyardo masası, hatta köşede bir pinball makinesi vardı. Arka duvardaki barın, anne babasının misafirlerini ağırladıkları geceler için olduğunu düşündüm, ama kimse orayı yasak bölge olarak görmüyor gibiydi.

Natalie Shin, Liv Hernandez ile kanepede kıvrılmış, ona yakın eğilmiş ve onun koyu renkli saçlarının uçlarıyla oynuyordu. Jordan,

bar taburesinden birine oturmuş, her zamanki sırtışı yüzünde, alkolden kızarmış yanaklarıyla. Sophie kucağındaydı.

"Sigara içmeye gidiyorum." Ash, köşede nargile içen birkaç adama başını salladı. "Geliyor musun?"

"Hayır, ben iyiyim."

Her zamanki gibi bana gözlerini devirdi. "Peki. Hoşça kal, ezik."

Duvara yaslanıp, ılık birayla dolu kırmızı bardaktan yudumlarken telefonumda bir şeyler okuyordum ve okulda her gün olduğu gibi kendimi görünmez hissediyordum. Buraya gelmeyi kabul etmemeliydim. Ash'in buraya gelir gelmez beni terk edeceğini bilmeliydim. O sadece yalnız gitmek istememişti. Beni sadece bir şey için kullanmak istediğinde yeterince iyiydim.

Kendimi *Miles Mariano*'yu Google'da ararken buldum, mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp beni buradan götürmesini umuyordum. Beni bu korkunç geceden kurtaracak kahraman olmasını umuyordum. Sonunda, daha fazla dayanamadım ve merdivenlere koştum.

Ve Brett Rayburn'e çarptım.

"Vay canına!" Her iki elinde birer bira tutuyordu, kollarını kaldırarak yolumdan çekildi. "Sakin ol, katil."

Özür dileyerek mırıldandım, mutfaktan aceleyle geçtim ve sürgülü cam kapıyı açtım. Havaya ihtiyacım vardı.

Jordan'ın arka bahçesindeki tek ışık, ısıtılmalı havuzun derinliklerinden geliyordu. Ailesinin sadece bir havuzu yoktu, ısıtılmalı bir havuzu vardı. Connecticut'ta. O kadar zengindi.

Sandaletlerimi çıkardım ve ayaklarımı suya soktum.

Kapının tekrar açılmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Beni terk eden o olmasına rağmen, beni terk ettiğim için azarlamak için gelenin Ash olduğunu düşündüm.

Ama yanıma oturan Ash değildi.

Sophie'nin koyu renkli saçları sırtına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu, beyaz tişörtüyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Küçük kot şortunun altındaki bacakları uzun ve inceydi. Dikenlerini ve pençelerini gizleyen, doğal bir zarafet ve güzelliğe sahip bir kızdı.

Bana gülümsedi ve ayak parmaklarını da havuza daldırdı. Kuzu kılığına girmiş bir kurt.

O kadar uzun süre sessizce oturduğumuz için, yıllar önce bana zorbalık yaptığı için ona kızmak için neredeyse cesaretimi topluyordum. İlkokul ve ortaokulda hayatımı cehenneme çevirmişti. O ve yandaşları sonunda geri çekilip beni görmezden gelmeye başladıklarında bile, zarar çoktan verilmişti.

Sonunda sessizliği bozdu. "Sen Ash denen kızla arkadaşsın, değil mi?"

Ash'in adını bildiğine şaşırdım. İkimizin de varlığından haberi olmasına şaşırdım. "Evet. Neden?"

Güzel yüzü tiksinti ile buruştu. "Böyle bir kızla nasıl takılabiliyorsun, anlamıyorum."

Ash'i o kadar da sevmesem de, onu savunmak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim. Belki de o benim tek arkadaşımdı, benimle vakit geçirecek kadar beni seven tek kişiydi.

"Senin gibi bir kızla nasıl takılabilirler, bilmiyorum," diye tersledim.

Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama başka bir şey söyleyemeden onu havuza ittim.

Su sıçratarak yüzeye çıktı ve mükemmel saçları ve makyajının mahvolduğunu görünce yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamadım. Gözlerini sildi, maskara ve göz kalemi cildine yayıldı. "Bu da neydi böyle?"

"Teneffüste kitap okurken beni salıncaktan ittiğini hatırlıyor musun? Bunun içindi," dedim ona. "Ya da spor ayakkabılarımla dalga geçip tüm arkadaşlarıyla benimle alay ettiğin zaman? O da bunun içindi. Ve beden dersinde tüm kızlarla anlaşp dodgeball oynarken sadece beni hedef aldığınız zaman. Biliyor musun? Şimdi düşününce, havuza itilmekten çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

O da şok olmuş gibi davranma cüretini gösterdi. Titreyerek, kollarını gövdesine sıkıca sararak yavaşça suda ilerledi.

Gözlerimi devirdim. "Bu ısıtılmalı bir havuz."

"Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Ama özür dilerim."

"Bu beni daha iyi hissettirecek mi? Bana zorbalık yapıp, ne kadar cadaloz olduğunu kolayca unutuyorsun, bu yüzden seni affetmem mi gerekiyor? Bu okuldaki herkes gibi kışını öpmem mi gerekiyor?"

Sophie başını salladı. Gözleri morarmış, berbat görünüyordu ve onun da her zaman mükemmel olmadığını bilmek, biraz da olsa içimi rahatlattı. "Hayır, cadaloz olduğumu biliyorum." Neşesiz bir kahkaha attı. "O zamanlar herkese kötü davranıyordum. Annemle babam sürekli kavga ediyordu ve ben... tüm dünyaya kızgındım. Ama bu bir mazeret değil."

O harika bir aktris. Bunu kabul etmeliyim. "Hayır, değil."

Sophie'nin sadece herkesin onu sevmesini istediği için duymak istediğim şeyleri söylediğini biliyordum. Ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

Merdiveni kullanarak havuzdan çıktı, saçlarından ve giysilerinden su damlıyordu. Beyaz tişörtü artık şeffaflaşmış ve vücuduna yapışmış, altındaki pembe sütyeni ortaya çıkarmıştı. Sonra cebinden ıslak bir deste para çıkardı. Mahvolmuştu. Yüzü düştü ve bir an için ağlayacağından korktum. "Bu benim kurtuluşumdu," diye fısıldadı, daha çok kendine değil bana.

Umursamamalıydım, ama tuzağa düştüm. "Nereden kurtulmak?" "Beaumont'tan."

"Neden gitmek istiyorsun? Buradaki herkes seni seviyor."

O, ponpon kızların kaptanıydı. Balo kraliçesiydi. Okuldaki en yakışıklı ve en zengin çocuğun kız arkadaşıydı. Bir kızın isteyebileceği tüm arkadaşlara, güzelliğe ve zekaya sahipti.

Kim bu mükemmel hayatı geride bırakmak ister ki?

"Herkes değil," dedi.

"Seninle yerimi hemen değiştirirdim." Bir an donakaldım. Bunu gerçekten yüksek sesle söylediğime inanamıyordum.

Kız başını salladı. "Hayır, yapmazdın. Güven bana."

Ayağa kalktım, bankaya yatırmayı unuttuğum bahşış parayı çıkardım ve ona uzattım. O sadece paraya bakakaldı. "Al şunu," dedim ona.

"Ne? Hayır. Senin paranı alamam."

"Ben veriyorsam alabilirsin." Parayı ikimizin arasında havada salladım. "Hadi ama. Paranı mahveden benim. Bu en azından bir depo benzin ve bir motel için yeterli olmalı."

"Emin misin?" diye sordu, narin kaşlarını kaldırarak. "Evet. Şimdi al şunu."

Teredditle elini uzattı ve parayı aldı. Jordan'ın devasa evinin ötesine, yolun ötesine, ötesinde ne varsa ona baktı. "Bunu kimseye söylemezsin, tamam mı?"

Gülümsedim. "Söylemem."

Miles kollarını kavuşturmuş, yüzünde derin bir kaş çatma ile ön kapıya yaslanmıştı. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Bana söylemememi söyledi."

Gözlerini devirdi. "Sanki kız kardeşimin ne istediği umurunda gibi."

Yutkundum. "Daha önce söylemediğim için kızacağını biliyordum.

Kız kardeşim kaybolduktan sonra polise gitmediğim için."

"Kız kardeşime şehirden kaçması için para vermek, bahsetilmesi gereken önemli bir konu, evet." Dudakları kıvrılır. "Oldukça kızgınım."

"Ama kaçtığına sevinmiyor musun? Takipçisinden kurtuldu.

O iyi. Hala dışarıda bir yerlerde.

Birkaç saniye içinde önümde duruyor ve sanki ben dünyanın en aşağılık insanıymışım gibi bana tepeden bakıyor. "Öyle olmasını umsan iyi olur. Çünkü eğer değilse?" Göğsüme parmağını batırıyor. "Senden sorumlu tutarım."

O kapıya doğru döndüğünde, ağzımdan çıkan sözleri pişman olacağımı biliyorum: "Bir sınıf arkadaşına yardım ettiğimi sanıyordum. Kız kardeşini, orada onu öldürmek isteyen biri olduğunu bilerek tek başına partiye gitmesine izin verdin."

Miles arkasına bakmadan kapıyı çarparak kapatır.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JORDAN beni bu gece Natalie'nin partisine götürüyor ve ben de kafayı çekmeyi planlıyorum. Son iki gündür Miles bana sessiz muamele ediyor, benden kaçmak için lokantadaki vardiyalarını kaçırıyor ve ben de çoğunlukla Jordan'la vakit geçiriyorum. Onun havuzunda, onunla ve arkadaşlarıyla video oyunları oynuyor, inlemelerimizi bastırmak için televizyonun sesini açıyoruz. Takipçim mesaj ve aramalarına ara vermedi, ama Jordan yanımda olduğu için kendimi daha güvende hissediyorum.

Ona kısa, dar eteğim ve pembe kısa üstümle çekilmiş bir ayna selfiesi gönderiyorum. İlk alışveriş gezimizde benim için aldığı kıyafetlerden biri. Tek dezavantajı ceplerinin olmaması, bu da Miles'ın bana verdiği bıçağı yanımda götüremeyeceğim anlamına geliyor.

Jordan'dan her zamanki kalp gözlü veya salya akıtan emojileri bekliyorum, ama ikisini de almıyorum.

Umarım bu gece bunu giymeysin.

Nesi var ki?

Takipçin var, değil mi?

Belki daha fazla ortama uyum sağlamaya çalışmalısın.

Bunu daha sonra benim için giyebilirsin...

Birisi beni takip etmeye karar verdiği için değişmem beklendiği için nefret ediyorum. *Sosyal medyadan uzak dur. Farklı kıyafetler giy.* Sanki bunu kendim yaptım da. Sanki giydiğim kıyafetler yanlış türden dikkat çekiyormuş gibi. Sanki bir başkasının eylemlerini kontrol edebiliyormuşum gibi.

Tek suçlu takipçim olmalı.

Jordan arabasıyla benim evimin önünden geldiğinde, eteğim ve üstümle mükemmel uyum sağlayan siyah topuklu ayakkabılarımı giydim. Yanına oturduğumda kıyafetime kaşlarını çattı. "Sana değişmeni söylediğimi sanıyordum."

"İstememiştin."

Kısa bir iç çekişin ardından gülümser. "Kızımın seksi görünmesinden şikayet edemem herhalde. Bu gece benim yanımda kalmak zorundasın."

Evden çıkıp Jordan'ın arabasına binene kadar, takipçimden bir mesaj daha aldım.

Görüşmek üzere

Midem bulanır.

Miles, Sophie'nin kaybolduğu gece Jordan'ın evindeki partide Sophie'nin takipçisinin olacağından korkuyordu. Şimdi ise bu gece Natalie'nin evinde olacaklar.

Beni bekliyor olacaklar.

Arabanın kapılarını kapatmadan önce Brett bize birer bardak bira uzattı. Jordan içkisini iki yudumda bitirdi ve ben bu gece sarhoş olup unutmaya yemin etmeme rağmen, birkaç yudumdan fazlasını içemedim.

Jordan'ı partide takip ediyorum, küçük sohbetler yapıyorum ve onun gülüşünü, arkadaşlarına içki yarışması yapmasını izliyorum. Herkesin artık birinin beni takip ettiğini bildiğinden emin olsam da, kimse bu konuyu sormuyor. Kimse benim hakkımda bir şey sormuyor. Her şey Jordan ile ilgili ve ben sadece onun yanında duran kızım. Buna alışmam gerekirdi. Benim istediğim buydu. Birkaç ay öncesine kadar beni mutlu eden şey buydu. Ama nedense, şimdi boşluk hissediyorum.

Jordan'ın yanında güvende olduğumu biliyorum, ama sürekli arkama bakıyorum. Etrafımızdaki yüzlere. Gölgelede gizlenenlere. Korku pençelerini bana geçiriyor ve bırakmıyor.

Bir saat sonra, Natalie'nin tek başına evine girdiğini görüyorum. Şimdi benim şansım.

Jordan en az altı içki içmiş, yüzü kızarmış ve alnında ter damlaları var. Basın derin, titreyen gürültüsünün üstesinden gelmek için kolunu sallayarak dikkatini çekiyorum. "Natalie'yi bulacağım!" diye bağıriyorum.

O başını sallar. "Uzun sürmesin."

"Sürmez."

İçeride, kahkahalar ve müzik sadece biraz boğuk geliyor. Ev çoğunlukla karanlık, banyo hariç her yer yasak. Işığın yandığı tek oda olan mutfığa yöneliyorum, ama mutfak boş.

Natalie'ye seslenmek üzereyim ki, iki el gözlerimi kapatıyor.

Çılgılık atıyorum ve ellerimi çekmeye çalışıyorum, ama ellerim kıpırdamıyor.

Aman Tanrım. Beni buldular. Beni yalnız buldular ve Miles'ın verdiği bıçak da yanımda değil. Kendimi savunacak hiçbir şeyim yok ve şimdi onlar...

Natalie gülmekten iki büklüm olur ve sonunda ellerini gözlerimden çeker.

"Tanrım, Natalie," diye tıslıyorum. Kalbim hala kulaklarımda çarpıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için bir bardak musluk suyu içiyorum. Aylarca süren arkadaşılığımızdan sonra onun şakalarına alışmış olmam gerekirdi, ama o da bana gizlice yaklaşp gözlerimi kapatmanın neden sınırı aştığını anlamalı.

"Dayanamadım. Burada olduğuna çok sevindim! Uzun zamandır birlikte vakit geçirmemiştik." Natalie telefonunu kaldırır. "Selfie zamanı!"

İkimizin fotoğrafını çekiyor. Ben zoraki bir gülümseme takınıyorum, Natalie ise ya bunu görmezden geliyor ya da benim berbat görünmemi umursamıyor çünkü kendisi kusursuz görünüyor. Parmakları ekranın üzerinde uçuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bunu Snapchat hikayeme ekliyorum."

Telefonunu elimden alıyorum. "Hayır! Bunu paylaşamazsın."

"Ne? Maddie, neyin var senin?" Telefonuna uzanır ama ben ondan uzaklaşır ve fotoğrafı silip geri veririm. "Neden yaptın bunu?"

"Benimle fotoğraf paylaşamazsın. Snapchat konumun açık. Takipçimin nerede olduğumu bilmesini istemiyorum."

Yüzü düşer, utangaç bir ifade alır. "Aman Tanrım, Maddie. Çok üzgünüm. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum. Sorun değil." O, benim gibi her gün, bütün gün bunu düşünmek zorunda değil çünkü ona böyle bir şey olmuyor. "Neyse, senden bir ricam var. Liv'in telefonuna girebilir misin?"

Koyu renkli kaşları belirsizlikle kırışır. "Ne? Neden?"

"Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum, ama... Sophie'yi takip eden kişi Liv olabilir. Ve şimdi de beni."

Natalie'nin gözlerindeki şaşkınlık hızla öfkeye dönüşür. "Dalga geçiyorsun herhalde. Country kulübünde çalışmak, büyükannesine bakmak ve benimle olmak arasında Liv'in seni şehirde takip edecek zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?" Kafasını sallar. "Birinin seni takip ettiğini ve korktuğunu anlıyorum, gerçekten. Ama şimdi de *kız arkadaşımın* seni takip ettiğini mi düşünüyorsun? Bu delilik, Maddie."

"Hayır, beni dinlemelisin. Liv'in kaybolmadan önce Sophie'ye takıntılı olduğunu biliyorum. Sophie'nin o gece Liv'e artık arkadaş olamayacaklarını söylediğini biliyorum. Ve insanlara benden nefret ettiğini söylediğini de biliyorum." Natalie'ye doğru bir adım atıp ona uzanıyorum. "Bana inanmalısın.

Lütfen, Liv'in telefonuna girebilirsek, o mesajları ve fotoğrafları gönderenin o olup olmadığını görebilirim..."

Birkaç kız mutfağa girer. Üçüncü sınıf öğrencileri. "Tuvalet nerede?" diye bağırır biri.

Natalie onlara koridoru gösterir, sonra benim ulaşamayacağım bir mesafeye çekilir ve sesini alçaltır. "En son ne zaman bana nasıl olduğumu sordun? Kaotik bir programı kız arkadaşım ile nasıl dengelediğimi? Sonbaharda üniversiteye gidip Liv'den ayrılacağım için nasıl hissettiğimi? Annem iş için sürekli seyahat ediyor ve babam da ülkede bile değil, bu yüzden tek başıma yaşamayı nasıl idare ettiğimi? Senin benim arkadaşım olduğumu sanıyordum, ama belki de Liv haklıydı."

"Neyde haklıydı?"

"Belki de beni gerçekten umursamıyorsun. Hiçbirimizi umursamıyorsun. Sadece Sophie olmak nasıl bir şeydi bilmek istedin."

Kalbim deli gibi atıyor. Liv bu yüzden benden nefret ediyor. Şimdi de Natalie'yi kaybediyorum. Parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyor. "Bu doğru değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"En iyi arkadaşına böyle davranıyorsan, düşmanına nasıl davrandığını görmek istemem." Adaya doğru geri çekilip içkisini aldı. "Bence gitmelisin. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Ağlamakla ona mantıklı davranmasını sağlamak arasında kalıyorum. O kadar aşık ki, net göremez hale gelmiş. Sevdiği kızın tanıdığımız en tehlikeli kişi olabileceğini göremiyor.

"Bütün bunlara bu kadar kapıldığım için üzgünüm. Ama söz konusu benim hayatım. Yardımına ihtiyacım var Natalie. Bana şifresini ver, tek istediğim bu..."

"Hayır, Maddie. Gitmelisin. Hemen."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve topuklarımın üzerinde dönüp duruyorum. Liv odaya giriyor ve ikimizi sırayla bakıyor. "Sizin neyiniz var?"

"Hiçbir şey. Maddie kendini iyi hissetmiyor." Natalie'nin sesi buz gibi.

Liv çenesini öne çıkarır, koyu renkli gözleri neredeyse siyah, makyajsız cildi keskin ve köşeli bir güzelliğe sahiptir.

Gerçekten o mu? Şu anda takipçimin gözlerine mi bakıyorum?

Hayatımı bir kabusu çeviren kişi o olabilir. Benden nefret eden kişi. Beni öldürmek isteyen kişi. Belki de çoktan öldürmüş olan kişi.

"Telefonunu göster." Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışıyorum.

O geri çekilir. "Ne? Hayır." Gözlerindeki temkinli, meydan okuyan ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatır. Bir şey saklıyor.

Arka cebine uzanıyorum ama o geri çekiliyor. "Benden uzak dur!"

"Telefonunu görmem lazım!"

Natalie bardağını yere vurur. "Kes şunu Maddie!"

Liv kollarımı yanlarıma sabitler. Demir gibi sıkı tutuşu beni donduracak kadar güçlüdür. Bir kızı öldürebilecek kadar güçlüdür.

"Sakin ol." Sesi şaşırtıcı derecede sakindir. Alçak ve ürpertici. "Delirmiş gibi davranıyorsun."

Bana zarar vermeye çalışsa, Natalie onu durdurur mu? Belki Natalie, Liv'in Sophie'ye bir şey yaptığını zaten biliyordur.

Liv'in elini çekip ikisinden de uzaklaşıyorum.

Ön kapıya ulaşmadan kapı açılır. Ash bana mide bulandırıcı bir gülümseme atar.

İnlerim. Bu gece onunla da uğraşmak istemiyorum.

"Erkek arkadaşın nerede?" diye soruyor en sinir bozucu şarkı söyler gibi ses tonuyla.

"Şu anda onu bulmaya gidiyorum." Onu geçip giderim. Jordan'ı bulacağım ve sonra bu partiden uzaklaşabileceğim.

"Bizi gördüğünü biliyorum," diyor bana. "Sophie'nin gördüğü gibi."

Elim kapı kolunda donup kalırım. Ensemdeki tüyler diken diken olur. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum, ama aptal rolü yaparım. "Kimi gördüm?"

"Erkek arkadaşın şu anda nerede sence?"

Beni kışkırtıyor ve ben onun akıl oyunlarına girecek havada değilim. "Dışarıda. Hoşça kal, Ash."

Kafasını sallar ve yukarıyı işaret eder. Sonra bana doğru bir adım atar, şeytani gülümsemesi dudaklarından hiç kaybolmaz. "Orada onunla birlikte olan ben olsaydım, onun nerede olduğunu çoktan bilirdin. Doğru şekilde yaparsan, çok gürültü çıkarabilir. Ama sanırım bunu bilmiyorsun, değil mi Maddie?"

Ash, aradığı votka şişesini alır ve kapıdan dışarı çıkar. Yalan söylüyor. Ama... Emin olmam lazım.

Halı kaplı merdivenleri, ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıyorum. Natalie'nin odası, misafir odası, annesinin odası, çalışma odası, banyo ve evlerinin spor salonu kapıları kapalı. En yakın odadan, misafir odasından başlıyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum.

en yakın odadan başlıyorum — misafir odası — ve kulağımı kapıya dayıyorum. Diğer tarafta hiçbir ses yok. Her yatak odasını dinliyorum, ama hepsi sessiz.

Biliyordum. Ash yalan söylüyordu. Tabii ki söylüyordu. Her zamanki gibi beni sinirlendirmeye çalışıyordu.

Ama sonra koridorun sonundaki odadan, ofisten, yumuşak bir ses geliyor.

Koridorda sessizce ilerlerim, kapı kolunu santimetre santimetre dikkatlice çevirirken kalbim deli gibi atıyor.

Sadece dışarıdaki ışıkların devasa pencereden içeri sızdığı odada iki kişi var. Biri masaya eğilmiş, diğeri ise arkadan ona giriyor. Kadının inlemeleri yüksek ve sızlanıyor ve "*Evet, evet, evet!*" diye çığlık atıyor. Adam, kalçaları kadının kışına her çarptığında boğuk, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor.

Chelsea çıplak, ama Jordan'ın çıkardığı tek giysi, spor ceketidir.

Ona bağırmalı mıyım? Bir şey fırlatmalı mıyım? Kararsızlıktan donup kalıyorum. Onun bana verdiği kadar acı vermek istiyorum, ama bunu yapmak için onu öldürmem gerekir.

Chelsea inliyor. "Evet! Daha sert, Jordan!" Sonra ona dönüp bakıyor ve beni görüyor. "*Siktir!*"

Onu kendinden iter ve kendini örtmek için aceleyle giyinir. Jordan dönüp beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılır.

Kapıyı çarpıp merdivenlerden aşağı koşuyorum.

O hemen arkamda. "Maddie! Dur!" O bana yetişip beni durdurmadan önce dışarı çıkmıştım. "Açıklayayım."

"Neyi açıklayacaksın ki, Jordan?" diye bağırırım. "Seni gördüm!"

Arkadaşlarımızın, hayır, *onun* arkadaşlarının dikkatini çekiyoruz, ama ilk kez, başkalarının ne düşündüğü umurumda bile değil.

Bu sefer kurtulması imkansız. Beni Chelsea ile aldattı. Ash ile de. Ve kim bilir başka kaç kızla. Muhtemelen bütün yaz boyunca bunu yapmıştır. Belki de daha uzun süredir.

"Sarhoşum!" diyor, buz mavisi gözleri çılgınca. "O bana asıldı. O..."

Elimi kaldırıyorum. "*O* benimle çıkmıyor. *Sen* çıkıyorsun. Ne yaptığını çok iyi biliyordun."

Şimdi herkes bizi izliyor.

"Onu sen sandım! Kafam çok karışık. Sarhoş olduğumda nasıl olduğumu bilirsin." Alkol ve sevişmenin etkisiyle yanakları hala kızarmış durumda.

"Eve gidiyorum." Ona sırtımı dönüyorum, ilk gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Hadi ama Sophie..."

Ona dönerek, "Bana ne dedin?" diyorum.

Gözleri donuk, dudakları sıkı. "Ne demek istiyorsun? Sana Maddie dedim."

"Hayır. Bana Sophie dedin." Damarlarım buz gibi oldu. Bana

Sophie dedi.

Bana eski kız arkadaşının adını söyledi.

Jordan kırmızı, kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor. "Hayır, demedim."

İlk kez, onu görmek beni eritmiyor. Soğuk mavi gözleri, çenesindeki hafif çukur, ince dudakları, yanağındaki beyaz yara izi, kalın, tırtıl gibi kaşları. Artık bunların hiçbiri karnımın derinliklerinde acı veren bir arzu uyandırmıyor. O, benim düşündüğüm mükemmel erkek olmaktan çok uzak.

O bir aldaticı. O bir yalancı. Miles'ın söylediği her şey o: içki sorunu olan, onu isteyen her kız öğrenciyi beceren, gelecekte bir üniversite kulübü üyesi olacak bir adam.

Yine de Jordan'a ne kadar kızgın olsam da, ona "Biz bittik" dediğimde kalbim hala kırılıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ona söylediklerimden dolayı benden nefret ediyor olsa da, Miles eve bırakmasını istediğim mesajımı görünce geliyor.

Mustang'i yanımda durur ve tek söylediği "Bin" olur.

Yolcu koltuğuna atlıyorum ve ağlamaktan şişmiş gözlerim ve burnuma rağmen minnettar bir gülümseme takınıyorum. "Beni aldığın için teşekkürler."

Burnunun kenarı ve gözünün çevresindeki deri koyu morarmış. Yüzümü buruşturuyorum. Bunu ona Jordan yaptı. Peki ne için? Beni aldatan o olmasına rağmen, ilk günden beri Miles'a kıskançlık duyuyor. Miles, benim dubleks daireme taşındığından beri beni birçok kez baştan çıkarmaya çalıştı, ama ben hiç karşılık vermedim. Onu öpmek şöyle dursun, sevişmedim bile.

Ama şimdi? Artık her şey mümkün.

Şimdi onu yatağında istiyorum, ama o benimle yatmak isteyecek son kişi.

"Sen kendi isteğinle arabama bindiğinde seni öldürmek çok daha kolay oluyor." Sesi düz.

"Sophie'yi partiye yalnız gitmesine izin verdiğin için öyle dememeliydim," diye kekeleyorum. "O gece olanlardan sen sorumlu değilsin."

O sözlerin onu ne kadar inciteceğini bilerek ona bunu söylediğime inanamıyorum.

Omuzlarını silkiyor, çenesini sıkıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve onu suçlayamam. "Sophie'nin kaçmasına yardım ettiğimi sana daha önce söylemediğim için özür dilerim.

Seni üzmem istemedim, ama... bunu bilmeye hakkın vardı. Bu benim bencilliğimdi."

"Bunu benden saklamak çok yanlış," diye kabul eder. Dişlerini sıkar ve boynundaki bir tendon, kendisiyle savaşırken seğirir. "Ama nedense... seni düşünmeden duramıyorum."

Umut dolu küçük bir kuş göğsümde kanat çırpıyor. Hayatım boyunca onun bunu söylemesini bekledim.

"Sen benim kafamın içindesin. Gece gündüz. Ve sürekli düşünüyorum, ya o parayı kız kardeşime verip hayatını kurtarsaydın?"

"Umarım vermişimdir." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. İlk kez Sophie'nin Beaumont'a dönmesini umuyorum. Umarım hayattadır ve iyidir ve Miles suçluluk duygusuyla yaşamaktan kurtulabilir.

Ama henüz geri dönemez. Güvenli değil. Takipçimiz hâlâ dışarıda. "Sen de kafamdasın," diye fısıldıyorum.

"Erkek arkadaşın buna bayılıyordur."

Jordan'ın bana verdiği söz yüzüğünü çıkarıyorum. "Erkek arkadaşım yok."

Miles kaşlarını kaldırır ve sonunda gözlerini yoldan ayırıp bana bakar. "Öyle mi?"

"Evet. Meğer beni gerçekten aldatıyormuş. Bu sefer başka bir kızla." Gülmeden güldüm. "Ben bir aptalım."

"Sonunda farkına vardığına sevindim." Ama ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "O seni asla hak etmedi. Kişiliğin berbat olsa bile."

"Kişiliğim hiç *berbat değildi*."

"Senin kişiliğin olmadığı zaman, evet, öyle oldu." Direksiyonu çevirerek elini döndürdü. "Neden *onun* için değiştin? Anlamadığım şey bu. Parası mı? Aptal, üniversiteli çocuk görünümü mü?"

"Ben... onun istediği kız olmak için değiştim. O sadece parası ve yakışıklılığıyla değil. Bana kraliçe gibi davrandı." Chelsea'yi siktiği görüntüsü ve inlemesi ve homurtusu aklıma geliyor. "En azından öyle olduğunu sanıyordum. Bana kıyafetler, çiçekler, çikolatalar, balo elbisemi, telefonumu aldı."

"Yani... parası."

"Hayır." Ellerim yumruk oluyor ve Miles'ın şu anda en son yapmak istediğim şey olan Jordan'la olan ilişkiyi savunmamı istemesi hoşuma gitmiyor. "Bu, bana değer verdiğini gösterme şekliydi. Sevdiğim şey buydu, bana çok değer veriyordu. Sonsuza kadar benimle olmak istiyordu."

Değer veriyordu. Birlikte olmak istiyordu. Biz zaten geçmişte kaldık.

Miles birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Sana verdiği çiçekler mi? Onlar kız kardeşimin en sevdiği çiçekler." dedi.

"Beyaz güller mi?" O

başını salladı.

Kalbim, hızlanan bir tren gibi kafamda yankılanıyor.

"Dur tahmin edeyim. Sana aldığı çikolatalar... bitter çikolataydı."

"Nasıl bildin..." Yavaş yavaş, parçalar yerine oturmaya başlıyor.
Beyaz güller, sevmediğim bitter çikolata...

"Balo gecesi giydiğin kırmızı elbise. Eminim onu da o seçmiştir."

Kırmızı balo elbisem. Sophie'nin giydiği gibi. "O yaptı," diye fısıldıyorum.

"Peki ya ponponlar?" Miles kaşlarını kaldırıyor. "Senin fikrin mi?"

Yoksa onun
mu?"

Onun.

Miles cevabımı duymaya gerek duymuyor. "Sana onun giydiği gibi kıyafetler aldı. Ona bebeğim derdi, sana da bebeğim diyor. Hatta sana *Maddie lakabını* taktı. *Sophie? Maddie?* Pek tesadüf sayılmaz, değil mi?"

Sophie.

Maddie.

Sophie, Maddie, Sophie, Maddie...

"Bu gece bana onun adını söyledi," diye somurtkan bir sessizliğe fısıldıyorum. "Bana Sophie dedi."

Jordan için hiçbir zaman özel biri olmadım. Her zaman sadece bir yedek oldum.

Miles haklıydı. Bütün bu zaman boyunca, benim de diğer kızlardan biri olduğumu söyledi. Jordan beni böyle görüyordu. Herkes beni böyle görüyordu.

Eğer ortadan kaybolursam, Jordan benim yerime başka bir kız bulacaktır. Ash ya da Chelsea ya da başka bir kız, onu giydirip saçını kahverengiye boyayacak, böylece Sophie'nin başka bir versiyonu olacak. Asla unutamadığı kız. Gerçekten istediği kız. Ve eğer ona sahip olamazsa, diğer herkesi alacak ve içindeki kızın aylar önce kaybettiği kız olduğunu iddia edecektir.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Bunca zaman, Jordan'la birlikte olmazsam, Maddie olmazsam ne olacağını düşünerek endişeleniyordum.

Artık onun olmak istemiyorum.

"Kesinlikle ayrıldınız mı?" diye soruyor Miles.

Başımı sallayarak, söz yüzüğünü cebime koyuyorum. "Kesinlikle ayrıldık ayrıldık."

Anneme bu haberi nasıl vereceğimi bilmiyorum. Binlerce soru soracaktır binlerce soru soracak: *Ne oldu? Hala USC'ye gidecek misin? Şimdi kitap yayıncılığına mı yöneleceksin?* Ve ben ona hiçbir cevap veremeyeceğim.

Natalie'nin omzunda ağlamak istiyorum, ama aradığımda cevap vermeyeceğini biliyorum. Artık benim arkadaşım olmak istediğinden bile emin değilim. Ve ayrılığı duyduktan sonra

ayrıldığıımızı duyduktan sonra, belki de beni değil Jordan'ı seçecek. Ne de olsa onlar önce arkadaşılar.

"Yani bu sadece eve bırakma mı?" diye soruyor Miles. "Yoksa teselli seksi mi?"

O havayı yumuşatmaya çalışıyor, biliyorum, ama şaka yapasım yok. "Eve bırakmak için. Sen bir teselli değilsin."

Koyu kahverengi gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. "İyi. Senin teselli sevgilin olmak istemiyorum."

Bu ne anlama geliyor? Seksten fazlasını mı istiyor?

Dikkatimi dağıtmak için telefonuma bakıyorum, ama bu bir hata. Takipçimden sayısız mesaj bekliyor beni. En sonuncusu:

güller kırmızı

menekşeler mavi

o kız öldü

sen de öleceksin

Miles'in sesi sonunda kafamdaki uğultuyu bastırıyor. "Madalyn?" Bu, adımla ilk kez seslendiği an değil.

Ağlamak, kusmak, çığlık atmak istiyorum...

Sophie'nin öldüğünü söylüyorlar. Sıradaki benim.

Yalan söylüyor olabilirler. Olabilirler... ama yalan söylemediklerini biliyorum. Sophie Beaumont'tan sağ çıkamadı. Ona ihtiyacı olan parayı verdim, ama kaçamadan takipçimiz onu buldu.

Onu öldürdüler.

Ve beni de öldürmek istiyorlar.

Telefonumu yere attım. "Bıktım artık! Mesajlar, aramalar, tehditler. Sosyal medyayı sildim, ama bunun yerine bana mesaj atıp arıyorlar. Numaralarını engellerdim, ama bana ulaşmanın başka bir yolunu bulacaklarını biliyorum."

"Onları engelleme," diye uyarıyor Miles. "Onlarla hiçbir şekilde iletişime geçmemelisin. Sana ulaşabildiklerini bilmelerine izin verme. Aslında sosyal medya hesaplarını silmemeliydin."

"Polis bana öyle yapmamı söyledi."

"Evet, peki, işlerini ne kadar iyi yaptıklarına bir bak. Kız kardeşim hala kayıp." Miles boğa gibi burnundan iç çekiyor. "Creekview ve Beaumont gibi kasabalarda ciddi vakalar pek görülmez. Küçük hırsızlıklar ve hız ihlalleriyle uğraşırlar. Takip, kaçırma veya cinayetle değil. Bu yüzden bu tür vakaları nasıl ele alacaklarını bilmiyorlar. Bu yüzden Soph ve ben bu kadar çok araştırma yaptık. Takipçiler dikkatini çekmek, senden bir tepki almak isterler. Seni korkuttuklarını bilmek isterler

seni korkuttuklarını bilmek isterler. Yapabileceğin en iyi şey, bu alçaklara istediklerini vermemek."

Garaj yoluna giriyoruz. Miles farları kapatıyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Sesim sulu ve zayıf çıkıyor.

Ayaklarımın dibinde, yerde duran telefonuma başını sallar. "Takipçin sana ne gönderdi?"

Ama bunu Miles'a söyleyemem. Onun en büyük korkusunu doğrulayamam: kız kardeşini canlı bulamayacağını. Onunla bir daha asla konuşamayacağını, gülümsemesini göremeyeceğini, kahkahasını duyamayacağını. Onu tek başına o partiye gitmesine izin verdiğini - onun canlı görüldüğü son yer - ve ona özür dileme fırsatı bulamayacağını.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün, Miles'tan benimle birlikte yasadışı bir şey yapmasını rica ediyorum. İyi bir amaç için.

Liv'in evine vardığımızda şansımız yaver gider: ailesi yedek anahtarı sakı bitkisinin altında saklamıştır ve evde kimse yoktur.

Eşiği geçtiğimizde midem bulanır. Bu yanlış. Birisi bana bunu yapmıştı, şimdi ben de başka birine yapıyorum.

Ama ben sadece kanıt bulmak için giriyorum, onu ve birlikte yaşadığı herkesi korkutmak için değil. Zavallı büyükannesini kesinlikle korkutmak istemiyorum.

"Çabuk olmalıyız," diye fısıldıyorum. Miles burun kıvrıyor.

"O da öyle diyor..."

"Hayır." Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve Miles dudaklarını kapatıyormuş gibi yapıyor.

Alt katta her yer malzemelerle dolu dağınık bir mutfak var. Ocakta ya da fırında pişirilen bir şey yok, ama çok lezzetli bir koku geliyor. Banyo kapısı açık ve duşta bir sandalye var.

Büyükannesi ne kadar bakıma ihtiyaç duyuyor? Liv bu konudan hiç bahsetmiyor. Aslında kişisel konulardan hiç bahsetmiyor. En azından ben yanındayken. Ben de hiç sormadım ve göğsümde bir sızı hissediyorum. Natalie bir konuda haklıydı, ben berbat bir arkadaş oldum.

Dar merdivenin her basamağı gıcırıyor. Her seferinde irkiliyorum, birinin odadan fırlayıp bize saldıracağını bekliyorum. Ama kimse gelmiyor.

Üst katta iki yatak odası ve eski, yıpranmış ahşap bir masa ve devasa bir dizüstü bilgisayarın bulunduğu küçük bir ofis alanına dönüştürülmüş açık bir alan var. Liv'in odası dağınık. Giysiler yere dağılmış ve taşan çamaşır sepeti ter

kokuyor. Oda, sadece ikiz yatağı ve şifonyeri sığacak kadar büyük. çift kişilik yatak ve bir şifonyer sığacak kadar büyük. Duvarları, bir ilan

tahtası dışında boş. "İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Miles.

Pano raptiyeler ve yapışkan notlarla kaplıdır.

5 Ağustos - Sophie en son Jordan'ın partisinde

görüldü En son "içki almaya" yukarı çıkarken

görüldü.

Telefonunu Jordan'ın evinde bırakmış. Kaçiyorsa neden bırakmış?

Bir şey mi saklıyor?

Tüm notlar Sophie ile ilgili. Ama beklediğim gibi ürkütücü bir takipçi gibi değil. Liv de en iyi arkadaşına ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

Bu beni rahatlatması gerekirken, içim sadece burkuluyor. Bir başka çıkmaz sokak.

Liv'in ilan tahtasının altında dört adet yapışkan not var, her birinde tek bir isim yazıyor.

Miles?

Jordan?

Ash?

Maddie?

Biz onun şüphelileri miyiz?

Aşağıda bir kapı çarpıyor.

Miles ve ben birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış. O ilk harekete geçiyor, dolap kapısına koşuyor ve beni içeri çekiyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yakalanmak üzereyiz. Liv bir sapık ya da katil olmayabilir, ama bizi burada bulursa başımızı belaya sokar.

Miles kapıyı arkasında olabildiğince sessizce kapatır ve karşımda sıkışır. Dolap küçüktür ve dardır, ikimiz için zar zor yeterlidir.

Göğüslerim onun sert göğsüne tamamen yapışıyor. Sarhoş edici kokusu burnumu dolduruyor ve tanrım, kendimi kontrol etme gücüm azalıyor. Bu kadar küçük bir alanı onunla paylaşıp ona dokunmamayı nasıl başaracağım bilmiyorum. Ona yer açmaya çalışıyorum, duvara yapışıyorum, ama vücudunun çekici sıcaklığından kaçış yok.

Nefesi nane gibi tatlı ve her nefesini verişinde yanaklarım ve boynumda kıvrılıyor. Bana bastırıyor, vücudumun neredeyse her santimi onun vücuduna değiyor ve artık gidecek hiçbir yerim yok.

"Tanrım, ne kadar yumuşaksın." Kulağıma alçak ve şehvetli bir fısıltıyla söylüyor. Dizlerim titriyor.

Nefesimi tutuyorum. Böylece bu evde bizimle birlikte olan kişi duymaz. Ve Miles, onun söylediği üç kelimenin beni mahvedebileceğini fark etmez.

Aşağıda, bir kadın yavaşça İspanyolca konuşuyor. Bu Liv'in büyükannesi olmalı. Duvarlar o kadar ince ki her kelimeyi duyabiliyorum, ama dört yıllık İspanyolca dersleri anlamama pek yardımcı olmadı.

Liv'in boğuk sesi cevap verdiğinde, omurgamdan bir ürperti geçer. Ya yukarı çıkıp bizi burada bulursa?

"Kalbim patlayacak," diye fısıldıyorum.

Miles'in parmak uçları çıplak uyluğumun dışını okşuyor ve ben tıslıyorum. "O zaman dikkatini başka yere çekelim," diye mırıldanıyor.

"Bu işe yaramaz..." Ona, "*Bu işe yaramaz*," demek üzereyim, ama dudaklarının omzuma ilk dokunuşu beni durdurur. Belki de ihtiyacım olan dikkatimi başka yöne çekmek budur, çünkü birdenbire Liv dolap kapısını açıp bizi burada bulsa da umurumda olmaz. Tek umursadığım, Miles'ı her santimimde hissetmek.

Dudakları tenimde tüy kadar hafif, omzumdan... köprücük kemiğimin arkasındaki çukura... boynumun kıvrımına doğru kayıyor. Titriyorum.

Cildimde gülümsediğini hissediyorum. Boynumdaki dudaklarının fısıltısı, uyluklarımı okşayan parmaklarının iziyle yankılanıyor. Yavaş yavaş, santim santim, daha yükseğe, daha yükseğe, şortumun kenarına ulaşana kadar. Etek giymediğim için neredeyse minnettar bir dua fısıldayacaktım. Aksi takdirde, Liv'in dolabında onun kot pantolonunun fermuarını açıp onu içime alacaktım.

Onun *dolabındayız*.

Ayak sesleri merdivenlerden geliyor ve Miles benim tekrar gerildiğimi hissediyor. Parmakları şortumun kenarını okşayarak uyluklarımın birleştiği yere kadar ilerliyor. Orada ıslaklık birikiyor, onun dokunuşunu bekliyor.

Ama eli hareket etmeye devam ediyor, şortumun altından diğer uylukuma doğru iniyor. Vücudumdaki her kas jöleye dönüşmüş. Beynim sadece onun teninin benimkine her dokunuşuna odaklanabiliyor.

Liv şifonyerini karıştırıyor. Ya dolabını açıp bir çift ayakkabı almak için içeri girerse?

Miles'in dili dışarı çıkıyor, boynumdan kulağıma kadar yalıyor. Beni ateşe veriyor. Bacaklarım neredeyse tutunamıyor ve inliyorum.

Hızla eliyle ağzımı kapatıyor, ikimiz de donup kalıyoruz.

Çekmece gürültüyle kapanır ve oda sessizliğe bürünür. Ciğerlerim yanıyor. Nefes almam lazım ama nefes almaya cesaret edemiyorum.

Aşağıdan Liv'in büyükannesi zayıf, kırılgan bir sesle onu çağırır. Ve birkaç saniye tereddüt ettikten sonra Liv merdivenlerden aşağı koşar.

Derin bir nefes alıyorum ama Miles elini ağzımdan çekmiyor. Aksine, dudakları boynuma geri döndüğünde daha da sert bastırıyor. Önce öpüyor. Sonra dilini yumuşak bir hareketle ağzına alıyor. Ve sonunda cildimi ağzına çekiyor. Sertçe.

Bu sefer dizlerim gerçekten titriyor, ama Miles beni duvara daha da sıkı bastırarak ayakta tutuyor. Sertliği şortuma batıyor, tatlı sürtünme beni eritiyor.

Onun beni kaldırıp bu duvara karşı sikmesini istiyorum. Ama burada değil. Liv'in dolabında bunu yapamayız. Bu evden hemen çıkmamız lazım.

Elinin altında, onun adını fısıldadım.

"Tekrar söyle." Emri cildimde, omurgamda yankılanıyor.

"Miles," diyorum ona. "Gitmeliyiz."

Bana sürtünüyor ve ben tekrar inliyorum.

"Şşş," diye kıkırdayarak kulağıma fısıldar. "Bizi yakalatacaksın."

Aşağıda Liv bir şeyin yerini sorar. Sığır eti olabilir mi? Büyükannesi mırıldanır ve Liv iç çeker. Ayak sesleri duyulur. Sonra kapı gıcırdayarak açılır ve tekrar kapanır, sesleri uzaklaşır.

Vücudumdaki tüm kaslar gevşer.

"Sanırım mağazada bir şey unutmuşlar," diye mırıldanır Miles. Elini ağzımdan çeker ve o dokunuş yok olur olmaz özlerim.

O elin tekrar ağzıma gelmesini istiyorum. O beni çılgılık attırırken seslerimi bastırmasını istiyorum.

"Tanrıya şükür," diye fısıldarım, yalnız olsak da. "Çok yakındı."

Miles kapı kolunu çevirir ve dolap kapısını aralar. Bir ışık huzmesi yüzüne düşer ve gözünün etrafındaki renk değiştirmiş cildi aydınlatır. Benim için aldığı morluk. Elimi uzatıp yüzünün sert hatlarını parmağımla okşamak için duyduğum dürtüyü bastırıyorum.

"Gitmek istediğinden emin misin? Seninle burada olmak hoşuma gidiyor." Sesi yapışkan çikolata gibidir.

"Eminim. Haneye tecavüzden tutuklanmak istemiyorum." Elini tutuyorum ve avucumdaki her sinir, sanki bir havai fişek tutuyormuşum gibi titriyor. Bu sefer ben onun kulağına fısıldayarak ona doğru eğiliyorum. "Ama biliyor musun? Evde seçebileceğimiz bir sürü dolap var."

Eve vardığımızda Miles beni tekrar dolaba çekmedi. Annemin arabasını garaj yolunda gördüğünde çekmedi. Hayal kırıklığı midemde ağır bir yük gibi duruyordu.

Ön kapıdan girer girmez tavuk lo mein kokusu burnuma çarptı.

"Tahmin et kim Çin yemeği aldı?" Annem, tabaklara erişte ve pilav doldurduğu tezgahından seslenir.

"Dünyanın en iyi annesi mi?"

"Ding ding! Bir tabak kazandın!" Bana bir tabak uzattı. "Jordan bu akşam ne yapıyor? İstersen onu da davet edebilirsin. Çin yemeği ve film gecesi."

Refleks olarak, anneme haberleri verirken onun yüzüne bakmamak için Instagram'ı açtım.

Tabii ki, ilk olarak Jordan'ın kızarmış, ıslıl ıslıl yüzü belirir. Kolu Brett'in omzuna atmış. Bensiz çok eğleniyorlar.

Profiline tıkladığımda kalbim sıkışıyor. Beni biyografisinden çoktan silmiş. Bu kadar acı vermemesi gerekirdi - ben ondan ayrıldım, o beni aldattı - ama bu, bunun gerçek olduğunu doğruluyor. Parti sadece bir kabus değildi. Artık Jordan Goldman'ın kız arkadaşı değilim.

Natalie'den bir mesaj aldım.

Hâlâ sana kızgınım, cevap verme ama Jordan için üzgünüm.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Artık Liv'in yaptığını düşünmüyorum. Onu suçladığım için özür dilerim.

Bu takip meselesi beni delirtiyor.

Onun yazdığını gösteren üç noktayı bekliyorum, ama gelmiyorlar. Henüz beni affetmeye hazır değil.

"Tatlım?" diye soruyor annem. "Jordan'a mesaj mı yazıyorsun?" Masaya oturuyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Jordan bu gece meşgul," diyorum.

Annem alaycı bir şekilde, "Ona sıkıcı olduğunu ve onu özlemeyeceğimizi söyle" diyor. "Aslında... artık bize gelmeyecek."

Çatalını tabağının üzerinde durdurur, her zamanki neşeli tavırları kaybolur. "Olamaz. Bir şey mi oldu?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımın titremesini engellemek için sertçe ısıyorum. "Ayrıldık." "Ah, canım." Yüzü asılıyor. "Üzgünüm. İkinizin ilişkisi yürümedi mi?"

"

Küçük bir "hayır" diyorum. Anneme erkek arkadaşımın, eski erkek arkadaşımın beni aldattığını söyleyemem. Bu çok utanç verici.

"Bu zor, biliyorum," diyor annem. "İlk ayrılıklar genellikle en zor olanlardır. Özellikle de Jordan gibi harika bir erkek arkadaşın varken. Ama biliyor musun? Böyle harika bir ilk erkek arkadaşın olduğu için mutluyum. Bu, bir sonraki erkek arkadaşın için yüksek standartların olacağı anlamına geliyor."

Yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama Jordan'ın ne kadar harika olduğunu dinlemek hiç yardımcı olmuyor. O, isteyebileceğim en iyi ilk erkek arkadaşı. Bir gün benim kocam olacağını düşünmüştüm. Başka biriyle çıkacağımı hiç düşünmemiştim.

Şimdi beni biyografisinden sildi, muhtemelen iki kızla daha birlikte oldu ve ben bir dolapta Miles Mariano'ya yapışmış durumdayım.

"Şu anda üniversite planların ne?" diye soruyor annem. "Hala USC'ye gidecek misin?"

"Hiçbir fikrim yok." Tavuklu lo mein'imi karıştırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, üniversite şu anda aklımdaki en son şey."

Jordan, Miles ve takipçim arasında, haftalardır üniversiteyi düşünmedim.

"Konuştuğumuz gibi, devlet üniversitesine ne dersin? Kayıt için hala zaman var. Böylece temel dersleri halledip, ana dalını belirlediğinde dört yıllık bir okula geçiş yapabilirsin."

"Aslında, kararsız değilim. İngilizce okumak istiyorum." Bu kesinliğin nereden geldiğini bilmiyorum, ama hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Kitapları her zaman sevmişimdir. Onları okumak, düzenlemek, satmak, pazarlamak, her şeyi yapmak istiyorum. Hepsi. Kitaplarla çalıştığım sürece mutlu olacağımı biliyorum.

Annem gülümser. "Bu harika, canım." Masadan elimi tutar ve sıkar. "İngilizce bölümünü seçip yayıncılık dersini alabilirsin. Her zaman istediğin gibi New York'ta çalışabilirsin. Hayallerinin peşinden gitmek için sadece bir hayatın var. Şimdi senin şansın."

"Yine de taşınmak istiyorum," diyorum. Annemin yüzü incinmiş bir ifadeye büründüğünde, "Takipçimden uzaklaşmak için. Bir daire istiyorum," diye ekliyorum.

Umarım beni oraya kadar takip edemezler. Belki de takipçim tek istediği beni Beaumont'tan uzaklaştırmaktır.

"O zamana kadar her şeyin bitmesini sağlayacağız." Nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyorum. "Ama senin için üniversitenin yakınında bir daire arayabiliriz. Bu hafta sonu kampüsü ziyaret edip alışveriş yapmaya ne dersin? Yarın iş çıkışı seni alırım."

"Harika olur." Yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Jordan'ın yaptıkları hala canımı yaksa da ve aramızdaki ilişkinin yürümesini dilese de, üniversiteye gidip İngilizce okuyup kitap yayıncılığı alanında çalışacağım bu yeni gelecek neredeyse aynı derecede iyi geliyor.

Ve nedense, bunu ilk anlatmak istediğim kişi Miles.

Stalker'ım şu anda dışarıda beni izliyor olabilir, ama yine de çatı katında, batan güneşin ışığında kitap okumaya karar veriyorum. Bırakın izlesinler. Bırakın bana gelsinler, böylece sonunda kim olduklarını anlayıp bu işi bitirebilirim. Birisi beni korkutmak istediği için kim olduğumu ve hayatımı nasıl yaşadığımı değiştirmeyi bıraktım. Sosyal medya hesaplarımı yeniden etkinleştireceğim, istediğim kıyafetleri giyeceğim ve yıllardır yaptığım gibi çatımda oturup kitap okuyacağım.

Bir sineklik kapısı gıcırdayarak kapanır. Karanlık bir siluet bahçeye koşar ve yukarıya bakar.

Kahretsin. Beni buldular...

"Hey, tatlım? Otele gitmem lazım!" Annem seslenir. "Aşçı yine mutfakta yangın çıkardı!"

Çılgınca çarpan kalbim yavaşlar. "Yeni bir şef bulsan iyi olur!" diye bağırırım.

"O harika bir aşçı! Keşke kundakçı olmasaydı! Mümkün olduğunca çabuk döneceğim!"

Annemin arabası garajdan çıkınca, dikkatimi tekrar kitabıma veriyorum, ama zihnim sürekli başka yerlere kayıyor, ve bunun sebebi sadece dışarıda bir yerlerde beni takip eden kişi değil. Uzak bir çiftlikte yaşanan çılgın üçlü seks bile, yan odadaki çocuktan dikkatimi uzaklaştırmaya yetmiyor. Tanrım, bu kitabın kahramanı çok şanslı. Onun yüzüne binip, bütün gece ateşli, terli seks yapmak istiyorum, sonra üç saat sonra uyandığımızda, hala yorgun ama birbirimize aç olarak tekrar yapmak istiyorum.

Ama aceleci davranmamalıyım. Miles'ın benimle aceleci davranmak isteyeceği bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Benim bedenimi istediğini açıkça belli etti. Ama beni isteyip istemediği tamamen başka bir soru.

Jordan ve ben yeni ayrıldık. Miles'a onun bir teselli olmadığını söyledim, o da öyle olmak istemediğini söyledi. Ayrıca, Jordan'ın ihanetinin acısı hala taze.

O benim burnumun dibinde beni aldattı. Miles benimle birlikte olmadığında neler yaptığını kim bilir.

Hiç seks yapmadığını söyledi. Ama son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da herkesin yüzüne karşı kolayca yalan söyleyebileceğidir.

Yine de Miles'ın yalan söylediğini sanmıyorum. Aslında onun tanıdığım en dürüst insan olduğunu düşünüyorum. Nedense ona güvenebileceğimi biliyorum.

Plastiğin gıcırdaması beni irkiltir. Miles penceresinden dışarı çıkar. Tek kelime etmez. Sadece sırtarak bana doğru havalı havalı yürür ve yanımdaki çatıya atlar. Gözünün etrafındaki morluk daha da koyu bir mor renge dönmüştür.

"Bir haberim var," diyorum.

"Evet?"

"İngilizce bölümünde okuyorum. Topluluk kolejinde. Annem ve ben bu hafta sonu orayı ziyaret edeceğiz."

Gülümsüyor. "Sonunda beni dinlemeye karar verdin." "Hayır, bunun seninle bir ilgisi yok."

Kollarını başının üzerine uzatır, Cheshire kedisi gibi sırtarak. "Sonra New York'a gidip kitap işle uğraşacaksın. Tıpkı sana söylediğim gibi."

Gözlerimi deviriyorum, ama aptal gibi sırtıyorum. Jordan'la birlikte olmak için o hayali bırakmanın beni ne kadar üzdüğünü şimdiye kadar fark etmemiştim. Jordan'la bir gelecek hayal etmek beni mutlu ediyordu, ama böyle değil.

Işıklar sönüp kasaba uykuya daldıkça gece daha da kararıyor. Yakında daha fazla yıldız görünecek, ta ki tek ışığımız onlar olana kadar.

Çatıda burayı çok seviyorum. Küçük kasabamızın huzurunu ve sessizliğini, uzaklara baktıkça dağların giderek koyu maviye dönüşmesini seviyorum.

"Okula gidip gelecek misin?" diye soruyor Miles.

"Muhtemelen okula yakın bir daire tutacağım."

"Belki ziyaret edebilirim." Sesini alçaltıyor. "Duşu kontrol etmek için. Masayı. Yatağı. Her şeyin düzgün çalıştığından emin olmak için."

Boğazımda küçük bir yumru oluşur. "Belki. Ama bir saat uzaklıkta."

"Harika. En az iki saatlik bir sesli kitap dinleyip, saat boyunca büyükannemden uzak kalabilirim."

Bunun ne kadar harika olduğunu ona itiraf etmek istemiyorum. Her gece onun orada olmasını, yıllardır hayalini kurduğum şeyleri bana yapmasını ne kadar istediğimi

. Ama Jordan kalbimi parçalayıp üzerine bastıran biri... Henüz başka birine kalbimi açmaya hazır değilim.

Miles bana doğru eğildi ve kolunu bacaklarımın üzerinden uzatarak bir yeri işaret etti. "Bak." Parmağının işaret ettiği yere döndüm. Bir yıldız kümesi. "Orion."

"Nasıl anladın?"

"Bilmem. Uyduruyorum."

Ne zamandır ilk kez gülüyorum.

Miles hala bana yakın eğilmiş durumda. Ona bakmadan da yakınlığını hissedebiliyorum, o dolapta vücudunu bana bastırırken hissettiğim duyguyu geri getiren Old Spice kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Kalbim hızla atıyor.

Elini kolumdan yukarı kaydırıyor, cildimin her santimetresindeki sinirler havai fişek gibi patlıyor. Eli yanağımda duruyor. Beni hiç kimsenin yapmadığı kadar şefkatle okşuyor. Hafif bir baskı ile yüzümü kendisine çeviriyor.

Şu anda birbirimize çok yakınız, sadece birkaç santim uzaklıktayız. Sıcak çikolata rengi gözleri benimkilerde bir cevap arıyor. "Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyor. Dikkat dağıtıcı bir şey kulağa hoş geliyor.

Düşüncelerimi takipçimden, Jordan'ın ihanetinden, Natalie ile kavgamdan uzaklaştıracak bir şey, ama Miles ile olanların sadece bir dikkat dağıtıcı olmayacağını zaten biliyorum. O

her zaman daha fazlasıydı.

Başımı sallıyorum. Baştan çıkarıcı gülümsemesi, ben "Bundan uzaklaşmak istemiyorum" diye fısıldayana kadar titriyor.

Parmakları saçlarımı okşuyor, ama aramızdaki mesafeyi kapatan benim. Dudaklarım onun dudaklarına ilk değdiğinde, midem şiddetle takla atıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bunu, ilk öpücüğümüzü, sayamayacağım kadar çok kez hayal etmiştim. Ama bu daha iyi, bu gerçek. Gerçekten Miles Mariano'yu öpüyorum. Ve dudakları hayal ettiğimden daha yumuşak.

Dudaklarımız ayrılır, birbirine mükemmel uyum sağlar. Birkaç saat önce boynumu emiyor ve sert vücudunu bana sürüyor olmasına rağmen, bu öpücük şimdiye kadarki en samimi dokunuş gibi geliyor.

Birkaç milim geri çekiliyor, dudaklarımız arasında serin bir esinti fısıldıyor, sonra tekrar beni öpüyor. Eli saçlarımı kavırıyor ve beni kendine çekiyor, ağzımı daha da açıyor ve dilini içeri sokuyor. Ona inliyorum.

Hayal ettiğimden *çok* daha iyi.

Geri çekildiğinde, birkaç saniye daha gözlerini kapalı tuttu. Yüzünde sırtıkan bir gülümseme vardı. Kalbim, beş mil koşmuşum gibi çarpıyordu.

Dünya her zaman karanlık ve korkutucu bir yer değildir. Bazen, seni ilk kez öpen ve nasıl öpeceğini çok iyi bilen bir çocukla çatıda anlar yaşarsın.

"Bunu ne kadar zamandır yapmak istediğimi bilemezsin," diyor. "Natalie'nin partisinde beni tekrar görmeden önce mi, sonra mı?"

Alnını alnıma yaslar. "Her zaman." "O zaman tekrar yapmalısın."

Ama Miles eğilmek yerine elimi tutup parmak uçlarımı öper. Bu, öpüşmekten neredeyse daha samimi bir hareket gibidir.

Onu izliyorum. Büyülenmişim.

Bana dokunduğu her yerde cildim titriyor. Sanki vücudum şimdiye kadar kış uykusunda kalmış gibi. O gelene kadar. "Tanrım," diye fısıldıyorum.

Kötü bir gülümsemeyle, "Ben Miles'ım," diyor.

Bana doğru eğilir, ama ben geri çekilirim. "Yapmamalıyız." Kafamı sallayarak, Miles'ın yarattığı bu sisin içinden çıkmaya çalışırım. "İki gündür bekârim. Yavaşlamalıyız." Bu kelimeleri söylemek neredeyse imkânsız. Bu, yapmak istediğim en son şey.

Miles beni bırakmıyor. "Başkalarının senin yapman ya da yapmaman gerektiğini düşündükleri şeyleri dert etmeyi bırak ve istediğini yap. Ne istiyorsun?"

"Seni," diye fısıldıyorum.

Gözleri açgözlü bir hale büründü. "O zaman uzan."

Ben de öyle yapıyorum. Yüzümün, boynumun ve bacaklarımın açıkta kalan derisine bir serin esinti dokunuyor ve vücudumun geri kalanı yanarken bile titrememe neden oluyor.

Yaklaşırken kot pantolonu tavana sürtüyor. Dirsekleriyle kendini destekliyor ve elini tekrar saçlarıma geçirip parmak uçlarını ileri geri gezdiriyor. Keşke bütün gece bunu yapsa.

İlk öpücük yavaş başlar. Dudakları dudaklarıma nazikçe bastırır, sonra dili benimkine dokunur. Ona açılırım ve dili içeri girer. O kadar ustaca ki, o dille başka neler yapabileceğini merak ederim.

O kadar uzun süre öpüşüyoruz ki, nefes almak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum. Karanlıkta yüzünü görmek gittikçe zorlaşıyor. Sadece silüetini görebilsem de, bana nasıl baktığını tam olarak biliyorum — aylarca kış uykusunda kalmış, aç bir avcı gibi.

Nefes almama uzun süre izin vermiyor. Kafamı tekrar ona çeviriyor ve açgözlülükle öpüyor, ağızma inliyor. Onu daha önce hiç böyle ses çıkarırken duymamıştım ve tanrım, bunu tekrar yapmasını istiyorum.

Sonra alt dudağımı ağızına çekip emiyor. Ateşlenmek üzereyim. Zaten sırlıslık olmuştum ve onu arzuluyorum.

Dışlerinin arasından dudağımı bıraktığında, ayağa kalkıyorum ve o da beni takip ediyor. Elini tutup pencereden içeri tırmanıyorum. Tüm mantık ve mantık gitmiş durumda, Miles'in ağızını üzerimde hissetmekten başka hiçbir şey umurumda değil. Her yerimde.

"Söylemiştim." Sırıttıyor.

"Ne söylemiştin?"

"Beni odana davet etmen."

Gözlerimi devirdim ama göğsümden çıkan kahkahayı engelleyemedim. Haklıydı.

Işığı kapatıyorum ve odanın ortasına bile gelmeden beni kollarına alıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve o da dudaklarımı dudaklarına bastırıyor.

Sonunda.

Kısa bir an için, benimle ne yapacağını bilemeyeceğini merak ediyorum. Hiç seks yapmamış ve ben hala ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum. Bakireler genellikle ne yaptıklarını bilmezler, değil mi?

Ama sonra bana söylediği şeyi düşünüyorum. *Bana nasıl yapıldığını göstermek ister misin?* Ve birdenbire onun deneyimi ya da deneyimsizliği umurumda olmaktan çıkıyor — ona benimle nasıl yapıldığını tam olarak göstermek istiyorum.

Jordan'la seks yapmaya başladığımda, o zaten Sophie'yle birlikte olmuştu. Muhtemelen benimle her birlikte olduğunda onu hayal ediyor, kafasında onun daha iyi olduğu yönleri karşılaştırıyordu. Gözlerini kapatıp, içine girdiğini hayal ediyordu. Miles'la birlikteyken, başka kızlar olduğunu bilsem de bu konuda endişelenmeme gerek yok. Onun gözünün sadece bende olduğunu biliyorum. İlk günden beri öyle.

Beni yatağın kenarına oturtuyor, boynum geriye doğru eğilecek kadar sert öpüyor. Ama başımın arkasına sertçe elini koyarak beni dik tutuyor.

Ağız boynumdan aşağıya doğru iner, emip, yalayıp, ısırır. Omurgamdan bir titreme geçer. Aynı hareketi diğer tarafta da tekrarlar ve orada morlukların oluştuğunu hissedebilirim. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," der, cildime fısıldayarak. "Yani bir süre burada kalacağız."

"İyi. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Tank topumu ve sütyenimi yırtıp çıkarmadı. Bunun yerine, üstümü yavaşça başımdan çıkardı ve yere attı. Ateşli bakışları, sütyenimin altında inip çıkan göğüslerime düştü.

Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, yüzünde neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade var. "Sana dokunabilir miyim?" diye fısıldıyor, sözlerinde bir yalvarma var. Bütün gece bana yalvarmasını istiyorum.

"Şimdi mi soruyorsun?" diye gülüyorum.

Ama o gülümsemiyor. "Seni istiyorum. Her santimini." Saçımı kulağımın arkasına atıyor ve kalbim hızla atıyor. "Ama ben sadece senin bana vermek istediğini istiyorum."

"Ya ben sadece bana oral seks yapmanı istersem?" diye alay ediyorum.

Miles ellerini iki yanıma koyarak beni sıkıştırır. "O zaman sadece onu yaparız ve sonunda senin sıırılsıklam, titreyerek, daha fazla dayanamayacak hale gelmeni sağlarım."

Nefesim kesilir ve ne zaman, hatta hiç normal nefes alabilecek miyim, bilemem.

"Ya sana her şeyi vermek istersem?" diye fısıldarım.

"Bence henüz buna hazır değilsin."

"Sen nereden bilebilirsin ki?"

"Çünkü pislik eski sevgilinden yeni ayrıldığını biliyorum. Seni hak etmeyen bir pislik olsa da, bir parçan hala onu seviyor."

Bazen, kafamın içinde olmadan düşüncelerimi bu kadar iyi okuyabilmesi beni sinirlendiriyor. "Ama bu aşk ile ilgili değil."

Gözleri fırtınalı bir hal alır ve acaba yanlış bir şey mi söyledim diye merak ederim. "Her şeyi söyledin." Elini kalbimin üzerine koyar. "Her şey bu."

Ona bunu vermek istiyorum, gerçekten. O benim ilk sevdiğim erkek ve sanırım onu hiç tamamen unutamadım. Ama o haklı. Bir parçam hala Jordan'ı seviyor. Kalbimi başka birine tamamen verebilmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Bu biraz zaman alabilir," diyorum ona.

Omzumdan sütyen askısını indiriyor. "Benim zamanım var."

Miles bacaklarımdan arasında yere diz çöküyor ve onun önümde diz çökmüş hali beni neredeyse çıldırtıyor. Eli sırtıma kayıyor ve sütyenimin kopçasını ustaca açıyor. Sütyenimi çıkarırken boğazı titriyor.

Gözleri beni yiyor. Sahnedeğim ve seyirci koltuğunda sadece o var. "*Siktir*." Bu kelimeyi dua eder gibi fısıldıyor.

Elleri göğüs kafesime doğru kayar, parmak eklemleri göğüslerimin alt kısmına dokunur. Sonra ellerini uzatıp göğüslerimi kaplar ve nazikçe masaj yapar. Dokunuşuna nefesim kesilir. Avuç içleri meme uçlarımı okşar, onları sertleştirir ve dudaklarından bir inilti kaçar.

"Tanrım, mükemmelsin." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını meme ucuma kapatıp emmeye başlar.

Dişlerimin arasından keskin bir nefes alırım, ellerim saçlarına uçar ve o beni itmez ya da ellerimi bastırmaz. Başını avucuma bastırır, bana istediğim her şeyi yapma izni verir.

Yumuşak *bir sesle* meme ucumu bırakıp diğerine yapıştığında bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Keskin, elektrik çarpması gibi bir his vücudumu sarar. *Bu*. Hiç böyle olmamıştı. Jordan'la başladığımızda bile, hiç böyle olmamıştı...

Miles dilini meme ucumun etrafında döndürüyor, sonra etrafındaki deriyi ağzına çekiyor. O kadar sert emiyor ki, inliyorum. Göğüslerimde hiç öpücük izi olmamıştı, ama yarın olacakmış gibi hissediyorum.

O, ben artık dayanamayana kadar emmeye, ısırmaya, yalamaya devam ediyor ve ben inleyerek onun başını aşağı itiyorum. Ağzını elleriyle değiştiriyor, kaburgalarındaki deriyi emerek sıkıyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor. Kimse daha önce bunu yapmamıştı ve vay canına. Birinin ağzının karnımda beni bu kadar tahrik edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Miles Mariano'nun ağzı karnımda. Her santimini demek istediğinde, ciddiymi.

Başı, şortumun bel kısmının hemen üstüne öpücükler kondurana kadar aşağıya doğru eğiliyor. Ne kadar aşağıya inerse, cildim o kadar hassaslaşıyor. Kaynıyorum, çılgılık atmak üzere olan bir çaydanlık gibi.

Aniden, ağzını iç uyluklarıma yapıştırdı ve o kadar sert emdi ki, gözlerim neredeyse çaprazlandı. Saçlarını tırmaladım, ama o kıpırdamadı.

"Miles!" diye nefes nefese kaldım.

Dudaklarında küçük, kibirli bir gülümseme belirir. "Aferin kızıma."

Sonra ağzı yine üzerime geliyor, sanki en lezzetli şekermişim gibi emiyor. Diğer bacağıma geçiyor, derimi sertçe çekiyor. Isırınca çılgılık atıyorum.

Henüz en çok arzuladığım yere bile ulaşmamışken, ben çoktan onun ellerinde oyuncağı olmuşum. O Mozart ve benim vücudumu en sevdiği piyano gibi çalıyor.

Uyluklarımdan ayak bileklerime kadar öpüyor ve diğer bacağıma da aynısını yapıyor. Onun için duyduğum özlem, ıstıraba dönüşüyor. Ona ihtiyacım var. Hemen.

Sanki artan ihtiyacımı hissetmiş gibi, şortumun düğmelerini açıyor ve onu üzerimden çekip çıkarıyor, yıpranmış kenarında bir delik açıyor. İkimiz de umursamıyoruz. Uyluklarımın tepesini öpüyor. Sonra külotumun üzerinden.

İstem dışı bir şekilde sarsılıyorum ve o uyluklarımı sıkıca tutuyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor.

"Gitmeyi düşünmüyordum," diye fısıldıyorum.

Bu oluyor. Bu gerçekten oluyor. Miles Mariano ile.

Külotumu çıkarmak için beni kaldırmıyor. Bunun yerine, parmağını külotuma takıp yana doğru iterek beni çıplak bırakıyor.

İkimiz de nefesimizi tutarız. "*Siktir*, Madalyn," diye inler.

Bacaklarım ve kalbim aynı anda titriyor. Adımı böyle söylemesini seviyorum. Sanki kırılmak üzereymiş gibi.

O eğilir, nefesinin sıcaklığı onu bekleyen ıslaklığı ısıtır. Bana nazikçe bir öpücük kondurur ve ben inlerim. "Lütfen."

O sırtıyor. "Sadece nazikçe istediğin için."

Dili uzun, lüks bir hareketle içimde kayar. Zirvede bir kez, iki kez döner.

Nefes almayı kesiyorum. Onun ne yaptığını bilmediğinden endişelendiğime inanamıyorum. O ne yaptığını *çok iyi* biliyor.

Sonra durur. O kadar ani ki, bir sorun olduğunu düşünürüm. Fikrini değiştirmiştir. Bunu yapmak istemiyordur. Benimle değil. Donup kalırım ve sormak için ağzımı açarım...

Ama sonra dudakları klitorisimi sarar ve emmeye başlar. *Sertçe*.

Sırtım kavislenir ve bir inilti kaçır. Geriye düşeceğimden endişelenirim, ama o beni kalçalarımı sıkıca kavrayan ellerini hiç bırakmadan dik tutar. O haklıydı, ben hiçbir yere gitmiyorum.

"Bunu mu seviyorsun?" diye fısıldadı.

"Seviyorum," diye nefes nefese söyledim.

Dili, kıvrımlarımın arasında tekrar tekrar okşamadan önce daireler çizerek yalar. Beni emmekle tatmak arasında gidip gelir.

Her hareket, dudaklarımdan çıkan her ses istemsiz, kontrol edilemez. Jordan'la birlikteyken, her inilti onun zevki için çıkıyordu. Çünkü seslerimin onu daha hızlı tahrik ettiğini biliyordum. Ama Miles'la birlikteyken, bunun hızlı gitmesini istemiyorum.

Benimle acele etmesini istemiyorum. Bu lezzetli işkenceyi istiyorum. Beni hareketsiz hale gelene kadar, düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar, benden her bir damla zevki sıkmasını istiyorum. Ve onun da bunu istediğini biliyorum.

Klitorisimi tekrar emdiğinde, uyluklarım titriyor. Alçak bir kahkaha atıyor. "Demek uyluklarını böyle titriyorum."

Daha sert emmek için eğilir. *Oh, lanet olsun.* Kalbim deli gibi atıyor, tenim yanıyor. Zevk ayak parmaklarımdan şakaklarıma doğru yükseliyor.

"Durma," diye yalvarıyorum.

Cevap olarak, daha sert emiyor ve yavaşça parmağını içime sokuyor. Ağlıyorum

Ağl

ıyor O tıslar. "Çok sıkıydın."

um. Parmağı beni genişletene kadar bekler, sonra parmağını çıkarır ve Yavaşça geri kaydırıyor. Üçüncü yavaş itişten sonra, ben onun eline doğru hareket ediyorum ve o artık kendini tutmuyor.

Klitorisimden onun iniltisini hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Parmağını içeri ve dışarı sokarken emmeye devam ediyor, o tatlı noktaya ulaşmak için parmağını kıvrıyor. Çok doluyum, yanıyorum, sırlı sıkılamım. Uyluklarım artık kontrolsüzce titriyor, kulaklarına sıkıca yapışmış durumda.

O pes etmiyor. Beni daha sert emiyor, parmağıyla daha hızlı sikiyor.

O tanıdık zevk birikimi yükseliyor. Kahretsin. Bu gerçekten oluyor. Kaçınılmaz patlama zirveye ulaşıyor...

Orgazmım içimi kaplarken, gözlerimin önünden yıldızlar patlıyor. Yüksek, kontrol edilemez bir inilti göğsümden çıkıyor. Miles emmeye ve parmağını içimde pompalamaya devam ediyor, çıkardığı ses neredeyse çılgılığımı bastırıyor.

Ben neredeyse ağlayacak hale gelene, ezici zevkten titreyip inleyene kadar durmuyor.

Yatağa geri düşüyorum ve dilinin hareketleri daha yumuşak, daha yavaş hale geliyor. Ben sakinleşirken o da beni takip ediyor.

Sonra dudakları klitorisimi sarar ve bir kez daha sertçe emer.

Bu beni tekrar çılgılık attırır ve sırtımı yataktan kaldırır.

Tam da istediği gibi. Sırlı sıkılam, titreyerek ve daha fazla dayanamayacak halde.

Daha önce kimse beni orgazma ulaştırmamıştı. Jordan'la seks yaptığım onca zaman, bir kez bile olmadı. Bunun sadece benim elimle ya da vibratörle gerçekleştirebileceğim bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama Miles...

Miles.

Ayağa kalkıp kot pantolonunun fermuarını açmasını bekliyorum. Bitkinim, güçsüzüm, ama isterse hala beni sikebilir. Bacaklarımı sıkıca ona dolayacağım ve beni tekrar boşaltana kadar klitorisimi okşamasını isteyeceğim.

Ama tekrar oturmak için yeterince güç bulduğumda, o hala önümde diz çökmüş, yüzünde sırtkan bir ifadeyle duruyor. "Bir daha hazır olduğunda bana haber ver."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Jordan'la ilk kez seks yaptığımda, kendimi değişmiş hissedeceğimi umuyordum. Farklı bir kız gibi. Herkes ilk seferini çok abartıyor, ama bu doğum günü gibi bir şey. Ertesi gün uyandığımda kendimi tamamen aynı hissettim.

Ama Miles'la geçirdiğim bir geceyle sonsuza kadar değiştim.

Takipçim ne kadar uğraşsa da beni bu coşkudan indiremiyor. Mariano's'taki vardiyam boyunca telefonum sürekli yanıp sönüyor. Direkt mesajlar, SMS'ler, aramalar. Sosyal medyayı yeniden etkinleştirdim, takipçime açık bir mesaj gönderdim: *Beni ortadan kaldıramayacaksın*. Görünüşe göre bu mesaj hoşlarına gitmedi.

Bir gün takipçimden tüm bunları neden yaptığına dair bir cevap alsam bile, bu düzeydeki takıntıyı asla yeterince açıklayamaz.

Sakin zamanlarda, Gmail hesabımda bir kanıt e-postası taslağı hazırlıyorum. Memur Jackson bana tüm kanıtları saklamamı söyledi, ben de öyle yapıyorum.

Bu sabah, Mabel sonunda Miles'ın GED sınavlarına kaydolmasını onayladı ve onun ızgarada yemek pişirmesine izin verdi. Onun gözetimi altında. Gizlice, günün çoğunu mutfakta geçirdiği için mutluyum çünkü onun yanında olduğum her saniye, hava gerginleşiyor. Elektrik akımının içimden geçtiğini hissedebiliyorum ve tek hayal edebildiğim, onun beni duvara itip, dizimi yana doğru bükerek, bu lokantada beni sikmesi.

Miles, kapanış saatinden önce George'un paket siparişini mutfaktan çıkardığında, alnında un lekesi ve ağzının köşesinde şeker tozu var. Onu yalamak istiyorum.

"Cehennem asgari ücrete değer mi?" diye soruyor bana.

Gülüyorum ve gözlerimi onun ağzından ayıramayınca dikkatimi kasaya geri veriyorum. Kimse bizi bilmemeli ve George'un bir şey fark etmesini istemiyorum.

Miles'ın ona verdiği poşeti yüksek bir hışırtı ile açar. "Altı tane sipariş etmiştim.

Burada sadece beş tane var."

"Sanırım sayma konusunda pek iyi değilsin."

"Altıncı donutumu yedin!"

Kanıt Miles'ın yüzünde açıkça görülüyor. Ama o omuz silkiyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum dostum. Donutların parasını ödeyebilirsin ya da

boş ellerle çıkabilirsin. Seçim senin."

George başını sallar ve parayı bana uzatır. "O morluğu hak etmek için ne yaptıysan," der Miles'a, "eminim hak etmişsindir."

"Diğer adamı görmelisin."

Bu doğru değil — Miles'ın Jordan'a attığı yumruklar kimsenin görebileceği bir iz bırakmadı — ama bu yorum George'u kapıdan dışarı fırlatmaya yetiyor.

Miles kapıyı arkasında kilitler. "Tanrıya şükür o kabus bitti."

"Günün çoğunu mutfakta geçirdin. Buradaki kabusun yarısını bile yaşamadın."

"O kadarı da fazlasıyla yeterliydi." Tezgâhın etrafından dolaşıp elini kalçama koyar. "Beni özledin mi?"

Dün gecedен sonra, her saniye onu özledim.

"Bu gece ikiniz kapatıyorsunuz!" Mabel mutfaktan çıkarken bağırır.

Birbirimizden uzaklaşırız. Neyse ki fark etmez. Kapıya koşmakla ve cebinden anahtarlarını çıkarmakla meşguldür.

"Beni dükkânı kapatmak için güvenmediğini sanıyordum," diyor Miles.

"Güvenmiyorum, ama ona güveniyorum." Beni işaret ediyor. "Sırtımdaki kaslar gerildi, bu yüzden bu gece tüm ağır işleri sen yapacaksın. İyi eğlenceler."

Bununla birlikte kapıdan çıkar.

Miles bana kötücül bir gülümsemeyle dönüp ışıkları söndürdü, böylece tek aydınlatma dışarıdaki sokak lambalarından geliyordu. "Oh. Eğlenmeyi planlıyorum."

"Peki ya..."

Ama henüz yapmamız gereken işleri sormadan -masaları silmek, yeri paspaslamak- Miles beni duvara itti, her santimi benim her santimime yapıştı. Aklımı okuyabiliyor.

"Nazik ol," diye fısıldıyorum, ama bunu tamamen içten söylemiyorum. "Hâlâ dünden kurtulmaya çalışıyorum. Göğüslerim kavga etmiş gibi görünüyor."

Kıkırdar ve elini gömleğimin içine sokar, sütyenimin üzerinden göğüslerimi okşar. "Sen istemediğin sürece nazik olacağım."

Sözleri beni eritir. "Mükemmel."

Miles beni kollarının arasına alır ve bizi meraklı gözlerden uzak tutacak mutfığa taşır. Beni tezgahın üzerine, tabak ve yemeklerle kaplı olmayan tek yere yatırır ve bacaklarımı açar. Bacaklarımın arasına girer ve ağzımı ağzına bastırır.

Hâlâ ona çok açım. Dün gece sadece aperiitif. Bu gece tam menü istiyorum. "Kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?" diye fısıldarım.

O başını sallar ve hayal kırıklığı midemi burkar. "Baştan başlıyoruz."

Bu sefer, hiç sabır göstermeden gömleğimi göğüslerimin üstüne itiyor ve sütyenimi aşağı çekiyor. Ben ellerimi saçlarına gömüp "Daha fazla" diye fısıldayana kadar öpücükleri ve yalamaları nazik kalıyor.

Ağzı açgözlü bir hal alır, hala hassas olan cildimi emerek beni patlamak üzere hissettirir. Eğer bir insan uyuşturucu olarak sınıflandırılabilseydi, o da o olurdu.

Ağzını boynuma doğru kaydırıyor, göğüslerimi okşuyor, sonra ellerini eteğimin içine sokup kalçalarımı kavıyor. Onu çoktan arzuluyorum, bacaklarımın arasında olmasına rağmen rahatlamak için bacaklarımı sıkıyorum. Dilini kullanana kadar istediğim rahatlamayı elde edemeyeceğim.

Miles uzaklaşıyor, ikimiz de zaten ağır ağır nefes alıyoruz, ve cebinden bir prezervatif çıkarıyor. "Bunu kullanmak ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

Kot pantolonunun fermuarını açıp prezervatifi takmak yerine, onu yanımdaki tezgahın üzerine bırakıyor ve aç bir öpücük için yaklaşıyor. Dili ağzımın içinde dolaşıyor ve bu en kötü türden bir alay. Dilinin ağzımda olmasını seviyorum, ama şu anda onu başka bir yerde istiyorum.

Onu görmek için çaresizce gömleğini başından çıkarırım. Onun odasına gizlice girdiğim günkü kadar ışık yok, o gün gömleksiz ve duştan çıkmış ıslak haldeydi, üzerime eğilmişti, ama yine de kollarındaki ve omuzlarındaki sert kasların kıvrımlarını, karın kaslarının izlerini, omzunun altındaki koyu mürekkep izini görebiliyorum.

Ama avuç içlerimi ona dokundurmadan önce, parmaklarımı gözünün etrafındaki mor deriye olabildiğince nazikçe sürüyorum. "Sana bunu yaptığı için üzgünüm."

Miles çenesini sıkıyor. "Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bir daha da konuşmak istemiyorum."

Avuç içlerimi omuzlarından kollarına, karın kaslarına doğru gezdiriyorum. Belinin hemen üstündeki derisine dokunduğumda, homurdanıyor. Onun her santimini seviyorum.

"Ben de." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum. Jordan'ı ve onunla birlikte olduğum kişiyi unutmak istiyorum. Planladığımız geleceği unutmak istiyorum.

Planladığımız geleceği unutmak istiyorum. Chelsea'yi, Ash'i ve takipçimi unutmak ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyorum. Miles ile baştan başlamak, yeni bir başlangıç yapmak istiyorum.

Cevabımı beğendi. Vücudumun aşağısına doğru ilerlemeyi atlayıp doğrudan külotuma yöneldi, onu çekip çıkardı ve kendini bana bıraktı.

Dili beni okşarken, tepe noktasına dokunup başımdan ayak parmaklarıma kadar titreme gönderirken çığlık atıyorum. Onun için ıslandıkça dilinin vuruşları müstehcen hale geliyor. İnliyor ve parmağını içime sokuyor.

Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve onu içimde istiyorum. Ama onun durması düşüncesine de dayanamıyorum.

"Devam et," diye fısıldıyorum.

"Sence yakın zamanda duracağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor. "Sen benim için gelene kadar durmayacağım. Gerekirse bütün gece burada kalırım."

Dün gece bir gösterge ise, o kadar uzun sürmeyecek.

Ağzı tekrar bana dönüyor, bu sefer klitorisimi emiyor ve ben tıslıyorum. Saçlarını o kadar sıkı tutuyorum ki ona zarar verdiğimden endişeleniyorum, ama bir şeye tutunmam gerekiyor.

Uyluklarım titremeye başladığında, daha sert emiyor, daha hızlı yalıyor, parmağını içime sokuyor. Artan zevk yükseliyor ve Miles ile her gece orgazm olabilecekken, Jordan ile bu kadar uzun süre orgazm olamadığımı merak ediyorum.

Parmağını içime o kadar sert sokuyor ki, tekrar tekrar, onu durdurması için yalvarmak zorunda kalacağımdan korkuyorum, ta ki onu sıkıca kavrayana ve ezici bir zevk içimi kaplayana kadar. Kendimi kaybediyorum, Miles'in ağzının üzerimdeki hissi dışında her şeyin hissini kaybediyorum, hala orgazmımın sancıları içinde beni çalıştırıyor ve ben onun ellerinde inleyen bir enkaz haline gelene kadar pes etmiyorum.

Gözlerimi açmadan önce prezervatifi takmış ve girişimi yokluyor. Kalçalarını ileri geri sallayarak klitorisime sürtünüyor ve içimi zevk dalgalarıyla dolduruyor.

Kollarını tutuyorum. "Şimdi. Lütfen."

"Senin isteğin..." Ucu içeri girdiğinde nefesim kesildi. "Benim emrimdir."

Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor. Bu gerçekten...

Yavaş, zevkli bir hareketle Miles kendini içime gömüyor.

O düşük bir inilti çıkarırken ben de çığlık atıyorum. "Siktir beni," diye mırıldanıyor. "Sen çok mükemmelsin."

O beni gererken tırnaklarım onun pazılarına batıyor. *Sonunda*. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," diye fısıldıyorum, dün geceki sözlerini tekrar ederek.

Dudaklarıma gülümsüyor. "İlk seferimiz için hayal ettiğin bu muydu?" "Daha çok yatakta misyoner pozisyonu gibi." Ben ekleyene kadar donup kalıyor: "Ama bu daha iyi."

Eli başımın arkasına dolanır, saçlarımı avuçlar ve aynı anda yavaşça içime girer, ben de nefesimi tutarım. "İstediğin her pozisyonu yapabiliriz. Sana ne yapmamı istersen yaparım." Bir başka uzun, yavaş giriş. "Ve her saniyesinden zevk alacağım."

Kalçalarını bana doğru çektiğimde, hızını biraz artırır. Acele etmek istemiyor. Bunun çok çabuk bitmesini istemiyor. Ben de istemiyorum.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve klitorisimi okşuyor, önce nazikçe. Kalçalarımı ona doğru ittiğimde, başparmağı daha hızlı hareket ederken daha sert ve daha sert okşamaya başlıyor. Kalbim hızlanan bir tren gibi, ama bir daha boşalmam imkansız.

"Bu, kitaplarına kıyasla nasıl?" Lezzetli dudaklarında bir sırıtış belirir. dud
akla "Çok daha iyi."
rınd Ağzı boynuma yapışıyor ve ben zevkten yanmak üzereyim
a bir
sırtı
ş
belir
ir.

. Bacaklarımın arasında itiyor, beni okşuyor, emiyor. Bu kadar zevk dayanılmaz. Böyle öleceğim ve mutlu öleceğim.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Durma."

Daha sert vuruyor, derinin deriye çarpması odayı dolduruyor. "Seni sikmeyi seviyorum," diye homurdanıyor.

Göğüslerim sallanıyor ve o onları gördüğünde meme uçlarıma yapışıyor. Nefesim kesiliyor ve ona daha sertçe sarılıyorum. Klitorisim onun eli altında zonkluyor.

"Seni seviyorum" — Gerçekten istediğim şeyi söylemeden önce kendimi durduruyorum. Yıllardır düşündüğüm şeyi — "seni sikmeyi de."

Hızını artırıyor, daha derine giriyor. Başım dönüyor. Hiç bu kadar derine, bu kadar... akıl almaz olmamıştı. Vücudumdaki her hücre şarkı söylüyor.

Kanım damarlarımdan hızla akıyor ve o tanıdık zevk tekrar oluşuyor. Hayır, bu tekrar olamaz. Olmayacak...

Miles içime daha sert giriyor. Nefesi kulağımda hızla geliyor. "Benim için boşal," diye fısıldıyor.

Zevk içimi kapladığında kalbim patlıyor. Gözlerim kayıyor ve bir çığlık atıyorum. Onu sıkıca sarıp titriyorum. O da olabildiğince hızlı bir şekilde beni sikmeye devam ediyor.

"İşte böyle," diye nefes nefese diyor. "Benim için çığlık at."

Bana söylese bile duramam. O kadar yüksek ve uzun süre çığlık atıyorum ki boğazım kısılıyor, ama o yine de durmuyor.

İnliyor ve bu, şimdiye kadar duyduğum en seksi ses. Beni kendine doğru sertçe çekiyor, böylece hiçbir yere gidemiyorum ve son bir kez içime giriyor, tekrar tekrar titriyor. "Tanrım," diye tıslıyor.

Konuşamıyorum. Hareket bile edemiyorum. Sadece kollarında gevşek bir şekilde oturuyorum, göğüs kafesime çarpan düzensiz kalp atışlarımın yavaşlamasını bekliyorum. Nefes nefeseyim.

Sonunda kelimeleri bir araya getirebildiğimde, "Bunu tekrar yapmalıyız," diye fısıldıyorum.

O, en tatlı müzik gibi gülüyor ve başımı kendine doğru çekip öpüyor. Çılgınlık artık sona erdi. Bu sefer öpücüğü şefkatli ve... sevgi dolu. Kalbim sıkışıyor.

"İlk seferin nasıldı?" diye soruyorum.

"Hayal ettiğimden daha iyiydi." Sesi o kadar samimi ki, göğsümde kelebekler kozalarından fırlayıp çıkıyor. "Ama bence bir dahaki sefere daha da iyi olacak."

"Vay canına. Henüz içimden çıkmadan bir sonraki kızı düşünmeye başladın bile," diye alay ediyorum.

İçimde yavaşça, sertçe bir itme yapar ve beni nefes nefese bırakır. Bir uyarı. Bir söz. "Bir dahaki sefere *seninle*."

Lokantanın kapısında asılı olan zil çalar ve birinin geldiğini haber verir.

Kahretsin. İkimiz de donup kalıyoruz, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış. Kapıyı kilitlemeyi mi unuttuk? "Hey, tatlım?" Annem sesleniyor. "Hala burada mısın?"

Miles'ı üzerimden itiyorum, kıyafetlerimi düzeltmek için acele ediyorum ve saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, böylece mutfakta Miles Mariano ile sevişmişim gibi görünmüyorum.

Annemin bu akşam işten sonra beni alıp hafta sonu üniversite kampüsünü gezmeye gideceğimizi söylediğini tamamen unutmuşum.

Miles, sanki sevişirken yakalanacakmışız gibi değilmiş gibi, gömleğini rahatça giyerken benim telaşıma sırtarak bakar. Saçlarını düzeltmeye çalışırım ama nafiye.

"Evet!" Kalbim güm güm atarken mutfaktan çıkıp kasadan telefonumu alıyorum. "Üzgünüm, kapanış işlerini yapıyoruz."

Annem, henüz elimiz bile sürmediğimiz yemeklerin geri kalanını fark eder.

"Ben hallederim," der Miles, bir sandalyeyi masanın üzerine koyarak. Ben Ben tamamen nefes nefeseyken onun nasıl bu kadar sakin ve rahat konuşabildiğini bilmiyorum.

"Harika." Annem bana gülümsüyor. Miles ve benim o mutfakta gerçekte ne yaptığımızı bilmiyor. Tanrıya şükür. Çok ucuz atlattık. "Gidelim." Kapıdan çıkarken Miles bana göz kırpmıyor ve ben onu kırk sekiz saat boyunca göremeyeceğim için gerçekten hayal kırıklığına uğruyorum altmış sekiz saat boyunca onu göremeyeceğim için gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Onsuz altı yıl geçirdim, ama şimdi beş dakika bile dayanamıyorum.

Resmen ona bağımlı oldum ve onu bir dahaki sefere nerede yalnız yakalayacağımı şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum.

Mabel'in kamyoneti garaj yolumuza girdi. Annemin arabasının lastiği bu sabah otel otoparkında patlamıştı, bu yüzden çekici çağırdıktan sonra Mabel bizi aldı. Eve kadar olan yol boyunca, onun omzuyla annemin omuzu arasında sıkışıp kaldım.

İlk düşüncem, takipçim bizi otele kadar takip edip lastiği patlattığıydı. Ama hayır, onlardan uzaklaşmak için Beaumont'tan ayrılıyorum. Beni üniversiteye kadar takip edemezler. Bir kaçış yolu olmalı.

Annem ve ben tüm hafta sonunu Tunxis kampüsünü gezerek ve Farmington'ın geri kalanını keşfederek geçirdik. Okuldayken hangilerini tercih edeceğimi bilmek için tüm yemek dağıtım hizmetlerinden sipariş verdik, sevimli bir daireye başvuru yaptım ve okul ve daire için gerekli malzemeleri aldık. Ama bunların hiçbirisi, hafta sonunun çoğunu bana eve döndüğümde yapmak istediği şeyleri mesajlaşarak geçiren Miles'ı aklımdan çıkarmaya yetmedi.

"Patronum han için at satın almak istiyor," diyor annem. "*Atlar!* Yanlış anlama, ben de diğer kızlar gibi sevimli midillileri severim, ama atların ne kadar pahalı olduğunu biliyor mu acaba? Yem, su, barınak, veteriner, temizlik yapacak biri. Atı fırçalarım, ama pisliğini temizlemem."

"Neden sana bu yerin yönetimini vermiyor, anlamıyorum," diyor Mabel. "Zaten sen yönetiyorsun."

Annemin peşinden kamyonetten inip garaj yoluna doğru yürüdüm. "Har-har, iyi espri," dedi annem.

Mabel ona kaşlarını kaldırır. "Ne esprisi?"

"Sana dizginleri vermek mi? Az önce atlardan bahsediyorduk."

Mabel gözlerini o kadar sert çevirir ki, başı ağrımış olmalı. "Ben hiç kasıtlı olarak kelime oyunu yapmadım."

"Oh, ben iyi kelime oyunlarını severim," diyor annem. "Peki ya sen, tatlım? Kelime oyunlarını sever misin, sevmez misin?"

Birden duruyorum. Pencерemiz açık. Perdeler rüzgarda hafifçe dalgalanıyor.

Pencereleri asla açık bırakmayız. Annem yazın evi serinletmek için üst kattaki klimayı çalıştırır, bu yüzden pencereler gün boyunca kapalı kalır.

İkisi de bakışımı takip eder. Annem fısıldar, "Aman Tanrım. Kamyonete geri dönmeliyiz."

Omuzlarımı tutar ve beni aceleyle garaj yoluna doğru sürükler. Mabel, sürücü koltuğuna oturur oturmaz polisi arar.

"Torununuz evde mi?" diye sorar annem. Mabel başını sallar. "Olmalı."

Polis ona hatta kalmasını söyler, ben de Miles'ı ararım.

Üçüncü çalınişta telefonu açar. "Merhaba güzelim."

Sesi göğsümü sıcaklıkla doldurur. Telefonu kulağıma daha yakın tutarım ve annemin onu duymamış olmasını umarım. "Selam, evde misin?"

"Hayır. Annemin evinde çimleri biçtim. Beni özledin mi?"

"Şey..." Anneme bakıyorum ama o dinlemiyor, gözleri açık penceremize sabitlenmiş durumda. "Sadece birinin evimize girdiğini bilmeni istedim."

"Hay sıçayım." Sesi alçalıyor. "Sen iyi misin? Büyükannem iyi mi?"

"Evet, herkes iyi. Polis yolda."

"Ben de öyle."

Ona henüz eve gelmemesini söylemeden telefonu kapattı.

Annem sohbet ederek dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor, ama onun da söyleyecek sözü kalmıyor.

Miles polisten önce gelir ve kamyonetin kasasına tırmanır kamyonetin kasasına tırmanıyor. Arkamdaki pencereyi kaydırarak açıyorum. "İyi mi?" diye soruyor bana.

Kafamı sallayıp, bıçağımın bulunduğu cebime elimi sokuyorum.

Memur Jackson ve Callahan'ın gelmesi kırk dakika sürer, bu yüzden takipçim baltayla ortaya çıkmadığı için şanslıyız.

"Harika." Miles homurdanır. "Bize defolup gitmemizi söyleyen polis mi?" "Evet," diye mırıldanırım.

Memur Jackson, Mabel'in camına vurur ve mülkü güvenli hale getirirken arabada kalmamızı söyler. Önce bizim tarafımızı, sonra Mabel'in tarafını kontrol ederler. Ardından arka bahçeyi ve garajı kontrol ederler.

İkisi de bize geri döndüklerinde pek endişeli görünmüyorlar. "Mülk güvenli," diye duyurur Memur Jackson. "Hepiniz etrafa bir bakın. Bir şey çalınmış mı diye kontrol edin."

Polisin tüm mülkü aradığını bilsem de, içeri girdiğimizde koltuk altlarım terlemeye başlar. Biri buradaymış ve onun varlığının hayaleti üzerimde bir battaniye gibi hissediyorum.

Pencerenin dışında, zorla girildiğine dair başka bir iz yok. Memur Callahan bize kapı ve pencereleri kilitlememiz gerektiğini söyler ve annem hiçbir şeyi kilitli bırakmadığımızı söyler.

Mabel'in dubleksin yarısı dokunulmamış, bizimki de yağmalanmış sayılmaz. Aslında, tüm değerli eşyalarımız tam olarak bıraktığımız yerde: televizyonumuz, dizüstü bilgisayarlarımız, annemin tezgahta unuttuğu telefonu.

"Ne hırsız ama," diye mırıldanır Miles. Mabel ona dirsek atar. Benim odam ise bambaşka bir hikaye.

Tüm çekmeceler açılmış ve tüm giysilerim yere dökülmüş. Ama iç çamaşırlarımdan hiçbirini göremiyorum. Geçen hafta aldığım yenileri bile yok. Yatağım dağınık ve birinin ona dokunduğunu düşününce midem bulanıyor. Üzerinde yattığını düşününce.

Yatağımın yanındaki komodeye bir bakış, Jordan'ın verdiği söz yüzüğünün de kaybolduğunu gösteriyor.

Annem beni kucaklıyor. Omzunun üzerinden Miles'ı görüyorum, çenesi sıkı sıkıya kapalı ve elleri cebinde. Bu hayatı hatırlıyor. Kız kardeşinin yaşadıklarını.

Mutfağa geri dönüyoruz ve Memur Jackson çalınan eşyaları yazarken, Memur Callahan tırnaklarını kurcalıyor. Kapıdan çıkmak üzereymiş gibi davranıyorlar ve annem "Başka bir şeyin kaybolduğunu fark ederseniz bizi arayın" diyor.

"Teşekkürler memur beyler," diye başlar annem, ama onu keserim. "Hepsi bu mu? Hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

"Ne yapmamızı istersiniz?" diye sorar Callahan, monoton bir sesle.

"*Bir şeyler yapmanız gerekiyor. Takipçim evimize girmiş.*"

Annem omzuma güven verici bir şekilde elini koyar ve hafifçe sıkar. "Sorun yok tatlım," diye fısıldar.

Callahan gözlerini kısarak bana baktı. "Elimizden gelen her şeyi yaptık. Şu anda senin için yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Yapabileceğiniz bir şey *var*. Onları bulun. Teknolojiyi kötüye kullandıkları için yakalayın. *Bir şeyler yapın.*"

Beni hafife aldılar. Araştırmamı yaptım. Daha fazlasını yapabileceklerini biliyorum, ama yeterince umursamıyorlar. Tam da Miles'ın dediği gibi.

Callahan telefonunun ekranına bakıyor ve ben onu elinden almak istiyorum. "Taşınmayı düşündün mü?"

"Taşınmak mı?" diye tekrar ediyorum.

"Bir takipçin olduğunu söylemiştin, değil mi?" Hala bana inanmıyormuş gibi konuşuyor. Bütün bunlardan sonra bile. "Birçok takip kurbanı başka bir şehre veya eyalete taşınır."

En iyi seçeneğimizin taşınmak olduğunu önerdiğine inanamıyorum. Takipçimin bizi şehirden kovmasına izin vermek. Okuldayken bir daire tutmam bir şey, ama annemin başka bir yerde tamamen farklı bir ev alması başka bir şey. Burada kurduğumuz hayattan, yarattığımız anılardan, komşularımızdan, annemin işinden ve arkadaşlarından uzaklaşmak.

Miles'tan uzaklaşmak.

"Yani hayatımı kökünden söküp atmam mı gerekiyor? Neden bu kişiyi yakalayıp durdurmuyorsunuz?"

Suçluya uyum sağlamak zorunda olan kişi olmaktan bıktım. *Ortama uyum sağlamak, dikkat çekmeyen kıyafetler giymek, rutinini değiştirmek, sosyal medyadan uzaklaşmak, taşınmak ve tüm hayatını geride bırakmak.*

Değişmesi gereken onlar. Ben değil.

Miles köşedeki duvara yaslanıyor. "Kız kardeşim de aynı şeyi yaşadı. Eğer işinizi yapmazsanız, bir kayıp daha olacak."

Ben. Posterlerdeki kız ben olabilirim.

Annem elimi tutup sıkıca tutar. "Bu bir tehdit mi?" diye sorar Callahan.

Miles gözlerini devirir, ama başka bir şey söyleyemeden Mabel araya girer. "Yeter artık. Torunum, torunumun kayboluşuyla ilgisi yoktu ve şu anda olanlarla da ilgisi yok."

Memur Jackson ellerini kaldırır ve Mabel tekrar ağzını açmadan önce benimle Callahan'ın arasına girer. Önümde çömelir ve annemin tutmadığı elimi tutar. Bir yanım, beni daha güvende hissettirmek için kendini küçülten bu şefkatli davranışına ağlamak ister.

"Başkaları ne derse desin, sana inanıyorum Maddie. Yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım." Şimdiye kadarki davranışları aksini gösterse de, sesi ikna edici geliyor. Belki de beni ciddiye alması için bunun olması gerekiyordu. "Ne kadar sarsılmış olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu, kimsenin başa çıkması gereken bir şey değil, özellikle de on sekiz yaşındaki birinin. Bundan sonra, ne olursa olsun beni ara, tamam mı? Ne kadar önemsiz görünürse görünsün. Buna bir son vermeliyiz."

"Tamam."

"Her şeyi, her türlü teması ve bunun sana nasıl hissettirdiğini belgelendir. Bu çok önemli. Bu kısmı unutma. Kendini güvende hissetmek için rutininde değiştirdiğin her şeyi yaz. Bunların hepsi davayı oluşturmaya yardımcı olacak."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum ama konuşamıyorum. Annem kolunu omuzlarıma doluyor ve benim yerime cevap veriyor. "Teşekkürler memur bey."

"Andre." Elini ona uzattı.

Annem ona yine Dr. Avery gibi bakmaya başladı. "Çok teşekkür ederiz, Andre. Gerçekten minnettarız."

Anneme kartını verir ve bize kamera ve alarm sistemi kuracak bir güvenlik şirketi tavsiyesi istersek onu aramamızı söyler. Bunun ne kadara mal olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Mabel bize akşam yemeği hazırlamakta ısrar ediyor ve ben temiz hava almak için dışarı çıkana kadar mutfağında bize kendini savunma konusunda ipuçları veriyor. Verandadaki yerimden telefonumu çıkarıyorum. Natalie hala bana kızgın olsa da, ona hırsızlık olayını anlatmalıyım.

Ama takipçimden gelen mesajı fark ettiğimde tüm düşüncelerim silinir. Bir video.

Bu sefer benimle ilgili değil, takipçim boş evimde dolaşırken çekilmiş bir video.

Kaydet'e basıp sesi sonuna kadar açıyorum, ama sesi kapatmışlar. Ayaklarını veya bir şeye uzanan ellerini göstermemeye dikkat ediyorlar. Kimliklerini ortaya çıkarabilecek hiçbir şey yok.

Videoyu, yatak başı masamın üzerinde duran Jordan'ın söz yüzüğüyle bitiriyorlar.

Yeni bir söz: geri dönecekler.

Benim için.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mariano'nun evine akşam yemeğine giderken, annem kendini yelpazeleyip inliyor. "Kışı özlüyorum."

Connecticut'ta kışın özlenebileceğini anlamıyorum.

Soluk gri bulutlar güneşi ve mavi gökyüzünü kaplıyor, ama ben güneş gözlüklerimi çıkarmıyorum. Bir şekilde, bu zavallı kılık değiştirmenin takipçimin beni fark etmesini engellemeye yeteceğini umuyorum.

"Jordan az önce uğradı," diyor annem.

Yerimde donakalıyorum. "Ne? Neden? Ne dedi?"

Annem caddeyi tarar, takip edilmediğimizden emin olmak mı istiyor, yoksa sadece gözlerime bakmak istemiyor mu, anlayamıyorum. "Beni görmeye uğradı. Senin için çok endişeleniyor, evlat."

"Takipçim için mi?" Benim için bu kadar endişeleniyorsa, ilişkimizi mahvetmemeliydi. O zaman hala birlikte olabilirdik ve o da beni koruyabilirdi.

Ama... Aslında artık birlikte olmadığımıza seviniyorum. Birkaç ay önce, Jordan ve benim asla ayrılmayacağımızı düşünüyordum. Ona, bize bir şey olursa, asla atlatamayacağımı düşünüyordum. Ama şimdi Miles'la birlikteyim ve Jordan aklımdan çok uzaklarda.

Jordan'ı kaybetmenin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordum, ama aslında... iyiyim. İyiden de öteyim.

"Miles'la ne zamandan beri takılıyorsun?" diye soruyor annem, sesinde keskin bir tonla.

Sorusu beni şaşırttı. Miles mı? Miles'ın Jordan'ın benim için endişelenmesiyle ne ilgisi var? Bunun takipçimle ilgili olduğunu sanıyordum. "Şey... Buraya taşındığından beri," diye itiraf ettim.

"Ondan uzak durmanı istediğimi sana söylemiştim." Sesi şimdi gergin. Ama kaldırımın ortasında tam bir tartışma çıkmaması için kendini tutmaya çalışıyor. "Onun gibi adamları tanırım, evlat. Seni belaya sokabilir. Belaya *neden olabilir*."

O benim takipçim olabilir, demek istiyor.

"Jordan sana tam olarak ne söyledi?" Ve neden arkamdan konuşmak için anneme koşuyordu? O ve ben artık birlikte değiliz.

"Miles ile daha fazla zaman geçirdiğini ve ayrılmadan önce ondan uzaklaştığını söyledi." Mariano's'a vardığımızda annem beni kenara çekip, duyulmayacak bir mesafeye götürdü. "Miles ile aranızda bir şey yok, değil mi?"

Gerginleşiyorum. Jordan ayrılmamızdan beni sorumlu tuttu ve annem ona inanıyor. "Olsa ne fark eder ki?"

Annemin kaşları daha da çatıldı. "Çünkü o sana uygun biri değil."

"Onu tanıımıyorsun bile. Sadece o aptal dedikodulara inanıyorsun. Onu gerçekten tanısaydın, Miles gibi birinin beni önemsemesine sevinirdin."

Miles başından beri benim yanımda oldu. En yakın arkadaşım takipçinin endişelenecek bir şey olmadığını söylediğinde, Miles beni karakola götürdü. Annesi her şeyi uydurduğumu söylediğinde, Miles kanıt aramama yardım etti. Polis bana yalancı dediğinde, Miles beni savundu.

Bu durumu bir saniye bile yalnız yaşamamamı sağladı.

"Olan biten her şeyden sonra... Şu anda ne kadar net düşünebildiğini bilmiyorum," diyor annem. "Yanlış insanlara güvenmeni istemiyorum."

"Güvenmiyorum."

"Tatlım, Miles bizim evde yaşıyor." Annemin sesi sertleşir. "Ve biri eve giriyor. Evimize girebilen sadece iki kişi var."

"Ben aptal değilim!" Annem geri çekilir. Ona hiç bağırمام. Asla. "Durumun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama Miles yapmadı. Yapmadığını biliyorum."

Annem başka bir şey söylemeden önce, ikimiz de bize yaklaşan birini fark ettik. Uzun boylu, iri yapılı, bronz tenli, yakışıklı.

Jordan.

Midem sıkışır.

"Ben gidip bir masa bulayım," diyor annem ve Mariano'nun içine girip kayboluyor. O, bej pantolon ve polo tişört giyiyor. "Selam, bebeğim..."

Maddie."

İçimi bir ürperti kaplar. Bana neredeyse "*bebeğim*" diye seslenecekti. Sanırım bir haftalık ayrılık, eski alışkanlıklarımızdan kurtulmak için yeterli değil. Ayrıldığımızdan beri Miles'la ilişkimiz devam etse de, Jordan'ı şimdi karşımda görmek kalbimde boş bir acı bırakıyor.

Birlikte bu kadar mükemmelken nasıl beni aldatabildiğini hala anlamıyorum.

"Bugün çalışıyor muydun?" diye sormayı başardım.

Kaşları çatıldı, sorum onu şaşırtmıştı. "Evet? Az önce bitirdim." "Peki ne zaman evime uğrayıp annemle benim hakkımda konuştun?"

Öğle arasında mı?"

Gözleri bulanıklaşıyor. Okumak imkansız. Jordan'ın kafasının içinde neler döndüğü benim için her zaman bir gizem olmuştur.

Miles ise tam tersi. Onu anlamakta hiç sorun yaşamadım.

"Senin için endişeleniyorum." Jordan elimi tuttu. "Beni ne kadar uzaklaştırırsan uzaklaştır, seni güvende tutacağım. Bir daha kız arkadaşımı kaybetmeyeceğim."

Birkaç ay önce, hatta birkaç hafta önce, bu sözler dizlerimin titremesine, çökmeme neden olurdu. Ama artık bitti.

Elini çekiyorum. "Zaten kaybettin. Ayrıldık. Hatırladın mı?"

Çenesi seğiriyor. "Tabii ki hatırlıyorum. Sadece Miles'ın Sophie gibi seni incitmesine izin vermeyeceğim demek istedim. Hala seni önemsiyorum."

"Neden anneme onunla takıldığımı söyledin?"

"Çünkü öyle, değil mi?" Yüzü tiksinti ile buruşur. "Hala neden o ucubeyle takıldığını anlamıyorum. Sence neden annesi yerine büyükannesinin yanına taşındı? Sana daha yakın olmak için. Senin takipçin olduğu çok açık, ama sen bunu göremiyorsun bile."

Tereddüt ediyorum. Miles, Beaumont'a dönmeye karar verdiğinde annesinin onunla kalmasını istemediğini söylemişti. Ama ya Jordan haklıysa? Ya Miles bana daha yakın olmak için Mabel'in yanında kalmak istediye?

Hayır. Miles'ın beni takip eden kişi olmadığını biliyorum. Bu imkansız. "Bu artık seni ilgilendirmez," diyorum Jordan'a. "*Ben* artık seni ilgilendirmiyorum."

Jordan geri adım atar ve iç çeker. "O senin beynini tamamen yıkamış. Ama senden vazgeçmeyeceğim."

Sonunda annemin arabasını geri aldığımızda, tamirci bize şasinin altına takılı bir GPS takip cihazı bulduğunu söyler. Annem bunu polise bildirir, ama ben onların hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. Bana, sorumlu kişinin kim olduğunu bilmediğim için hiçbir şey yapamayacakları gibi saçma bir bahane uydururlar.

Hayır. Bunu kendim halletmeliyim.

Home Depot'a gidiyorum ve kasiyer, seçtiğim ürünlere hiç şaşırıyor: jilet ve yapıştırıcı.

Jiletler arabanın alt şasisine çok iyi uyuyor.

Takip cihazına uzanan kişi, bu işten zarar görmeden kurtulamayacak. Etleri şeritler halinde parçalanacak ve ben de kanıtımı elde etmiş olacağım. Kollarındaki kanıtı gördüğümde, onların kim olduğunu tam olarak bileceğim.

Miles'ın takip cihazına uzanma görüntüsü zihnimde canlanıyor. Kafamı sallıyorum. Jordan ne derse desin, ne kadar ikna olmuş olursa olsun, Miles benim takipçim değil. Bana bunu yapmaz. Bana bu kadar yaklaşmaz, beni kandırıp kendine aşık etmez ve arkamı döndüğümde bana eziyet etmez. Sophie'ye de bunu yapmaz.

Kafamı boşaltmak için duş almak istiyorum, ama annem çoktan duşa girmiş ve bir saat boyunca tüm sıcak suyu tüketecek. Bunun yerine odamda volta atıyorum.

Miles ile her şey harika. Jordan'ın kafamı karıştırmasına izin vermemeliyim. Ama Jordan ile de her şeyin harika olduğunu düşünüyordum ve o beni aldatıyordu. Miles da aynısını yapıyor olabilir. Hiçbir zaman bir çift olduğumuzu söylemedik, bu yüzden başka kızlarla birlikte olmaya hakkı var, ama bu durumda yine kalbim kırılır.

Daha da kötüsü... Ya Jordan onun hakkında haklıysa? Ya Miles beni takip etmek için bu dublekse taşındıysa? Belki de beni kendine aşık etmek için böyle bir yol izlemiştir. Çünkü beni kimse onun kadar iyi tanımıyor.

Onunla konuşmam lazım. Ne söyleyeceğim...

Bilmiyorum. Çatı katının kapısına koşup kapıyı açıyorum. O zaten orada duruyor, yumruğunu kapıyı çalmak için kaldırmış.

O, kendine özgü sırtışını gösterdiğinde, tüm düşüncelerim ve endişelerim kafamdan uçup gidiyor ve ona atlıyorum.

O benim kalçalarımı tutar ve geriye doğru sendeler. Şaşırır, ama dudaklarımla buluşur. Çatı katına çıkan dar merdivene düşer ve ben onun üzerine atlarım.

Jordan'ın kafama girmesine izin verdim. Ama o yanılıyor. Miles'ı tanıyorum. Gerçek Miles'ı tanıyorum. Ona güvenebilirim. Hem bedenimle hem de kalbimle.

Lokantada acele etmedik. Bu sefer çılgınlık istiyorum.

Ellerini saçlarımin arasına geçirir ve ben, ağzıma inleyene kadar kucağında sürtünürüm. Çıkardığı her ses, ayak parmaklarıma kadar titreme gönderir. Tekrar duymak istiyorum. Daha yüksek sesle.

Bu sefer dizlerimin üzerine çöken benim.

Onun kot pantolonunun fermuarını açtım ve o çoktan sertleşmişti. Parmağını çenemin altına koydu ve dudaklarıma bir öpücük kondurarak fısıldadı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum." Jordan'la bunu yapmak hiç istemedim, ama Miles'la, aldığım kadar zevk vermek istiyorum.

Onu ağzıma alıyorum, dilimi ucunda dolandırıyorum. Başı geriye düşüyor, dirsekleri arkasındaki tahta basamağa düşüyor ve boğazının derinliklerinden gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor.

Neredeyse gülümsüyorum. Onu boydan boya yaladığımda ve o titrediğinde, gülümserim.

Yine ağzımın içinde ve ben yavaşça yukarı aşağı hareket ediyorum, dilimi dışarıda tutarak onu okşuyorum. Doğru bir şey yapıyor olmalıyım, çünkü gözleri kapalı kalıyor ve eli başımın arkasına kayıyor, beni yukarı aşağı yönlendiriyor.

Ağzımın içinden, dilimin ve dudaklarımin her santimetresini kullanarak, onu emmeye devam ediyorum.

"Nasıl yapıyorum?" diye mırıldanıyorum. "Diğer kızlardan daha mı iyiyim?"

Ciddi bir ifadeyle eğilir ve çenemi kaldırır. "Başka kız yok."

İyi. Onu ağzıma alıyorum ve o tekrar geriye düşüyor. Hızlıca, aynı anda okşayıp emdiğimde, en üste geldiğimde dilimi ucunda döndürdüğümde hoşuna gittiğini öğreniyorum.

"Dormalısın," diye inler, "yoksa bu çok çabuk bitecek." Siktir et.

Üstüne çıkıp gömleğini çıkarıyorum ve arkasına atıyorum. Sonra cebinden prezervatif çıkarıyorum.

Elleri belimi kavrar. "Bekle," diye yalvarır. "Seni tatmak istiyorum." Bal gibi sıcak gözleri, izin istemişçesine yüzümü arar.

"Sanki seni durduracakmışım gibi."

O, şeytani bir gülümsemeyle bana bakar. Hızlı bir hareketle beni kucaklar ve benimle yer değiştirir. Ne olacağını düşünmeme bile zaman tanımadan, dilini daldırmadan önce beni yalar, yukarıdan aşağıya doğru yalar.

Sıra titremeye geldi.

Benim hoşlandığımı bildiği şekilde klitorisimi emiyor ve uyluklarım titremeye başladığında, onları sıkıca kavrayıp kafasına doğru bastırıyor. Böylece hiçbir yere gidemiyorum. Onun merhametine kalmış durumdayım ve beni daha fazla tahrik eden başka bir şey yok.

Ama bu sefer bu şekilde boşalmak istemiyorum. Onu içimde istiyorum. Şimdi.

Geri çekilip yüzünü yukarı doğru eğiyorum. Çikolata kahverengi gözleri yalvarıyor. Mor derisi sarıya dönmeye başlıyor ve yüzündeki her bir çili sayıyorum. Kendi kişisel takımyıldızım. O, gördüğüm en güzel çocuk.

Ayağa kalktığımda, o da beni takip ediyor. Ta ki onu merdivenlere doğru itene kadar. "Seninle sevişmek istiyorum, Miles."

Kendinden emin bir gülümsemeyle merdivenlere uzanıyor. "Buyur."

Yine üzerine oturuyorum ve prezervatifi aşağı doğru çekiyorum. Gözleri yüzümden ayrılmıyor, ama kibirli gülümsemesi kayboluyor. Yerine şehvet, arzu ve ihtiyaç geliyor.

Onu içime kaydırırken elini bacaklarımın arasına bastırıyorum. O da ovuşturarak benim genişlememe yardımcı oluyor ve ikimiz de inliyoruz. Ses boş tavan arasına yankılanıyor ve o elini ağzıma kapatıyor.

İlk başta kalçalarımı yavaşça ileri geri sallıyorum. Bana yaptığı gibi onu da eziyet ediyorum. "Daha sert ov," diyorum ona.

O da öyle yapınca, onu ödüllendiriyorum. Dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum ve onu daha hızlı sikiyorum, kalkıp kıcımı olabildiğince sertçe aşağıya vuruyorum.

Nefesi kesilir ve ağzımdan elini çekip kalçalarımın tutunmak zorunda kalır. "Siktir," diye nefes alır. "Böyle olacağını bilmiyordum."

Bu sefer kontrolün onda olmaması hoşuma gidiyor. Aklını kaçıran, kendini kaybeden o.

Gömleğimi yukarı çekiyorum, sütyenim çoktan çıkmış durumda, o da inliyor ve dudaklarını meme ucuma kapatıp emmeye başlıyor. Hareketlerimi yavaşlatıyorum, beni bu kadar dikkatimi dağıttığı için istediğim kadar hızlı sikemiyorum.

"Her santimin mükemmel," diye mırıldanıyor. "Bunu biliyor musun?"

Kalçalarımı öne doğru iterek onu içime daha derine gömüyorum. "Artık biliyorum."

Onun için öyleyim. Ve önemli olan tek şey bu. Onun benim hakkımda ne düşündüğü ve benim kendim hakkında ne düşündüğüm. Ve uzun zamandır, belki de ilk kez, kendimi neredeyse onun kadar seviyorum.

Miles kalçalarımı yukarı ve aşağı hareket ettiriyor. "Daha hızlı, Madalyn," diye yalvarıyor. Tek yapmam gereken onun adımı duymak. Ne isterse yaparım.

Onu daha hızlı sürerken, kalçalarımı ileri geri sallarken, göğüslerim yüzünde sallanırken merdivenler altımızda gıcırıyor. Her seferinde biri çok yaklaşıncı, hassas cildimi yalıyor ya da dişleriyle okşuyor. Bir şekilde, tam olarak ne istediğimi biliyor. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor.

"Beni sertçe becerirken çok seksi oluyorsun." Benimle aynı ritmi tutturur, ellerini kalçalarımaya koyar, ta ki inlemelerim yine duvarlarda yankılanmaya başlayana kadar.

Ağzımı kapatıyor, böylece avucuna istediğim kadar yüksek sesle inleyebiliyorum. Diğer elini boğazıma çekiyorum.

"Sıkمامı ister misin, güzelim?" diye soruyor.

Kalbim şarkı söylüyor. *Yakışıklı. Güzel. Bebek* demekten çok daha iyi.

Başımı sallıyorum ve o boynumun iki yanını sıkıdığında, bacaklarımın arasında ıslaklık ve sıcaklık hissi yayılıyor. Başımdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor ve sanki bedenimden çıkmışım gibi hissediyorum. Seksin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Elinde mırıldanıyorum, artık kendimi tamamen kontrol edemiyorum.

"Sırılsıklamsın," diye mırıldanıyor ve elini ağzımdan bacaklarımın arasına kaydırıyor.

"Çünkü sen çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese söylüyorum.

Klitorisimi daha hızlı, çılgınca ovuşturur. "Yavaşlasan iyi olur," diye uyarır. "Yakında boşalacağım."

Ama ben yavaşlamıyorum. Zirveye çok yakınlım. Ona daha sertçe sürtünyorum, beni tamamen doldurmasına izin veriyorum, başım dönüyor. Zevk gittikçe artıyor ve artıyor...

Kalçaları aniden yukarı doğru sıçradı ve dişlerini sıkı. "*Siktir.*"

Ben onu daha sert, daha hızlı sürmeye devam ediyorum, kendi orgazmımı kovalıyorum, ta ki orgazm içimi kaplayana kadar, sonra çığlık atıp onun üzerine yığılıyorum. Ben onun etrafında titrerken, o altımdan beni sıklmaya devam ediyor, diğer eliyle kalçalarımı sabit tutarken beni kendine çekiyor. İkimize de olabildiğince fazla zevk yaşatmaya çalışıyor. Benden her zerresini sıkıyor.

Çığlıklarımı bastırmak için omzunu ısırıyorum.

İçimde bir kez, iki kez pompaladıktan sonra merdivenlere yığıldı.

İkimiz de terli ve bitkin, göğüslerimiz inip kalkıyor. "Bu ilk kez oldu," diyorum nefes nefese.

"Ne ilk kez?" O da nefes nefese. "Merdivenlerde sevişmek mi?" Başımı salladım. "O ve üstte olmak. Hoşuma gitti."

Bana bakmak için geriye yaslandı. "Daha önce hiç üstte olmadın mı?"

"Hayır, Jo..." *Jordan* demek üzereydim ama Miles hala içimdeyken bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim. "Diğer kişi her zaman üstte olmayı severdi. Kontrolü elinde tutmayı."

Bunun iyi bir şey olmadığını şimdiye kadar fark etmemiştim. Miles'a kadar. O, her şeyi farklı görmemi sağladı.

Boynumun arkasını kavrar ve beni kendine çekerek sert bir öpücük verir. "Ne zaman istersen üstte olabilirsin," der. "Bana harika bir manzara sunar."

Çalan bir telefon sessizliği bozar. Benim telefonum. Miles, ben uzaklaştığımda inler.

"Bana beş dakika ver, ikinci raunda geçebiliriz," diyorum ona. Yüzü gülümsüyor. "Burada kalabilirsin. Tabii denemek istediğin başka bir yer yoksa. Dolap falan?"

Ayağa kalkar ve kot pantolonunun fermuarını çeker, saçlarını omzumun üzerinden çeker. "Kulağa eğlenceli geliyor, ama bence biraz çılgınlık yapıp bir kez olsun yatakta denemeliyiz."

"Neden yatak? Çok sıkıcı."

"Seninle olmaz." Gözleri ciddileşti. Neredeyse... gergin. "Sadece sevişmek istemiyorum. Sana göstermek istiyorum..." Yaklaşır ve kalbim gırtlığıma kadar çıkar. "...benim için ne kadar önemli olduğunu. İstiyorum ki..."

"Özel mi?" diye alay ediyorum, ama aslında tam da bunu istiyorum. O yemi yutmuyor, bakışları yoğun. "Unutulmaz."

Dizlerim titriyor. Ben de bunu istiyorum. Miles'la geçirdiğim her an zaten unutulmazdı, ama onun ne demek istediğini biliyorum. Sevişmekten daha fazlası. *Daha fazlası.*

Odamda telefonum tekrar çalıyor. İç çekip kapıya doğru yürüyorum, her ne kadar bu yapmak istediğim son şey olsa da. "Hemen dönerim."

Miles gömleğini kapar ve onunla kışıma vurur. Kıkırdarım ve o da gömleği kapının arkasından bana fırlatır.

Arayanın takipçim olduğunu sanıyorum, ama arayan annem.

"Alo?" "Merhaba tatlım. Neredesin?"

"Odama."

"Oh, iyi!" Banyo kapısının açıldığını ve ayak seslerini duyarım. Yatak odamın kapısını açar. Telefonu hala kulağına dayalıyken, "Nasıl görünüyorum?" diye sorar.

Vücuduna oturan siyah bir elbise giymiş. Makyajı yapılmış, muhteşem yakut rengi ruj sürmüştü, hatta saçlarını da kıvırmıştı.

"Vay canına. Nereye gidiyorsun?" Gülümsüyor.

"Randevuya."

"Ne?" Sonunda telefonu kapatıyorum. Bu, benim hayatımda gördüğüm kadarıyla onun ilk randevusu olacak. "Kiminle? *Lütfen* George deme."

Omuzlarını silkiyor. "Sır. Şimdilik. Eğer daha ciddi bir şeye dönüşürse, ilk bilen sen olacaksın."

Sır kelimesini duyunca midem bulanıyor. O, benden sakladığım sırrı bilmiyor.

"Menüye birlikte bakmamız gerekiyor. Steak ile — Annem başını eğip odama girmeden önce yerden bir şey aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sormaya başlıyorum. Sonra onun ne aldığını görüyorum. Miles'ın gömleği.

Midem düğümlenir.

Onu kirli bir bebek beziymiş gibi işaret parmağı ve başparmağıyla havada sallıyor. "Bu ne?"

"Şey. Jordan bırakmış olmalı."

Kaşlarını daha da çatıyor. Annem yalan söylenmesinden nefret eder. "Jordan mı? XL beden mi? Hayır, bu ona asla olmaz. Bu Miles'a ait, değil mi? O senin odanda mıydı?"

Omuz silkiyorum çünkü gerçekte birkaç kez buraya geldi. "Biz... arkadaşız."

"O senin yatak odanda yarı çıplak dolaşıyorsa, arkadaşlıktan daha fazlası gibi görünüyor."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama annem elini kaldırarak beni durdurdu. "Jordan'la bu yüzden mi ayrıldınız?" Gömleği salladı. "Bu Jordan'a gerçekten haksızlık, evlat. Benim evimde bir erkekle gizlice görüşmeni istemediğimi söylememe gerek bile yok."

"Hayır, Jordan'la ayrılmamızın sebebi bu değil! Miles'la gizlice buluşmuyoruz! *Tanrım*."

Annem gömleği yatağıma fırlatır. "Senin neyin var bilmiyorum, evlat. Jordan, hayal edebileceğin en iyi ilk erkek arkadaştı, peki şimdi ne oldu? Birkaç aydır tanıdığın bir adam için o ilişkiyi mi feda ediyorsun? Saçları mı, yoksa benim bilmediğim dövmeleri mi? Ya da belki de okuldan uzaklaştırma cezaları ya da okuldan atılma cezalarıdır."

"Öyle değil. Ve Miles hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Ne dediğini hiç bilmiyor. Hiç.

"Miles hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırıyor. "Beş saniye önce buraya geldi. Onu ne kadar iyi tanıdığını sanıyorsun?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama... nasıl yapabilirim ki? O haklı. Okula birlikte gittiğimizde onu pek tanıımıyordum ve o da sadece birkaç aydır geri döndü. Elbette, o zamandan beri birlikte çok zaman geçirdik, ama Jordan'la da çok zaman geçirdim ve o benim arkamdan başka kızlarla yatıyordu.

Jordan hakkında bilmediğim çok şey vardı. Miles hakkında da bilmediğim çok şey olabilir.

"Sen ve Jordan daha yeni ayrıldınız." Annem sesini alçaltıyor, bu sefer sakın kalmaya çalışıyor. "Hayatına devam etmek için henüz çok erken. İyileşmek için zamana ihtiyacın var. İlk aşkımdan sonra..."

"Jordan senin düşündüğün gibi mükemmel bir melek değil, anne." Kollarımı kavuşturuyorum. "Aldatan ben değildim. O yaptı."

Kaşları havaya kalkar. "Jordan seni aldattı mı?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Evet. Bu yüzden artık birlikte değiliz."

"Ah, canım." Annem beni sıcak bir kucaklamaya sarıyor ve ben şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Çok üzüldüm. Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü çok utanç vericiydi." Jordan başka kızlar istiyorsa, bu benim yeterli olmadığım anlamına geliyordu. Ben hiçbir zaman yeterli olmadım.

Annem geri çekilir ve yüzümü tutar. "Hey, utanacak bir şey yok. Hata yapan o. Tanıdığı en iyi kızı elinden kaçırdı."

Gözlerimden yaşlar akmasına rağmen, annemin sözleri beni gülümsetir. "Teşekkürler anne."

Beni tekrar kucakladı. "Sen kocaman bir kalbi olan harika bir kızsın. Sana layık olan her erkek, sana hak ettiğin gibi davranmalı."

Omzuna gözyaşlarımı silerim. "Miles öyle. Sen bunu görmedin, biliyorum, ama bana güvenmelisin. O beni anlıyor. Beni gerçekten önemsiyor."

Beni seviyor, ona söylemek istiyorum. Ama bundan emin değilim.

O içini çeker. "Hâlâ ondan hoşlanmıyorum, ama... senin için bu kadar önemliyse, umarım öyledir." Geri çekilir ve her zamanki gülümsemesiyle bana bakar. "Şimdi, pijamalarımızı giyip, berbat filmler izleyip, aşırı abur cubur yiyip, bütün gece erkekler hakkında şikayet etsek nasıl olur?"

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerim. "Olmaz. Randevun var! Git!"

"Emin misin?"

"Anne, ben iyiyim. Berbat filmleri yarın gece pijamalarımızla izleyebiliriz."

Bana bir kez daha sarılır. "Tamam, yarın kızlar gecesi. Mabel burada, o da göz kulak olur." Çatı katının kapısını gösterir. "Ve o kapıya kilit takacağım. On sekiz yaşında olman umurumda değil. Diğer gençler gibi onun arabasında gizlice dolaşabilirsin, ama yatak odanda değil."

"Bu çok acımasızcaydı." Annemin arabasının farları garaj yolundan uzaklaşır uzaklaşmaz Miles odama girer.

"Evet." Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Geçen hafta olduğu gibi Miles'a kendimi kaptırmak istiyorum. Ama sonra annemin hiç de ince olmayan uyarısını hatırlıyorum. "Annem Mabel'in her şeye göz kulak olacağını söyledi, o yüzden belki de burada olmamalısın."

O gülümser. "O çoktan uyudu. Aşağıdan horlamasını duydum. Annenin bağırıışlarını bile bastırıyor."

İnlerim. "Ne kadarını duydun?"

Omuz silkiyor. "Sadece benim için kurduğu hayran kulübü hakkında. Ama arabamda gizlice dolaşma önerisini beğendim."

Bu, yüzüme bir gülümseme yayıyor. Nasıl gülümseneceğimi unutmuş gibi hissettiğimde bile, o beni her zaman gülümsetmeyi başarır. "Senin yatak fikrini daha çok beğendim. Ve geceyi burada geçirebilirsin."

Bazen, seksten daha çok bunu hayal ederdim. Miles uyurken bana sarılır, beni kucaklar. Uyandığımda beni öper ve güzel olduğumu söyler.

O burun kıvırdı. "Yani annen beni yatağında bulup uykumda öldürebilsin diye mi?"

"Kapıyı kilitleyebilirim."

Miles aramızdaki mesafeyi kapatır, üzerime eğilir ve çenemi okşayarak ağzımı kendisinininkine doğru çevirir. "Tamam. Beni annenden koruyacağına söz verersen."

Dudakları benimkilere değdiği anda, bu seferkinin farklı olacağını anlıyorum. Daha fazlası.

O kadar uzun süre öpüşüyoruz ki, kendimi onda kaybediyorum. Bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor, dik tutarken diğer eliyle saçımı okşuyor. Ağzına inliyorum.

Beni kucaklayıp, yürek parçalayan bir şefkatle yatağa yatırır. Aslında daha önce hiç yatağımda seks yapmamıştım. Jordan'ı bile odama hiç almamıştım. Her zaman çok utanıyordum. Alay edildiğim kitaplardan utanıyordum, bir erkek için vazgeçtiğim hayallerimden utanıyordum, eskiden olduğum kızıdan utanıyordum.

Bu alanı, bu anı Miles için saklayabildiğim için mutluyum.

Yüzünde saf, mutlu bir gülümsemeyle üzerime tırmanıyor ve bu gülümseme göğsümü sıkıştırıyor. Ona o üç kelimeyi söylemek için kalbim acıyor, ama dilimi ısıtırıyor. Çok erken, çok hızlı. Annemin dediği gibi, Jordan'dan yeni ayrıldım.

Ama onun yanıldığını biliyorum. Uzun zamandır Miles'a aşığım. Bu çok erken ya da çok hızlı değil. Doğru bir şey.

Yine de bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

Miles beni rahatlatıyor ve nazıkçe üstümü başımdan çıkarıyor, sonra beni yüzüstü çeviriyor. Omuzlarımı masaj yapmaya başlayana kadar beni arkadan almak istediğini sanıyorum. O düğümleri çözdükçe istem dışı bir inilti çıkarıyorum. Uzman parmakları sırtımı yavaşça dairesel hareketlerle ovuşturuyor, her kasımı gevşetiyor. Bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, ama o fark etmişti.

"Bazen beni kendimden daha iyi tanıdığını düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Bazen ben de öyle düşünüyorum." Elleri beni rahatlatmaya devam ediyor.

"Gerçekten mi?" Onun da benim için aynı şeyi hissettiğini beklemiyordum.

"Evet. İnsanların Soph'un kendilerini daha iyi hissetmeleri için beni suçlamasına izin verdiğimi fark etmemiştim daha iyi hissetmelerini sağladığımı fark etmemiştim. Sen bir şey söyleyene kadar."

Miles benden uzaklaşıyor ve yatak onun hareketleriyle sallanıyor. Sonra ayağımı kaldırıyor ve başparmaklarını içine sokuyor.

İç çektim. "Seks yapmak istiyorsan, durmalısın yoksa beni uyutacaksın."

"O zaman uyu," diyor basitçe. "Sabahleyin burada olacağım."

Sabahleyin burada olacağım. Yastığıma gülümsüyorum.

İki ayağımı da ovuşturur, sonra bacaklarımı masaj yapar. Baldırlarıma ve uyluklarıma bolca zaman ayırır. Eteğime geldiğinde, onu nazıkçe çıkarır ve popomu masaj yapar, bu masaj sanki benim için olduğu kadar onun için de yapılmış gibidir. İşini bitirdiğinde, neredeyse salya akıtacak ve komaya girecek durumdayım.

Beni sırt üstü çevirir. "Şimdi ön taraf mı?"

Kafamı sallıyorum. Ön taraf masajı kulağa harika gelse de, başka planlarım var. "Beni sikmeni istiyorum."

Gülümser ve dudaklarıma bir öpücük kondurur, sonra prezervatifi çıkarır ve yatağın yanındaki masaya koyar. Sonra boynumu öper, sonra kulak mememi dişlerinin arasına alır ve emer — bu his şaşırtıcı derecede erotiktir. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklık karşısında şok olarak nefesimi tutarım.

Aynı şeyi diğer tarafa da yapar, sonra göğüslerime doğru öperek inip meme uçlarımı nazikçe emer. Göğsümü dışarı çıkarır ve bırakır, sonra aynısını diğerine de yapar, onları sallandırır ve sonra karnıma doğru öpücükler yağdırır. Onun altında kıvranırım. Onu hiç olmadığı kadar istiyorum.

Miles oturur ve külotumu çıkarır, beni hayranlıkla seyreder. "Senden gerçekten çok hoşlanıyorum Madalyn," diye mırıldanır. "Gerçek senden. Hala orada bir yerlerde olduğunu biliyordum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve o eğilip çenemden omzuma kadar nazik öpücükler konduruyor. Kollarımı ona doluyorum ve fısıldıyorum, "Ben de seni gerçekten çok seviyorum."

Beni tekrar öper ve bu beni sevdiği hissi vermez. Çok daha fazlası gibi gelir.

Dili ağzıma girer ve bana gelecek olanın bir ön izlemesini verir, sonra uyluklarıma doğru iner. Onlara öpücükler kondurur, birinden diğerine gidip gelir. Yavaşça yukarı doğru ilerler.

Sonra bacaklarımın arasına, ağzımı öptüğü gibi öpüyor. Önce dudaklarını kapatıyor, sonra açıyor ve titreyene kadar soğuk nefesi ile beni okşuyor. Dili önce çekingen bir şekilde dışarı çıkıyor. Sonra okşuyor ve beni titretmeye başlıyor. "Ah!"

Bu sefer sesime sıırtmıyor, sadece devam ediyor. Ben onun altında kıvranana kadar beni dondurma gibi yalıyor. Sonunda, *sonunda* zirveye ulaşıyor ve dilinin ucunu dışarı çıkarıyor.

Yatağın üzerinde kıvrılıyorum, nefes nefese. Bunu şimdiye kadarki en acı verici, en işkence dolu zevk haline getirecek.

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekerim. Tam da istediğim şeyi yapar: dudaklarını klitorisimin etrafına sarar ve emer.

Onun altında eriyerek inliyorum. İlk başta yumuşakça emiyor, aynı zamanda uyluklarımdan dışını masaj yapıyor. *Lanet olsun*. Sonra içimdeki zevk arttıkça emişi giderek sertleşiyor. Elleri

daha sıkı kavrar, titremeye başladıklarında başıma bastırır.

Yaklaştığımı hissettiğinde emmeyi bırakıyor ve ben neredeyse ağlayacağım. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Ama ağzının yerine başparmağını koyar, dairesel hareketlerle beni okşar ve yerine dilini sokar. İnlerim, dilinin içime girmesini severim, ama klitorisime ağzını istiyorum.

"Hayır," diye yalvarırım. "Boşalmak istiyorum."

"Olacaksın," diye söz veriyor. "Ama bunu unutulmaz kılacağım."

Siktir.

Yavaşça okşuyor, beni devam ettiriyor ama doruğa yaklaşmamı engelliyor. Kalçalarımı ileri geri sallayarak dilini sürüyorum. Doruğa yaklaştığım her seferinde klitorisime uyguladığı baskıyı azaltıyor. Beni inlemeye ve eline sürtünmeye zorluyor, boşalmak için çaresizce çabalıyorum.

"*Miles*," diye sızlanıyorum.

O gülüyor. "Seni boşaltmamı mı istiyorsun, güzelim?" "Evet."

Bana istediğim çılgınlığı yaşatmıyor. Bunun yerine, dili uzun ve yavaş bir hareketle yukarı doğru kayıyor. Beni yalıyor, beni tekrar kontrolsüz bir şekilde inlemeye zorluyor.

O, benim istediğim yere bir öpücük kondurana kadar. Ben titriyorum. Bir öpücük daha. Saçını çekiyorum, onu kendime doğru çekiyorum. Ama o sadece "mmm" diyor ve bu sefer dilini kullanarak beni tekrar öpüyor.

Korkunç, mükemmel bir işkence.

Sinirden neredeyse kükreyecektim, ama o anda ağzı klitorisime yapışıp dişlerinin arasına çekti.

Çılgılık atıyorum, kalçalarım yataktan sıçırıyor. Beni yerinde tutmak için kalçalarımın arasına elini koyuyor. Beni ağzına çektiğinde ağzı küçük bir şapırtı sesi çıkarıyor. Sırılsıklamım, altımdaki yatak çoktan ıslanmış. Ve o daha yeni başlıyor.

İlk başta nazikçe, yavaşça yapıyordu. Ama Tanrıya şükür, emmeyi bırakmadı. Bana karşı inliyordu ve bu ses, zaten alev alev yanan tüm sinir uçlarımda yankılanıyordu.

Onun altında titremeye başlıyorum, içimdeki kaslar kasılmaya başlıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda, kafamda yankılanıyor. Aşağıya, ağzının beni yediği yere kadar. Açlıktan ölmüş gibi emiyor, yalıyor ve yalıyor. Sanki bütün hayatı boyunca bunu beklemiş ve sonunda elde etmiş gibi.

"Hadi, Madalyn," diye fısıldıyor. "Geldiğini görmek istiyorum."

Başı bana o kadar sertçe giriyor ki, göğüslerim onun hareketleriyle hafifçe sallanıyor. Aniden parmağını içime kaydırduğında, çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. "*Siktir!*"

"Aynen öyle," diye mırıldanıyor, parmağını içimde ileri geri sallıyor. "Aklını kaçırmana bayılıyorum."

Nefes nefese, "Bunu... istediğin zaman... yapabilirsin" diyorum.

Parmağını kıvrıp daha sert emmeye başlar ve ben bir saniye daha dayanamam. Kalbim göğsümde patlamak üzereyken sonunda doruğa ulaşırım, sırtımı kamburlaştırıp saçlarını tutarken çığlık atarım. Zevk o kadar yoğundur ki gözlerim yaşarır. Ben onun etrafında titrerken o parmağını içimde emmeye ve pompalamaya devam eder. Vücudum kıvrılır ama o beni kalçalarımı sıkıca kavrayan eliyle yerinde tutar.

Sakinleşmeye başladığımda bacaklarım yatağa çöküyor, artık tamamen gevşemiş durumdayım. Ben inleyip kafasını itmeye çalışsam da emmeye devam ediyor. Artık dayanamıyorum. Ama o bitirmemiş.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Kafasını mikroskobik bir şekilde sallar. "Bir tane daha istiyorum."

Tanrım, böyle şeyler söylediğinde çok seksi oluyor. "O zaman bir tane daha ver. İçimdeyken."

Sonunda bana bakıyor. "Böyle bir tane daha istemiyor musun?"

"Bunu yapmak için daha çok gün olacak," diyorum ona. "Bayılmadan önce seni istiyorum."

Kot pantolonunu ve boxerını çıkarır, sonra üzerime eğilir ve ben yorgun kollarımı kaldırıp onun kollarının, göğsünün ve karnının pürüzsüz tenini okşamaya başlarım. Sert kasları ve gergin kasları üzerinde. Omzunun altına özenle kazınmış harflerin üzerinde. Her santimi mükemmel.

"O zaman isteğini yerine getireceğim,"

diyor. "Yerine getirmek mi? Büyük

laf."

Bana küstahça gülümser. "Ben de okurum, unuttun mu?"

Tabii ki hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Bu onun en seksi özelliklerinden biri. Karın kasları, saçları, sesi, gülüşü, gülümsemesi, çilleri, dövmesi ve dili arasında uzanan uzun, uzun listede bir yerde...

Gözlerini yüzümden ayırmadan, sert penisini bacaklarımın arasında sürter. İnlerim. Bu sefer tüm işi o yapmak zorunda kalacak. Ağzı beni işe yaramaz hale getirdi. "Prezervatif," diye nefes nefese söylerim.

Gözleri yoğun, yalvarırcasına. "Seni çıplak hissedebilir miyim? Sadece bir saniye."

"Bir kez başladığında," diye uyarıyorum, "durmak istemeyeceksin."

"Durmamı istersen, dururum." Eğilir, nefesi kulağımı okşar. Omurgamdan bir titreme geçer. "Senin merhametine kaldım."

Her zaman ne söyleyeceğini çok iyi bilir. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Bir saniye için."

Bana teşekkür etmek için boynuma açık ağızlı öpücükler kondurur. Sonra dirseğiyle kendini destekleyerek, içime girerken yüzümü izleyebilmek için başını kaldırır.

O kadar kolay giriyor ki, beklenmedik bir şekilde sonuna kadar girince nefesim kesiliyor. Ondan daha önce hiç duymadığım keskin bir ses çıkarıyor. Sadece bu ses bile, onun hiç olmadığı kadar sert boşalana kadar onu sürmek istememe neden oluyor.

"Siktir, Madalyn." Bu sefer dayanamayan o, gözlerini sıkıca kapatıyor. "Sen... çok... sikik..." Onu sıkıca sarıyorum ve o dişlerinin arasından tıslayarak neredeyse üstüme çöküyor. "*Siktir.*"

"Siktir beni, Miles."

Neredeyse içimden çıkacak kadar geri çekildi, sonra yavaşça geri girerken beni gerdi. Sonra tekrar durdu, onu dik tutan kolu titremeye başladı. Onun üzerinde yarattığım etkiyi seviyorum.

Onun tekrar hareket etmesini beklemedim. Bacaklarımı onun bacaklarına doladım ve kalçalarımı aşağı doğru ittim.

O sarsılır ve beni durdurmak için ağır elini göğsüme bastırır. "*Siktir.* Bekle. Prezervatifi takayım."

Benden çıkar, ıslaklığımınla parıldayarak prezervatifi aşağı doğru yuvarlar.

"Belki bir ara tekrar deneyebiliriz," diyorum ona. "Çekilme oyununu geliştirdiğinde."

Donup kalır ve kaşlarını kaldırır. "Umarım ciddi olmuyorsundur."

"Ciddiyim."

"Ugh." İnler ve beni vücuduyla ezip, ağzımı ağzıyla yutar. "Sen inanılmazsın."

Gülümserim. "Biliyorum."

Ama o şaka yapmıyor. "Umarım sana ne kadar aşık olduğumu anlıyorsundur."

Bu, kalbimin durmasına neden olur. Nefesim kesilir. Miles bana aşık oluyor.

Benim çoktan aşık olduğumdan eminim.

"Bu, şimdi beni becereceğin anlamına mı geliyor?"

O sırtarak kışımı tutup beni yataktan kaldırdıktan sonra hızla tekrar içime girdi. Nefesim kesildi.

Hızı yavaş tutuyor, ama her itışı sert. Bana olabildiğince derine giriyor. Gözleri yüzümden ayrılmıyor. Her saniyenin tadını çıkardığımdan emin olmak için.

Gözlerim kapanıyor ve ağzım açılıyor, inliyorum, göğüslerim içimdeki her yavaş, sert itişle zıplıyor. Elini ağzıma kapatmıyor ya da inlemelerimi bastırmaya çalışmıyor. İstedğim kadar sesli olmamı sağlıyor.

Bir eliyle göğsümü, diğer eliyle boynumu sıkıyor. Damarlarımda kanın şarkı söylemesi için tam doğru miktarda baskı uyguluyor. "İlk seferimiz için hayal ettiğin bu muydu?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Evet." Bu kelime nefes nefese çıkar. "Ama bin kat daha iyi."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi açmadan gülümsediğini duyabiliyorum. "Hayalinden daha mı iyi?"

"Çok daha iyi."

Elini göğsümden çekip eğilerek meme ucumu emmeye başlar. Ben inlerim, bacaklarım onu yarım yürekle sarar. Sonra eli bacaklarımın arasına kayar ve bastırır. Sertçe.

Gözlerim birden açılır.

"Tekrar gelmeni istiyorum," diye yalvarır.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Bu, ilk kez iki kez boşaldığım zamandı. Üçüncü kez mümkün mü bilmiyorum. Vücudum o kadar yorgun ki, şüpheliyim.

"Siktir. O zaman bütün gece içinde kalacağım." Onu

sıkıca sarıyorum. *Tanrım.*

Gözleri bana doğru parlar. "Kes şunu. Bunu yaptığında aklımı kaçıyorum."

"Ne?" diye masumca soruyorum. "Bu mu?" Onu tekrar sıkıca sarıyorum.

O tıslar ve gözlerini kapatır. İçime o kadar şiddetli girer ki, çığlık atarım. Eğer onu böyle devam ettirebiliyorsam...

"Senin içindeyken boşalmanı istiyorum, ama böyle devam edersen, önce ben boşalacağım."

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil. Bitmeden boşalmamaya alışkınım. Aslında hiç boşalmadım. Sen gelmeden önce."

Gözleri fırtınalı bir hal alır. "Peki, her seferinde boşalmaya alış. Sen boşalana kadar durmayacağım."

"Ya yapamazsam?" diye meydan okurum.

"Yapabilirsin." Gözleri, kalçalarının her sert itişinde titremeye başlayan çıplak vücudumu tarıyor. "Orada benim için bir tane daha olduğunu biliyorum."

Başparmağı klitorisime dokunduğunda ve bastırıldığında gözlerimin içine bakar. Ben inlerim, kollarındaki sert kaslara tutunurum. Bana her vurduğunda baskıyı artırır ve ben tekrar tekrar çığlık atarım.

Zevkten çığlık atmakla yorgunluktan ağlamak arasında kalıyorum. Bir tane daha istiyorum ama vücudumun daha fazlasını kaldıracılabileceğini bilmiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Miles hızını artırır. Kalçaları daha hızlı hareket eder, başparmağı bacaklarımın arasında daha çılgınca dönmeye başlar ve sıcak his bacaklarımdan ayak parmaklarıma kadar yayılır.

"Hadi, Madalyn," der, deriye derinin çarpmasıyla. "Benim için boşalmanı istiyorum. Bunu görmek istiyorum."

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum. Onun altında bez bebek gibiyim, uzuvlarım gevşek ve cansız. Tamamen onunum.

Nabzım hızlanır, zevk, düşüşten önce zirveye doğru istikrarlı bir şekilde tırmanan bir rollercoaster gibi artar.

"Boşaldığında çok güzelsin," diyor bana. "Her gece benim için çığlık atmanı istiyorum."

Tanrım, ben de bunu istiyorum. Her şeyden çok.

"Yapma. Dur," emrediyorum, kalbim onun itişlerine uyum sağlayarak göğüs kafesine çarpıyor.

"Kendini tutma." Kulağıma eğilir, aynı anda başparmağı klitorisim üzerinde çılgın daireler çizerken kendini sonuna kadar sokar. Yıldızları görmemi sağlar. "Bana her şeyi ver."

Zevk çığlığı boğazımdan çıkarken, içimden bir boşalma dalgası geçer. Rollercoaster zirveye ulaşır. Bomba patlar.

Vücudumdaki her hücre benimle birlikte çığlık atıyor.

"Siktir, evet," diye tısladı ve içimde olabildiğince hızlı pompaladı, deri deriye çarpıyordu. Gözlerimden yaşlar süzülürken, ben de boğuk bir çığlık attım. Orgazmımın dalgaları geçene kadar beni okşadı, bacaklarım o kadar titriyordu ki, ne zaman tekrar yürüebileceğimi bilmiyordum.

beni sikmeye devam ediyor, ben artık dayanamayacak hale geldikten çok sonra bile. Son bir kez daha içime girip, içime boşalırken onun uzunluğunun zonkladığını hissedene kadar.

Göğüs göğüse, zor nefes alıyoruz. Vücudumun geri kalanı pes etmişken kalbimin henüz pes etmemesine şaşıyorum.

Nefesimi toparlayamadan, Miles dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. "Seninle sevişmeyi seviyorum," diye fısıldar.

"Ben de seninle sevişmeyi seviyorum."

Ve bu, şu anda gerçeğe en yakın hissettiğim şey. Çünkü ben sadece Miles Mariano'yla sevişmeyi sevmiyorum.

Onunla ilgili her şeyi
seviyorum. Onu seviyorum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Anılar su yüzüne çıktığında, Miles hala karanlıkta yanımda hafifçe nefes alıyor. Herkesin onunla ilgili uyarıları.

Bütün gece seni izliyor ve ertesi gün bir takipçin oluyor. Senin takipçin olduğu çok açık, ama sen bunu görmüyorsun bile.

Ona güvenme, Maddie.

Sophie'nin takip edildiğini bilen tek kişinin o olması sana da çok uygun gelmiyor mu?

Ona onu öldüreceğini söyledi.

Kim olduğu çok açık. Yeni komşun.

Seni belaya sokabilir. Sorun çıkarabilir.

Hayır. Onun takipçim olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama... Annem haklı. Onun hakkında hala bilmediğim çok şey var. Jordan hakkında da bilmediğim çok şey vardı ve biz aylarca birlikteydik.

Yatağın başucundaki masada Miles'ın telefonunu buluyorum. Şifresi var, bu da midemde bir düğüm oluşturuyor, olmaması gerekse de. Herkes telefonunu kilitler. Bu, saklayacak bir şeyleri olduğu anlamına gelmez.

Eğilip eline dokunuyorum. Hareket etmiyor. Başparmağını ekrana bastırıyorum ve kilit açılıyor.

Telefonunda çok az uygulama var. Kindle, Netflix, YouTube. Tabii ki sosyal medya yok. Son zamanlarda gönderilen mesajlar sadece annesi, babası, Mabel ve benimle olanlar. Birkaç okunmamış mesaj var: State Farm'dan araba sigortası, AT&T'den yeni telefon teklifi, Paypal güvenlik kodu, dışıdan randevu hatırlatması. Sophie'ye gönderilen ve aylardır cevaplanmayan mesajlar.

Rastgele kızlara gönderilmiş mesaj yok. Chelsea yok.

Ash yok. Tanrıya şükür. Göğsümden rahat bir nefes alıyorum.

Ama bu rahatlama anında bir suçluluk dalgasıyla yerini alıyor. Onun Jordan gibi biri olmadığını bilmeliydim.

Babasına gönderdiği en son mesajda benim adımı görüyorum. Onun mahremiyetini daha fazla ihlal etmek istemiyorum, ama merakımdan tıklamadan duramıyorum.

Madalyn ile tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

Gülümsüyorum. Babası hapisteyken, ona hayatındaki gelişmeleri anlatmak için birkaç kez mesaj atmış.

Miles dubleks daireye taşındıktan sonraki gün, şöyle bir mesaj attı:

Büyükannenin evine vardım. Diğer dairede çok güzel bir kız var.

Eskiden ona çok aşıkтым.

Bana şans dile, ihtiyar.

Göğsümde bir şey kabarıyor. Onun da bana aşık olduğunu bilsem de, bu kelimeleri yazılı olarak görmek özel bir şey. Yüksek sesle itiraf etmek.

Telefonu geri koymak üzereyken, kaydedilmemiş bir numara fark ettim. İlk mesaja kadar kaydardım. Geçen Ağustos ayında Miles'a gönderilmişti, Sophie'nin kaybolmasından bir hafta sonra.

Ben iyiyim

Aman Tanrım. Ağzım kurudu. Bu o mu?

Sophie hala hayatta mı?

Ama hayır. Takipçim, *bizim* takipçimiz, bana onun öldüğünü söyleyen bir mesaj göndermişti. Kaybolduktan sonra onu bulmuşlar mı? Bu mesajı gönderdikten sonra mı?

Miles mesaja hemen cevap verdi.

Soph?

Bu sen misin?

Neredesin?

Seni almaya gelebilir miyim?

Nerede olduğun önemli değil. Adresi ver, oraya gelirim.

Hiçbir cevap gelmedi. Ondan sonra iki hafta boyunca günde en az bir kez mesaj atmaya devam etti.

Soph?

Lütfen cevap ver.

İyi olduğunu bilmem lazım.

O numaradan bir daha mesaj almadı. Mesajları telefonuma AirDrop ile gönderiyorum.

Miles'in hala uyuduğundan emin olmak için omzuma baktığımda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bana bakıyor. Telefonunu karıştırıyor.

Sessizlikte, ikimiz de kalbimin çarpışını duyabiliyoruz.

O saldırıya geçmeden önce ben geçtim. Telefonunu kaldırdım. "Sophie'ye mesaj mı atıyordun? O kaybolduktan sonra mı?"

Arama kaydını kontrol etme fırsatım olmadı. Belki onu aramış ve konuşabilmiştir. Bütün bu zaman boyunca bunu benden saklamış.

"Soph olduğunu sandım." Oturur. Sesi uykudan dolayı düşük ve boğuktur. "Ondan bir daha haber almadığım için, kullan-at telefonda mesaj attığını düşündüm."

"Neden bana söylemedin?" diye tıslıyorum. "Onun nerede olduğunu bulmana yardım ederken bunu paylaşmamak büyük bir hata."

Omuzlarını silkiyor, gözlerini kısıyor. "Polisler bunun benimle dalga geçen biri olduğunu söyledi. Bir sürü yanlış ihbar ve ipucu aldılar."

Reddit'teki tüm o gönderiler. Sophie'yi canlı ve sağlıklı, hayatını yaşarken gördüğünü iddia eden tüm o insanlar. Polis, insanların ya Sophie'ye biraz benzeyen bir kız gördükleri için ya da dikkat çekmek istedikleri için aradıklarını fark etmeden önce kaç ihbarı takip etti? Kahramanlık yapmak için kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir davaya karışmak istediler.

Miles üzerimden atlayarak yataktan iner ve telefonunu geri alır. "Daha iyi bir soru var: neden benim telefonumu karıştırıyordun?"

"Ben sadece..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, ama hiçbiri yeterli olmayacak. "Bana yalan söylemediğinden emin olmak istedim."

"Ne hakkında yalan?" diye tükürüyor.

"Diğer kızlar hakkında." Sesim titriyor çünkü biliyorum. Bunu mahvettiğimi biliyorum ve bu başıma gelen en iyi şey.

"Ciddi misin Madalyn?" diye bağırıyor. Kapıya bakıyorum, annemin derin uykuda olduğunu ve duymadığını umuyorum. "Ben ona hiç benzemiyorum. Beni o pislikle karşılaştırmayı bırak."

"Sana nasıl güvenebilirim? Seni neredeyse hiç tanımıyorum!"

Bir anda, yumruklarını yatağa dayadı ve yüzüme birkaç santim uzaklıkta duruyor. "Beni neredeyse hiç tanımıyor musun? İki saat önce senin içindeydin."

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Seni istiyorum. Sadece seni." O dikleşir ve başını sallar. "Ama belki annen haklıydı. Belki daha fazla zaman geçmesi gerekiyor ki biz... daha fazlası olabilelim."

Kalbim sıkışır. Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır..."

Elini kaldırarak beni durdurur. "Hazır olduğunda, şansımız olacak. Ama kötü bir zamanlamayla ilişkimizi mahvetmeyeceğim. Sen bunun için çok önemlisin."

Görüşüm bulanıklaşır. İlk kez sevdiğim çocuğu bir kez daha kaybediyorum. "Miles..."

Ama o çoktan kapıya doğru yönelmiş. Kapı kolunu çevirdiğinde, kapıyı arkasında çarpmıyor. Kapıyı son bir, kulakları sağır eden tıklamayla yavaşça kapatıyor.

Kusmak istiyorum. Çığlık atmak. Ağlamak. Her şeyi mahvettim. Daha başlamadan her şeyi mahvettim.

Jordan'ı kaybetmek acı vericiydi. Ama Miles'ı kaybetmek işkence gibi. Sonunda, *sonunda* onu elde ettiğimde. Hayallerimin çocuğu sonunda gerçeğe dönüştüğünde.

Kapısına koşuyorum ve tekrar tekrar kapıyı çalarak ona sesleniyorum. Ama cevap vermiyor. "Miles! Miles!"

Ben pes edip, yenik ve bitkin bir şekilde yatağa yığılana kadar beni görmezden geliyor.

Titrek ellerimle telefonumu alıp, Miles'ın kayıp kız kardeşine ait olabilecek ya da olmayabilecek numaraya mesaj attım.

Sophie bu mu?

Sessizlik.

Eğer sensen, bilmem gerek. Ben Madalyn Young. Seni takip eden kişi

şimdi benim peşimde. Lütfen.

Cevap yok.

Annem içeride öğle yemeğini hazırlarken, Memur Jackson, yani Andre, yeni güvenlik kameralarımızı kuruyor. Meğer Andre, geçen gece annemin randevusuymuş. Şimdi ise resmen annemin erkek arkadaşı oldu, yanıp sönmüş bir ampul ya da tamir edilmesi gereken sallanan bir masa ayağı gibi, onu görmek için her bahaneyi değerlendiriyor.

O geceden beri Miles ile konuşmadım ve günlerdir göğsümde boş bir acı hissediyorum. Bu sabah sonunda ona mesaj attım. Karanlıkta bir atış. *Özür dilerim.*

Cevap vermedi. Bana sessiz kalma hakkına sahip.

Onun da beni aldatacağını düşündüğüme inanamıyorum. O Jordan değil. Ama ayrılık, aldatma, hepsi çok taze. Her şey bulanıklaştı. Miles'la birlikte olamamak beni çok üzse de... Onun haklı olduğunu biliyorum. Daha fazlasına hazır olmak için zamana ihtiyacım var.

O numaradan da hala cevap almadım. Bir başka ölü

Yağmur bulutları yaklaşıyor. Damlalar, verandadaki korkuluğa sarkan çıplak bacaklarıma çarpıyor ama umurumda değil. Bir şey hissetmek güzel. Andre avucunu uzattığında, ona bir vida daha veriyorum.

Birkaç metre öteden biri bize sesleniyor. "Hey! Yardım ister misiniz?"

Jordan cevap beklemiyor. Basketbol şortu ve spor ayakkabısıyla kaldırımından koşarak geliyor, beyaz tişörtü terden sırılsıklam.

İnlememi bastırıyorum. En azından birkaç hafta sonra Kaliforniya'ya gidecek ve kış tatiline kadar ona rastlamaktan endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ayrıldığımızdan beri ilk kez, onu görünce kalbim sızlamıyor. Hala birlikte olduğumuz ve her şeyin mükemmel görüldüğü günleri özlemiyorum. Şu anda tek istediğim, ondan uzaklaşmak ve iyileşip hayatıma devam edebilmek için zaman ve mesafe.

Jordan bahçemizin ortasında aniden durur ve başımın üstündeki bir şeye gözlerini kısarak bakar.

Sonra bana doğru koşmaya başladı.

"O yukarıda!" diye bağırdı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sesleniyorum.

Verandada kapıyı açar. Andre kaşlarını çatarak ikimize bakar.

"*Miles*," diyor Jordan. "O senin odanda."

Kahretsin. Tabii ki Miles odamda. Muhtemelen beni bulmak, konuşmak için gelmiştir, ama bunu onlara söyleyemem. Jordan'a bu kadar çabuk unutabildiğimi gösteremem ve anneme haklı olduğunu, onun çatısı altında komşumuzun oğluyla yattığımı söyleyemem. Bu kasabada benimle çıkmamı en son isteyeceği kişi.

Ama durun. Miles odamda olamaz. Arabası garaj yolunda değil.
O evde değil.

Andre ve ben onun peşindeyiz, Jordan mutfaktan geçip merdivenlerden yukarı koşuyor.

Annem kaşlarını çatarak, ton balıklı sandviçli bir tabak bırakıp peşimize düşüyor. "Neler oluyor?"

Jordan yatak odamın kapısını açıyor.

Oda boş. Her şey tam bıraktığım yerde.

"O buradaydı," diye ısrar ediyor Jordan. "Onu pencereden gördüm."

Göz kapakları ve gözlerinin altındaki deri şişmiş. Yüzünde her zamanki nemli, çocuksu parlaklık yok. Yorgun düşmüş. Çok fazla parti yaptığından mı, çok fazla kızla yattığından mı, yoksa benim için endişelendiğinden mi, bilmiyorum.

"Jordan, sanırım hayal görmüş olabilirsin," diyorum ona yavaşça. "Arabası garaj yolunda bile yok."

"Aynen! Onun burada olmadığını düşünmeni istiyor, böylece ondan şüphelenmeyeceksin." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama Jordan sözümü kesiyor. "Bu iş gülünç bir hal almaya başladı, değil mi? Maddie'nin takipçisinin kim olduğunu biliyoruz. Neden gidip odasına bakmıyoruz? Muhtemelen çaldığı eşyaları orada saklıyordur."

Andre'nin yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirir. Polis yüzü. "İzinsiz birinin evine giremeyiz."

Jordan çenesini sıkıştırır. "Peki ya tavan arası? Orası ortak alan, değil mi?" diye anneme sorar.

"Teknik olarak..."

"Harika. Gidelim."

"Jordan, bekle..." Ona uzanırım, ama o çoktan tavan arasına doğru koşmaya başlamıştır.

Çatı katına doğru koşmaya başlamıştır bile.

Miles'ın benim takipçim olduğu teorisine o kadar takıntılı hale geldi ki kendini tamamen buna inandırmış, bir şey bulacağımıza ikna olmuş, ama ben bulamayacağımızı biliyorum.

Çatı katının kapısını açtığında, Miles ve benim o merdivende yaptıklarımız aniden aklıma geliyor. Onun inlemelerinin hatırası kulaklarımı dolduruyor, ağzının ve ellerinin hayaletleri her yerimde hissediliyor ve bacaklarımın arasındaki acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Merdivenler ayaklarımızın altında gıcırıyor ve sahanlığa ulaştığımızda, toz ve naftalin kokusu beni boğuyor. Muhtemelen aylardır kimse buraya çıkmamıştır. Belki de yıllardır.

Küçük, tek başına duran pencereden bize küçük bir gri ışık parçası ulaşıyor. Yağmur camlara şiddetle çarpıyor ve çatıya vuruyor.

Miles burada değil, elbette. Olmayacağını biliyordum.

"Burada tam olarak ne yapıyoruz?" Annem dirseklerini sıkıca tutuyor, benim kadar tavan arasında olmaktan rahatsız.

Jordan telefonunu çıkarır ve el fenerini açar. El fenerini yere doğru tutar ve Noel süsleri, unutulmuş biblolar ve pencerenin altındaki duvarda bir şeyleri aydınlatır...

"Bekle. Işığı oraya tut," diyorum ona. O da öyle yapıyor ve ışığın aydınlattığı yolu takip ederek küçük bir yığına ulaşıyor... Giysiler.

"Hiçbir şeye dokunma," diyor Andre. Yine Memur Jackson. Plastik eldiven çıkarıp giyiyor, sonra çömelip iki parmağıyla eşyalardan birini kaldırıyor.

Jordan'ın bana Victoria's Secret'tan aldığı dantelli, siyah tanga.

Boğazıma kusmuk geliyor.

Annem nefesini tutar ve Jordan neredeyse "*Biliyordum*" diye bağırır.

Kayıp iç çamaşırlarımın geri kalanı da iç çamaşırlarının altında. Pijama şortumla birlikte.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, canım acıyor.

Giysilerimin yanında tanımadığım bir dizüstü bilgisayar ve bir matkap var.

Odamdan çalınan tüm eşyalar bunca zaman başımın üstünde duruyormuş. Ben o merdivenlerde Miles'la sevişirken, kaybolan giysilerim sadece birkaç adım ötedeymiş. Evimize girip benden çaldığını sandığımı her şey buradaymış.

Meğer kimse eve girmeye gerek yokmuş. O zaten burada yaşıyormuş.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DIŞARIDA yağmur yağıyor ve Miles kelepçeli. Annem, Jordan ve ben verandadan izliyoruz.

Memur Jackson, matkabın ne için kullanıldığını bulur bulmaz merkezle iletişime geçti: matkap, dubleksin bizim tarafındaki tavana delikler açmak için kullanılmıştı. Biri benim odamda, diğeri banyoda. Duşun tam üzerinde.

Odamdayken, küvette çıplakken, üzerimde gözler hissettiğim onca zaman...

Hayal görmüyordum. Bir yerde gizlenen bir takipçim olduğu için paranoyak davranmıyordum.

Miles tavan arasında beni izliyordu.

Takıntısı o kadar derindi.

Ben bir aptalım. Bu başından beri belliydi. Beaumont'a döndüğü ilk gece Natalie'nin partisinde beni izliyordu. Kanıtı kendi gözlerimle gördüm, ama yine de inanmamayı tercih ettim.

Yıllardır ona aşık olduğum için onun en iyi yanlarına inanmak istedim. Ama ona hiç gerçekten aşık olmadım, zihnimde yarattığım versiyonuna aşıktım.

Gerçek Miles bana yalan söyledi, beni manipüle etti, takip etti, gözetledi, taciz etti, tehdit etti, takip etti.

Beni öptü.

Benimle yattı.

Beni tuzağına düşürdü. Bana aşık olmama neden oldu. Bir yalan için. Bu ihanet, Jordan'inkini gölgede bırakıyor.

O tavan arasında el feneri eşyalarım vurduğundan beri nefes alamıyorum ve ne zaman tekrar nefes alabileceğimi bilmiyorum.

Grup sohbetimizde Natalie ve Liv'e bu haberi mesajla bildiriyorum ve ikisi de cevap vermeden telefonumu cebime geri koyuyorum. Onların sorularını yanıtlayacak halim yok. Daha da kötüsü, onların sessizliğine dayanamayacağım.

Miles bana nasıl böyle bir şey yapabilir? Kendi kız kardeşine nasıl yapabilir?

En azından iç çamaşırlarını çalmamış ya da banyo yaparken onu izlememiş. Ama yine de onun fotoğraflarını çekti, onu tehdit etti.

İlk günden beri benimle uğraşıyor. Sophie'ye ne olduğunu başından beri biliyordu, nerede olduğunu da biliyordu, ama benim yardımımı ihtiyacı olduğunu düşünmemi sağladı. Bana bunu yapan kişiyi bulmama yardım edeceğini düşünmemi sağladı, ama başından beri...

Bütün bu zaman boyunca... bunu yapan oydu.

Bizim dairemize gizlice giriyordu. Eşyalarımı çalıyordu. Onları tavan arasında biriktiriyordu. Duş alırken beni izliyordu. Uyurken beni izliyordu. Giyinirken beni izliyordu.

O dizüstü bilgisayarda ne olduğunu bilmek istemiyorum.

Gözyaşları dolup yanaklarımdan süzülüyor. Onu evimize aldık. Sonra da bedenime ve kalbime.

Şimdi, Jackson memurunun taktığı kelepçelerle mücadele ederken, Callahan memuru devriye arabasının arka koltuğunun kapısını açıyor. Saçları yağmurdan ıslanmış.

"O lanet şeyi oraya ben koymadım!" diye bağıyor. "Nereden geldiğini bile bilmiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Onlar kızımın kıyafetleri." Annemin sesi keskin. "Onun odasına girip onları çaldın."

"Hayır, ben yapmadım!" Sesi yüksek, şok öfkeye dönüşmüştür. Kelepçelere karşı direnir, saçları damlamakta, gömleği kollarına ve karnına yapışmıştır. Her nasılsa, içimdeki hain bir parça, onun yaptığını bilmeme rağmen, hala ona dokunmak istemektedir.

Memur Jackson elini omzunda tutuyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyor ama işe yaramıyor.

Ellerinin arkasında olduğunu görmek kalbimi acıtıyor. Hak ettiğini bilsem de.

O gözlere o kadar çok kez baktım da, neden içindeki gerçeği göremedim?

Kimse bir şey söylemediğinde, ona inanmadıklarında, Miles daha da yüksek sesle bağırmaya başlar. "Beni tuzağa düşürüyor! Ben yapmadım!" Çılgın gözleri Jordan'a takılır ve kalbim boğazıma kadar çıkar. "Onlara senin yaptığını söyle!"

Göğsümdeki ağır yük beni ezip geçiyor. Jordan'ın beni aldatmasını atlattım. Onu suçüstü yakalamayı atlattım. Ayrılığımızı atlattım. Ama bunu?

Bunu atlatamayacağım. Bu kalp kırıklığından daha fazlası.

Bu ruhumu parçalıyor.

Miles'a aşık oldum. Takipçime aşık oldum.

Beni gerçekten önemseydiğine inandırdı. Ama hepsi sadece hastalıklı, sapkın bir takıntıydı. Beni korkutmak için elinden geleni yaptı, sonra da yarattığı korku yüzünden beni teselli etti.

Bu o kadar iğrenç ki, midem bulanıyor.

"Yeter," diye uyarıyor Memur Callahan.

Gözleri bana takıldığında, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Ona aşık olduğumu düşünmeme şaşmamalı. Bakışları çok samimi, yıkılmış, kafası karışık ve meydan okuyan bir bakış. "Madalyn, ona inanma!" Sesi çatlıyor. "Sana yalan söylüyor!"

Jordan burun kıvrır ve mırıldanır, "Kelepçeli adam hala benim yerime ona güveneceğine düşünüyor."

"Hey!" Liv kaldırımından yukarı doğru yürür, Natalie hemen arkasında, ikisi de yağmurdan korunmak için kapüşonlu sweatshirt giymişler. Sanırım tutuklamayı izlemeye gelmeye karar vermişler.

Natalie'ye koşmak istiyorum. En iyi arkadaşımı özledim. Beni bulur ve zayıf bir gülümseme atar ama Liv'in yanındaki yerinden kıpırdamaz. Her şey bitmiş olsa da, hala kız arkadaşını beni takip etmekle suçluyorum. Kendi kabusumla o kadar meşguldüm ki, Natalie'nin bu yaz neler yaşadığını umursamadım. Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu ona suçlamıyorum. Sadece dört ay ayrı kalmadan önce tekrar arkadaş olabilmeyi umuyorum.

Miles, Liv'in gelişine gözlerini devirdi. "Harika."

Kimse onu durduramadan, Liv boğazından bir çığlık atar ve Miles'a saldırır.

Memur Jackson aralarına girer ve Miles geriye doğru savrulur, ama Liv yine de tırnağıyla Miles'ın yanağını tırmalamayı başarır. Küçük, hilal şeklinde kırmızı bir iz kalır.

"Onu sen öldürdün! Değil mi?" diye bağırıyor. Yarı öfke, yarı hıçkırık. Kalbim duruyor.

Miles ona bakar, çenesi kırılabilecek kadar sıkıdır. "Hayır."

Omurgamdan bir ürperti geçer. Hâlâ çok ikna edici geliyor.

Natalie ve annem Liv'i tutarken, Memur Jackson Miles'ı onları bekleyen polis arabasına götürür.

Memur Jackson onu arka koltuğa bindirmeden önce, Miles bana son bir kez yalvaran bir bakış atar.

Düşünmeden ona doğru atılıyorum.

Jordan kolumu tutar, ama ben kurtulur ve yağmurun altında Miles'a doğru koşarım.

Liv'in yaptığı gibi ona tırnaklarımı geçirebilirdim. Tırnaklarımla yüzünde bir hilal izi daha bırakabilirdim. Bağırıp, küfredebilir, kafamda dönüp duran tüm isimlerle ona hakaret edebilirdim.

Ama ağzımdan çıkan tek şey acı dolu, kederli bir "Neden?" oluyor.

Damlalar yüzünden küçük akarsular halinde akıyor, keskin çenesinden düşüyor. Eskiden, yağmurda bile bu kadar güzel görünmesine hayran olurdum. Belki de daha da fazla, kıyafetleri vücudunun pürüzsüz yüzeylerine ve sert çıkıntılarına yapışmış haldeyken.

Ama artık değil.

"Ben yapmadım, Madalyn." Bana doğru adım atmaya çalışıyor, ama Memur Jackson onu geri çekiyor. "Bana inanmanı istiyorum."

Gözleri yüzümü tarıyor, duymak istediği cevabı bekliyor. Asla gelmeyecek bir cevap.

"Daha önce bana inandın," diye hatırlatıyor bana. "Neden şimdi şüphe ediyorsun? Bunu benim yapmadığımı *biliyorsun*. Soph'a ya da sana bunu ben yapmadım. Yapmayacağımı biliyorsun."

Kafamı sallıyorum, sesimi alçak tutuyorum, böylece sadece o duyabilir. "Ama inanmıyorum. Seni neredeyse hiç tanımıyorum. Hatırladın mı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor ve bir an için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Zaten bu kadar tiksinişmiş olsaydım. Onu yatağıma, bedenime aldım ve o bana bunu yaptı.

"Madalyn..."

"Herkesin senin hakkında söylediklerini dinlemeliydim. Herkes beni uyarmaya çalıştı. *Herkes*. Ama sen beynimi yıkadın ve ben de buna kanarak aptallık ettim."

"Buna gerçekten inanmıyorsun." Kaşları gözlerinin üzerine çökmüş. Beaumont'a döndüğü ve bana ne olduğunu sorduğu ilk geceki ifadesinin aynısı. "Sadece herkesin beklediği şeyi söylüyorsun. Hala olman gerektiğini düşündüğün kız olmaya devam ediyorsun. Kendi başına düşün. İçgüdülerini dinle. Yalan söylemediğimi biliyorsun. Beni tanıyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Kız kardeşinin kaybolmasından senin sorumlu olmadığını söylemek için o kadar zaman harcadığıma inanamıyorum. Bu konuda çok gülmüş olmalısın."

Dişlerini sıkıyor. "Bu doğru değil. Ben olmadığımı biliyorsun."

"Artık aptal olmayacağım. Bir daha bu tuzağa düşmeyeceğim. Bana ya da kendi kız kardeşine nasıl böyle bir şey yapabildiğini bilmiyorum, ama bu

iğrenç bir şey. Seni bunun için affetmeyeceğim. Asla. Keşke Beaumont'a hiç dönmemiş olsaydın."

"Madalyn, lütfen..."

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

Bir adım geri çekiliyorum ve bu sefer beni durdurmaya çalışmıyor. Onu incittim, neredeyse onun beni incittiği kadar.

"Umarım orada çürürsün," diye tısladım. "Tıpkı baban gibi. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz

bun

u Miles'ın yüzüne bir duvar çöküyor.

hak Madalyn ve Miles'ın kitabı nihayet sona erdi. Kapandı.

edi Her şeye rağmen... O gözleri özleyeceğim.

yor

sun

uz.

"

Bana yaz yağmurundan sonra toprağı hatırlatan gözler. Güneş ışığında ılık balı hatırlatan gözler.

Beni hiç kimse gibi görmeyenler gibi görünüyorlardı.

Umarım onları son kez görmüşümdür.

Biri beni geri çekiyor. Kollarını bana doluyor. Jordan.

Polis arabası garaj yolundan uzaklaşınca, Miles arka koltukta otururken, Jordan başını sallar. "Sana onun deli olduğunu söylemiştim."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Biri yatağımın ayak ucunda duruyor.

Beni uykumdan uyandıran, üzerimde hissettiğim bakışlar mıydı, yoksa odadaki başka birinin nefes sesi mi?

Yoksa battaniyemi tutup kendine doğru çeken el mi? Vücudumdan uzaklaştırıyor. Beni ortaya çıkarıyor.

Gecenin soğuğu terden sıırıslıkam olan tenime çarpıyor. O, karanlıkta bir gölgeden biraz daha fazlası. Hareket eden bir gölge. Sırıtan bir gölge.

Adımı fısıldayan bir gölge. *Madalyn*.

Battaniye bacaklarımdan aşağı kayıyor. Beni öldürdüğünde aramızda hiçbir engel olmasını istemiyor.

Sesi kulaklarımda çok net bir şekilde yankılanıyor: *Sıradaki sensin*.

Birdenbire doğruluyorum. Yatağımın başucundaki lambayı açmak için anahtarla uğraşıyorum, karanlık ortadan kalkana kadar.

Yatağımın ayak ucunda kimse yok.

Elimi nefes nefese kalan göğsüme bastırıyorum. *Bir rüya*. Sadece bir rüyaydı. Bir kabus.

Sen iyisin. Sen iyisin.

Miles odamda değil. Hapiste.

Yine de telefonumda Netflix'i açarım. Sessizliği bozacak bir ses olsun diye. Dikkatimi dağıtmak için.

Ve gözlerimi tekrar kapatamıyorum.

Miles kefaletle serbest bırakılıyor. Sadece üç yüz dolar, onun özgürlüğünü ve benim ölüm cezamızı satın almaya yetti.

Annesinin evinde kalıyor. Hala Beaumont'ta.

Annem her gün polisi arayıp onu tekrar hapse atmalarını, beni korumalarını istiyor. Ama adalet sistemi kurbanları korumak için tasarlanmamıştır, kurbanlar yaratmak için tasarlanmıştır.

Bu yüzden, Jordan tekrar bir araya gelmek istediğinde, isteksizce evet diyorum. Miles'tan ihtiyacım olan korumayı bana sağlayabilir, ama sadece gelecek hafta Kaliforniya'ya gidene kadar.

Memur Callahan, çalınan eşyaların bana ait olduğunu doğrulamak için karakola gelmemi istiyor. Bu, sel uyarısı varken Creekview'e kadar gitmem için aptalca bir neden gibi görünüyor. Ama bu, Miles'ı serbest bıraktıkları için polise küfür etmek için bir bahane oluyor.

Kırmızı ışıkta telefonumu kontrol ediyorum. Jordan'dan birkaç mesaj var: mini buzdolabının fotoğrafı ve ardından iki mesaj.

Dairemiz için

Bu sadece bira için lol

Sanki hiçbir şey olmamış gibi ilişkimize geri döndü. Sanki ayrılmamışız ve birlikte olmadığımız günler hiç yaşanmamış gibi. Gülümsememin zoraki olduğunu, bana sarıldığında geri çekildiğimi, onun arkadaşlarıyla birlikteyken başka bir yerde olmak istediğimi fark etmiyor. Hatta, bana sormamasına rağmen, hala onunla USC'ye gideceğimi, hala onunla bir daire paylaşmayı planladığımı düşünüyormuş gibi davranıyor.

Onun böyle düşünmesine izin veriyorum. Ve o uçağa binip yanımda olmadığımı fark edene kadar böyle düşünmesine izin vereceğim. Çünkü en azından o zamana kadar, ben bir devlet üniversitesinde okuyacak, kendi dairemde yaşıyor ve umarım Miles Mariano'dan yeterince uzakta olacağım ki beni bulup incitmesin. Yine.

Keşke Natalie ile her şeyi konuşabilsem, ama Miles tutuklandığından beri onu ve Liv'i görmedim. Jordan'a Natalie'ye buluşmak için mesaj atacağımı söylediğimde, "Güven bana, o kızlar senin arkadaşın değil. Sürekli senin hakkında kötü konuştuklarını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ne zamandır arkamdan dedikodu yapıyorlar acaba? Stalker'ım hakkında konuşmaya başladığımdan beri mi? Yoksa daha önceden mi?

Artık önemi yok.

Ön cam silecekleri, ben eyalet otoyolunda sığ su akıntıları arasından yavaşça ilerlerken çılgınca ileri geri *hareket ediyor*. İstasyona vardığımda içeri koşuyorum, yağmur bacaklarımı ıslatacak şekilde bana çarpıyor.

Callahan tarçınlı sakızını çiğniyor ve beni selamlamaya tenezzül etmiyor. Kafası traşlı bir adam önüme çıkıyor ve elini uzatıyor. "Dedektif

Dempsey. Geldiğiniz için teşekkürler. Birkaç dakikanızı alacağım. Uzun sürmez."

"Onu neden serbest bıraktınız?"

Dedektif bana zoraki bir gülümseme atıyor. "Sizin sorularınızı yanıtladıktan sonra tüm sorularınızı memnuniyetle yanıtlayacağım. Bu taraftan, Bayan Young."

Beni, içinde sadece bir masa, birkaç sandalye ve masanın üzerine yığılmış eşyalarımın bulunduğu küçük bir odaya götürür. Dizüstü bilgisayar da oradadır.

Oturmadan önce ona, "Dizüstü bilgisayar benim değil," diyorum.

Sanki zaten biliyormuş gibi başını sallar ve oturmam için işaret eder. "Bayan Young, evinizden ele geçirilen bu eşyaların gerçekten size ait olduğunu teyit edebilir misiniz?"

Hepsini yakmak istesem de, yığının içini karıştırıyorum. Ve yakacağım da. "Evet. Hepsi benim."

"Harika. Şimdi, siz buradayken sizinle görüşmek istediğim birkaç önemli konu daha var." Dizüstü bilgisayarı alır ve açar. "Bu bilgisayarda rahatsız edici bazı görüntüler bulduk."

Dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirdi. Masaüstünde *Maddie*

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Miles bana *Maddie* demez.

Dedektif Dempsey *Maddie* klasörünü açar ve sayfayı kaydırır. Hepsini tanıyorum — takipçimim benim çektiği fotoğraflar.

"Hepsini gördüm. Bana göndermişti."

Dedektif Dempsey dizüstü bilgisayarı kapatır. "Mesele şu ki, o göndermedi. Parmak izlerini aldık. Senin eşyalarındaki veya bu dizüstü bilgisayardaki parmak izleriyle eşleşmiyorlar."

"Yani... bu kadar mı? Suçlamalar düşürüldü mü?"

O başını sallar. "O suçlamayı reddediyor ve onu suçlamak için başka bir nedenimiz yok."

Zihnim karmakarışık ve dağınık. Hangi duyguya tutunacağımı bilmiyorum — her şeyi aynı anda hissediyorum. Dehşet, keder, kafa karışıklığı.

Ama en çok, ezici bir rahatlama hissediyorum. Göğsüm açılıyor ve ışık içeri doluyor.

Miles benim takipçim değil. Parmak izleri üzerinde yoksa, eşyalarımı çalan ya da o fotoğrafları dizüstü bilgisayara koyan o olamaz. O klasörü *Maddie* olarak adlandırmazdı.

Onun hakkında yanılmamışım. Beni aldatmadı. Takipçimle seks yapmadım. Takipçime aşık olmadım.

Onun yapmadığını bilmeliydim. Bana inanmam için yalvardığında doğruyu söylediğini bilmeliydim. Yapbozda çok fazla eksik parça vardı, cevaplanmamış çok fazla soru vardı.

Miles suçlu olduğunu bilseydi neden şüpheli listesi yazmış olsun ki? Neden kendine sahte bir mesaj gönderip "*Ben iyiyim*" yazmış ve bunu polise bildirmiş olsun ki? Neden beni karakola götürmüş olsun ki? Neden Beaumont'a geri dönmüş olsun ki? Bana karşı kullanacağımı düşünseydi neden bana çakı versin ki?

Hayır. Suçlu bir kişi benim kendimi korumamı istemezdi. Savunmasız olmamı isterdi.

O başından beri doğruyu söylüyordu. Ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anda, ona inanmam gerektiğini düşündüğü anda, ben inanmadım.

Onu ihanet eden benim. Şimdiye kadarki en kötü ihanet.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Evinizdeki diğer kişileri de getirip parmak izlerini alacağız." Dedektif Dempsey öne doğru eğildi. "Ve bana söylemeniz gereken bir şey varsa, Bayan Young, şimdi tam zamanı."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu eşyaları tavan arasına siz yerleştirdiyseniz, birini koruyorsanız..."

"*Dalga* geçiyorsunuz herhalde."

Neden insanlar sürekli bunu uydurduğumu düşünüyor? Neden biriyle komplo kurup kendimi takip ediyormuş gibi davranayım ki? Ne için? Dikkat çekmek için mi?

Böyle yaşamaktansa, Maddie olmadan önceki günlere, arkadaşsız ve yalnız günlere dönmeyi tercih ederim.

Dempsey bakışlarımla karşılaşır. "*Dalga* geçmiyorum." Ama geri adım atmayacağımı görünce, tavrını değiştirir. "Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız. Gerekirse, bu senin durumu açıklığa kavuşturma şansın."

Ayağa kalkarım. "*Gerekli* olan şey, sizin departmanınızın işini yapması. Eğer takipçim hala dışarıda bir yerdeyse, bu artık sadece benim sorunum değil, sizin de sorununuz. Ve eğer öyle davranmazsanız, bunu sizin sorununuz haline getireceğim."

O beni kovmadan önce dönüp gitmeye başladım. Ama bir şey daha vardı...

"Bir yüzük buldunuz mu?"

Dempsey pürüzsüz kafa derisini ovuşturur.

"Yüzük mi?" "Benim odamdan da bir yüzük çalındı."

Kafasını sallar. "Burada gördüğün her şey, bizim bulduğumuz şeyler." Beni takip eden kişi her kimse, hala söz yüzüğüm onda.

Dışarıda, ıslak kaldırıma çömeliyorum. Arabamızın alt kısmında, GPS takip cihazının hala takılı olduğu yerde, jiletlerin üzerinde kan izleri var.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

NEREDE olduğunu sorduğumda, Jordan country kulübünde olduğunu mesajla bildirir. Ona kan izlerinden bahsetmem gerekir. Takipçimi bulmama yardım edebilecek tek kişi odur.

Bakımlı çimlerin arasından geçip, kliması o kadar yüksek ayarlanmış ki titriyorum, beyaz bir binaya giriyorum. Tenis ayakkabılarım parlak epoksi zeminde gıcırıyor.

Liv tezgahın arkasında oturuyor. Beni görünce gülümsemiyor. Ona doğru büyük adımlarla yaklaşıyorum. "Jordan'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kollarını tezgahın üzerine uzatmış, cildinde hiçbir kesik veya çizik yok. "Hayır. Senin erkek arkadaşını takip etmiyorum."

"Bugün onu görmüş olmalısın," diye tersliyorum. "Burası o kadar büyük bir yer değil." "O buraya hiç gelmez, bu yüzden ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bu kızla bu kadar uzun süre nasıl arkadaş olmaya çalıştığımı bilmiyorum. Yüzüme karşı yalan söyleyebiliyor ve bundan hiç vicdan azabı duymuyor. "Ne diyorsun sen? O burada çalışıyor."

Liv kaşlarını çatı. "Hayır, çalışmıyor."

"Bütün yaz boyunca burada çalıştı," diye ısrar ettim.

O iç çeker. "Erkek arkadaşının sana ne söylediği umurumda değil, Maddie. O burada hiç çalışmadı. Ben mümkün olduğunca çok vardiya alıyorum, sürekli buradayım. Onu görürdüm. Zaten neden çalışsın ki? Zengin bir çocuğun annesinin parası varken işe ihtiyacı olmaz."

Haklı olamaz. Jordan bütün yaz boyunca bana yalan söylemezdi. Ve country kulübünde çalışmak, yalan söylemek için çok anlamsız bir şey olurdu.

Ama... Ash ile beni aldattığı konusunda yalan söylemişti. O zaman ona nasıl inanabilirim? Miles geri döndükten sonra beni görmezden geldiği günlerde, belki de Jordan babasıyla seyahate çıkmamıştı. Belki de o süre boyunca Ash ile birlikteydi. Ya da Chelsea ile.

"Benden nefret ediyor musun?"

diye patladım. Liv'in gözleri

kısıldı. "Ne? Hayır."

"Benden nefret ettiğini kimseye söylemedin mi? Dürüst ol."

"Hayır. Seni hiç *sevmedim*," diye itiraf ediyor. "Sophie'nin gitmesine sevindiğini hep düşündüm. O kayboldu ve sen Jordan'ın yanına gidip

sanki senin zamanın gelmiş gibi yaklaştın."

Eski halim hakkındaki bu tanımlamasından rahatsız oldum, ama haklı olduğu için inkar edemem. Sophie'nin gitmesine sevindim. Kayıp olması umurumda değildi ve onun yokluğunun tadını çıkardım. "Benden nefret etseydin, seni suçlamazdım. Muhtemelen ben de kendimden nefret ederdim." *Senin hakkında sürekli kötü konuştuklarını biliyorsun, değil mi?* Jordan öyle söyledi. Liv'in benden nefret ettiğini Brett'e söyleyen de oydu. "Jordan'ın partisi gecesi... Sophie ile kavga mı ettiniz?"

"Kavga mı? Hayır? Sana söyledim, bütün gece Natalie'yle birlikteydim. Sophie, bodrumdan ayrıldığını görene kadar Jordan'la birlikteydi."

"Yani Sophie sana artık seninle arkadaş olmak istemediğini söylemedi mi?"

"Hayır? Kim söyledi bunu sana?"

Brett. O da Jordan'dan duymuş.

Evde annem akşam yemeği için kahvaltı hazırlıyor. Çıtır çıtır bir dilim domuz pastırması alıyorum. "Sen hiç yemek yapmazsın."

Ağzı açık kalıyor. "Yemek yaparım!"

"Noel'de. Peki kötü haber ne?"

Bir tarafı yanmış bir krepı çeviriyor. İşte bu yüzden yemek yapmıyor. "*Kötü* haber değil. Ben sadece..." Spatulayı bırakıp bana dönüyor. "Andre'den bizde kalmasını isteyeceğim."

"İğrenç, anne!"

"Öyle değil." Gözlerini devirir. "Onun daha sık burada olmasını istiyorum. Evi gözetmesi için. Seni güvende tutması için."

"Onun taşınması için biraz erken değil mi sence?"

"Taşınmıyor, sadece yatıya kalıyor. Bunun için erken değil."

"İki hafta oldu. Ama sen yetişkinsin..."

"Aslında." Utangaç bir ifadeyle bakıyor. "Birkaç aydır. Garajda sprey boyayı bulduktan sonra başladı."

"*O zamandan* beri onunla çıkıyor musun?" diye soruyorum. "Yani o gece süslenip püslenip çıktığın ilk randevun değildi?"

"Teknik olarak, evet. Ondan önce sadece konuşuyorduk."

"Benden bu kadar uzun süre nasıl sır saklayabildin?"

"Sana söylemeden önce ciddi bir ilişkiye dönüşeceğinden emin olmak istedim."

"Vay canına. Bir üvey babam var."

O iç çekip tekrar ocağa dönüyor. Krepler artık tamamen yenilmez hale gelmiş. En azından yumurta ve pastırma hala duruyor.

Onun yanındaki tezgahın üzerinde, plastik ambalaj içinde iki kapı kolu duruyor. "Kapı kolu mu aldın?"

Annem parmaklarını şıklatıyor. "Ah! Sana soracaktım: Diğer evin anahtarları sende mi? Kilitleri değiştiriyorum."

Cebimden anahtarımı çıkarıp ona uzattım. "Benimki bende." "Yedek anahtarın yok mu?"

Kafamı sallarım. "Sende yok mu?"

"Hayır, sürpriz akşam yemeği için Jordan'a ödünç verdim. Sonra sana geri vereceğini söyledi."

Kalbimin her atışı kulaklarımda yankılanıyor. *Anahtarı bu sabah annenden aldım.*

Ama bana geri vermedi.

Beni tuzağa düşürüyor! Madalyn, ona inanma! Sana yalan söylüyor!

Miles'ı dinlemedim.

Ama haklıydı.

Jordan bunca zamandır evimin anahtarına sahipti.

Onu kullanarak içeri girip eşyalarımı çaldı. Miles'ı suçlayıp onu dubleks dairemnden kovdu.

Çalınan eşyalarımın, dizüstü bilgisayarımın üzerinde Miles'ın parmak izleri yoktu.

Onlar Jordan'ın parmak izleriydi.

Bunca zaman, her şeyin arkasında

Jordan vardı. Bir sandalyeye

çöküyorum.

Jordan.

Jordan, Jordan, Jordan.

Jordan benim takipçim.

Jordan, tavan arasından beni izleyen kişiydi. Jordan, şehirde beni takip edip fotoğraflarımı çeken kişiydi. Jordan, beni tehdit eden kişiydi.

Evime zorla girdi. Giysilerimi ve söz yüzüğümü çaldı. Web kameramdan ekran görüntüleri aldı.

Bana Sophie'nin öldüğünü söyledi. Sıradaki kişinin ben olduğumu söyledi.

Erkek arkadaşım. Kaliforniya'ya birlikte gideceğimiz adam. Evleneceğimi sandığım adam. Bana sonsuza kadar süreceğini vaat eden adam.

Bütün bunların arkasında o var.

Miles haklıydı. Kim olduğumu değiştirmeme gerek yoktu. Maddie'ye dönüşmeme gerek yoktu.

Bu, hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

İnsanların beni sevmesi için, Jordan'ın benimle olmak istemesi için kendimi değiştirdim, ama bu hayatımı daha iyi hale getirmedi, her şeyi daha da kötüleştirdi. Jordan'ın isteyeceği kız olmak için kendimi tamamen değiştirdim, ama sonsuza kadar mutlu yaşamak yerine, aldatan, yalan söyleyen, manipülatif, takıntılı bir erkek arkadaş edindim.

Bir sapık kazandım.

Sonunda takipçimin kim olduğunu öğrendim.

Yedek anahtar yeterli bir kanıt değil. Şüpheli, ama tüm bunların arkasında onun olduğunu kanıtlamak için yeterli değil.

Daha fazlasını bulmam lazım.

Boğazıma safra yükseldi ve kelimeler ağzımdan döküldü. "O anahtarı geri vermedi."

"Önemli değil," diyor annem, içimde kopan fırtınadan tamamen habersiz. "Artık ona ihtiyacımız yok. Andre daha sonra kilitleri değiştirmeme yardım edecek."

Parçalar kafasında bir araya gelmiyor çünkü bu kasabadaki herkes gibi o da kararını çoktan vermiş.

Miles kötü adam. Jordan iyi adam. Ama her zaman tam tersi olmuştur.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

MILES'IN ANNESİ evde değil. Garaj yolunda duran tek araba onun Mustang'i.

Karanlık bulutlar gökyüzünü kaplamış. Kapıyı çalıyorum, beni gördüğünde cevap vermeyi reddedeceğini biliyorum. Ama cevap verene kadar bu kapıyı çalacağım. Onun yardımına ihtiyacım var.

Jordan'ın evine gizlice girmemiz gerekiyor. Nadiren evde oluyorlar ve içeri girmek için şifreyi biliyorum, ama Jordan her hareketimi takip ettiği için, eminim çok geçmeden ortaya çıkacaktır. Jordan'ın beni takip ettiğini kanıtlayabilmemiz için Miles'ın yardımı gerekiyor, böylece bulduğumuz her şeyi alıp hemen karakola gidebiliriz.

Miles'ı beklerken, telefonumun konum hizmetlerini kapatıyorum.

Jordan beni bu şekilde takip ediyor olmalı.

O gece telefonu ben kırmadım. *Jordan* kırdı.

Telefonumu parçaladı ve sarhoşken yaptığımı düşünmemi sağladı. Bütün bunlar, bana yeni bir tane alabilmek için yapıldı — kahraman gibi davranmak, çok cömert bir erkek arkadaş gibi davranmak — ve yeni telefonu ailesinin tarifesine ekleyerek, gelen ve giden aramalarımı ve mesajlarımı izlemek için. Find My Phone uygulamasını kullanarak beni takip etmek için.

Nasıl tüm bu işaretleri görmedim?

Sosyal medyada yayılan ve ülke çapındaki kızların kendilerini bu kadar seven yakışıklı bir erkek arkadaşı olmasını diledikleri ilk viral TikTok videosunu bininci kez izliyorum.

Ama bu sefer, ses tonundaki artış gerçek bir endişe gibi gelmiyor. Zorlama. Burun çekişi abartılı ve sonunda başını eğdiğinde, gözyaşlarını saklamak için değil.

Düz ve kuru gözlerini saklamak için.

Sophie son nefesini verirken onun ruhuna bakan gözleri. Önümdeki kapı açıldığında, nefesim kesiliyor.

Miles bol bir tişört giymiş, kumaş altındaki sert kasları gizliyor. Onu görünce dizlerim titriyor. Çok uzun zaman oldu ve onu içime çekmek istiyorum.

Ama yüzü taş gibi, duygusuz. Eskiden bana baktığı gibi değil. Yarı gülümsemeyle. Gözlerinde bir ışıltıyla. Arzu ile. Sevgi ile.

Artık bunların hepsi yok.

Bizim hikayemiz gerçekten bitti.

Onun için savaşmadım. Bu kasabada ona inanan tek kişi bendim, ama en çok ihtiyacı olduğu anda onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu kendini savunması için zorlayan, kimse dinlemiyor olsa bile gerçeği söylemeye devam etmesi için cesaretlendiren bendim. Yine de, herkes gibi ben de ondan şüphe ettim. Onların kafama girmesine izin verdim, beni takip edebileceğine ikna ettiler ve şimdi gerçeği bilsem de, artık çok geç.

İki elini başımın üstündeki kapı pervazına koyuyor ve kollarının soluk alt kısımlarını ortaya çıkarıyor. Derisinde jiletlerin bırakacağı türden hiçbir yara izi yok.

Bu kasaba onu uzun süre kötü adam olarak gösterirken, asıl kötü adam her zaman onların altın çocuğu olmuştur.

Miles'a sarılmak istiyorum, ama hareket edemedim, o kapıyı kapattı. "Burada olmamalısın."

O kapıyı yüzüme çarpmadan önce avucumu kapıya vuruyorum. "Senin yapmadığını biliyorum. Çok, *çok* üzgünüm Miles." Adını söylerken sesim çatlıyor.

Yüzünde hiçbir değişiklik olmaz. "Bu beni daha iyi hissettirecek mi?"

Bunun kolay olmayacağını biliyordum. Ama yine de, içimden bir parça onun da beni benim onu özlediğim kadar özlediğini umuyordu. İçimden bir parça, kanıtların gözümün önünde olduğunu anlayacağını umuyordu. Takipçimi aramak, başından beri bana yardım eden kişi de dahil olmak üzere herkesten şüphelenmeme neden olmuştu.

Gözündeki morluk artık neredeyse tamamen geçmişti. Geriye sadece çevresinde hafif sarı bir iz kalmıştı. Yanağında, Liv'in tırnağıyla çizdiği iz hala duruyordu. Parmağımı uzatıp izi okşamak istedim, ama o geri çekildi.

Bu, kalbimi kırıyor.

Aramızda gergin bir sessizlik hakim. Söylemek istediğim çok şey var, ama bunları nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyorum. "Baban hakkında öyle söylememeliydim," diyorum. "Ya da senin hakkında. Tanıştığımıza seviniyorum. Bundan asla pişmanlık duymadım. Ben..."

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama o da aynı şeyi söylemeyeceğini bildiğim için bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

Eğer beni sevmişse bile, artık sevmiyor.

"Neden buradasın, Madalyn?" Sesi düz.

"Çünkü..." Ellerimi ovuşturuyorum, bu sözleri nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunların nasıl doğru olabileceğini. "Jordan yüzünden. O..."

beni takip eden kişi."

Miles'in stoik yüzü değişmiyor. "Ve?"

Doğru. Artık bana ne olacağı umurunda değil. Ama kız kardeşine ne olduğu umurunda olmalı. "Ne demek 've'? *Jordan* bu."

"Bu şaşırtıcı değil. Başından beri onun bir pislik olduğunu söylüyorum. Hep onun olduğunu düşündüm."

Bu benim için yeni bir haber. Takipçimi bulmaya çalıştığımız aylarda, Miles bir kez bile suçlunun benim erkek arkadaşım olabileceğini söylemedi. "Ne? Bunu hiç söylemedin."

Çenesini sıkıyor. "Çünkü bana inanmayacağını biliyordum. Maddie'nin gözünde mükemmel *Jordan* hiçbir şeyde hata yapmazdı.

Maddie'nin gözünde. Ama ben *Madalyn'im* ve artık her şeyi net bir şekilde görüyorum. "Benimle *Jordan'ın* evine gelmen gerekiyor. Kimse onların mülkünü aramadı, hatırladın mı? Polis, *Jordan* gönüllü bir arama ekibi kurana kadar onun kayboluşunu soruştırmaya başlamadı, ama onun en son görüldüğü yer olmasına rağmen *Jordan'ın* evine hiç gitmediler. O arama ekibini, şüpheli görünmemek için kurdu. Kanıtların hepsi orada olabilir."

Ona, emin olduğum bulmacanın diğer kısmını söyleyemem: *Sophie'yi* orada bulacağız.

Cesedi *Jordan'ın* mülkünde bir yerde. Sığ bir mezarda ya da kimsenin aramayı akıl edemeyeceği bir yerde, bilmiyorum. Ama onu orada bulacağımızı biliyorum ve onu benim bulmam gerektiğini biliyorum. Miles değil.

O bundan geri dönemez.

Kafasını sallıyor. "Seninle işim bitti. Erkek arkadaşınla kendi başına ilgilen."

Bu sözler kalbimi bıçak gibi deliyor. *Seninle işim bitti*. Gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırıyorum. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Ben öyle duymadım."

Miles'a, takipçimden, yani *ondan* o kadar çok korktuğum için, korunmak için *Jordan'la* yeniden bir araya geldiğimi nasıl açıklayabilirim? Miles tutuklandığından beri, beni aldattığını bildiğim adamla mutlu bir çift rolünü oynadığımı. şimdi beni takip ettiğini bildiğim adamla. "Düşündüm ki... Ona ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Evet. Bu hep senin sorunun olmuştur, değil mi?"

Sesindeki zehirli tonda irkildim. Ama itiraz etmedim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Jordan'a ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Onunla olmak için gerçek beni feda ettim, ama Jordan'a hiç ihtiyacım olmadı. Hiçbir erkeğe ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil, kendimi olduğum gibi sevmekti. Kim sevdiğim şeyi, görünüşümü ya da arkadaşlarımı alay etmek isterse istesin, kendimi sevdiğim, sevdiğim şeyi yaptığım ve hayatımdaki insanları sevdiğim sürece, önemli olan tek şey budur.

"Evet, öyle," diye onayladım. "Ama artık onunla işim bitti. Benimle gelir misin? O eve dönmeden önce kanıt bulmamız lazım."

Koyu renkli gözlerinin üzerinde kaşları çatıldı. "Sana söyledim. Hayır."

Midem kurşun gibi ağırlaşır. Benimle gelmeyecekse, tek başıma gitmek zorunda kalacağım.

Yine kapıyı tuttu, gözleri donuktu. "Şimdi gitmelisin." "Miles..."

Sonraki sözleri alçak bir tıslama ile çıkar. "Geri dönme, Maddie."

Bu isim mideme yumruk gibi indi. O kadar sert, o kadar acı vericiydi ki, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Bana öyle deme," diye fısıldarım.

Bir yağmur damlası yüzüme düşer, gözyaşlarımla karışır. Miles kapıyı yüzüme çarpar.

Kapüşonlu ceketim sıırıslıklamdır ve Nike ayakkabılarımla Hunter Road'u çevreleyen kaldırımdaki su birikintilerinde şapır şupur sesler çıkarır. Mevsim normallerinin dışında serin bir rüzgar kollarımı delip geçer ve çıplak bacaklarımı sarar.

Jordan'ın devasa evi önümüzde belirir. Evini çevreleyen yüksek taş ve ferforje çit artık bir kaleye ait değildir. Artık bir mezarlığa aittir.

Goldmanların garajındaki tek araba, ailesinin yazlık Porsche'si.

Evde kimse yok.

Biraz rahatladım. Biraz.

Ta ki telefonum arka cebimde titreyene kadar.

Titrek ellerimle onu çıkarırım. Bu sefer, bana kim mesaj attığını tam olarak biliyorum.

Arkamı dönüyorum.

Ama bu, takipçimin numarası değil. Sophie kaybolduktan hemen sonra Miles'a mesaj atmak için kullanılan tek kullanımlık telefonun numarası.

Kalbim güm güm atıyor ve arkamı dönüyorum. Arkamda Jordan yok.

Caddenin karşısında, kaldırımın yanında beyaz bir Kia sedan duruyor.

Sophie'nin

ara

bası Ama bu mümkün değil. O öldü.

. Yine de arabaya doğru yöneliyorum. Muhtemelen direksiyonda Jordan var. Konum ayarlarım kapalı olsa bile, beni bulmayı başardı. Miles'ı izinden saptırmak için, o telefon numarasından Miles'a mesaj atan ve Sophie'nin hala hayatta olduğuna onu ikna etmeye çalışan kişi oydu.

Ben ulaşmadan sürücü tarafındaki kapı açılır. Uzun boylu ve ince yapılı biri çıkar ve ilk fark ettiğim şey çam yeşili gözleridir.

Sophie.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

SOPHIE MARIANO BURADA. *Hayatta.*

Eskiden kakao kahvesi rengindeki saçları kesilmiş ve sarıya boyanmış. Bu, nedense gözlerinin yeşil rengini daha da belirgin hale getiriyor. Daisy Dukes marka şortu kirle lekelenmiş ve o kadar... normal görünüyor ki. Artık süper modelden çok, komşu kızı gibi. Hatırladığım mükemmellik tablosu değil.

Ormana attığım ceset de değil. Haklıydım, kaçmıştı.

Jordan beni onun öldüğüne ikna etti. Belki de araştırmayı bırakmam için.

Rahatlama, dizlerimi titretir. Miles kız kardeşini gömmek zorunda kalmaz. Onun cesedinin görüntüsüyle boğuşmak zorunda kalmaz. En çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamadığı için özür dileyebilir.

Sophie artık büyümüş. Bir yaş büyük, ama sanki on yaş büyük gibi. Ama yaşını yüzünde değil, gözlerinde taşıyor.

Tek sorabileceğim şey "Nasıl?"

"Mesajlarını aldım." Normalde şeker gibi tatlı sesi acı bir tona büründü. "Jordan'ın bana öğrettiği gibi, izlenemeyen bir numara kullandım."

"Ama... neredeydin? Hepimiz sandık ki..." Sözleri yüksek sesle söylememe gerek yok. Ne düşündüğümü biliyor.

"Büyükannem Deedee'nin New Hampshire'da bir çiftliği var. Orada kalıyordum. Büyükbabam..." Dudaklarını ısırıp gözlerini yere indirir. "O da Jordan gibiydi. O anladı."

Sophie bunca zaman New Hampshire'da mıydı? O kadar yakındı. Sophie'yi çiftlikte kısa kesilmiş ve sarıya boyanmış saçlarıyla gören Reddit gönderisi uydurma bir hikaye değildi.

"Ailene söylemedi mi?" Sophie en azından ailesine güvende olduğunu haber verebilirdi. Belki o zaman babası içki içip hapse girmezdi, annesi herkese sırtını dönmezdi ve kardeşi onun gitmesinden dolayı aylarca kendini suçlamazdı.

"Dediğim gibi, o anladı. Güvende olduğumu ve annemin onu affedeceğini biliyordu. Eninde sonunda."

Hâlâ onun gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Sophie Mariano ile konuşuyorum.

Hayatta ve yarasız. "Ne oldu?" diye soruyorum. "O gece."

O içini çekiyor ve bunun neden konuşmak istemediği bir konu olduğunu çok iyi biliyorum. Ben de bu konuyu konuşmaktan nefret ediyorum. "Partide, sen beni havuza ittiğinde üst kata çıkıp kuru giysiler giydin."

Tüylerim diken diken oldu. "Kusura bakma."

Kafasını sallar. "Dürüst olmak gerekirse? İyi ki yapmışsın. Çünkü Jordan'ın odasındaiken ikinci bir telefon buldum." Sesi titrer. "Her şeyi buldum: fotoğrafları, mesajları, profilleri, mesajlaşma uygulamalarını, hepsini. Beni odasında buldu ve kimse bağırışlarımı duymasın diye beni banyosuna kilitledi."

Aman Tanrım. Takipçisinin onu kapana kısırdığını bilerek ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Sonra herkes gittiğinde, polise gitmemem için beni ikna etmeye çalıştı. Ondan ayrıldım, benden uzak durmasını söyledim." Sesi titriyor. "Ayrılmaya çalıştığın an her zaman en tehlikeli andır. O anda, sahiplenici, kontrolcü, manipülatif erkek arkadaşın seni öldürmeye çalışır."

Saç çizgisinin hemen altındaki ensesini ovuşturuyor. O gecenin hatırası hala sesini titretiriyor.

Ona baktığımda, kendi geleceğimi görüyorum. Anahtarı bulmamış olsaydım, çok geç olana kadar gerçeği fark etmemiş olsaydım, Sophie gibi olabilirdim.

Kollarını karnına dolayarak kendini teselli eder. "Beni duvara itti ve boğmaya başladı. Onu itmeye çalıştım, tırmaladım. Hiçbiri işe yaramadı. Sonra dizimle vurup kaçmayı başardım. Arabama bindim ve sadece... sürdüm. Oraya varana kadar Deedee'nin evine gittiğimi fark etmedim bile."

Bir yanım Jordan'ın Sophie'ye tüm bunları yaptığını hayal edemiyor. Sevdiğini iddia ettiği kız. İstedğim her şeye sahip olduğu için yıllarca kıskandığım kız. Jordan'la çıkarken, onu ilk ele geçiren kız olduğu için aylarca nefret ettiğim kız.

Ama benim çok daha büyük bir kısmım, bir zamanlar erkek arkadaşım dediğim adam hakkındaki gerçeği sonunda öğrenen kısmım, onun Sophie'ye yaptıklarının hepsini yapabileceğini biliyor. Ve daha kötüsünü.

"Ama neden ailenin senin öldüğünü düşünmesine izin verdin?" diye soruyorum. Anlayamadığım tek şey bu.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparsın." Sesinde duygu kalmamıştı. "Eve dönersem beni öldüreceğini biliyordum ve

anneme iyi olduğumu söylersem, geri dönmemi isteyecekti. Suç duyurusunda bulunacaktı. Ama bu Jordan. Annesi belediye başkanı. Babası kasabadaki neredeyse tüm işlerin sahibi. Ona kötü bir şey olması imkansız. Sadece bana olabilir."

Haklı. Bu yüzden Miles dışında kimseye söylemedim. Kanıt bulana kadar söylemeyeceğim. Çünkü bu kasabada kimse, mükemmeli altın çocuğun bunun arkasında olduğuna inanmaz. "Peki neden şimdi geri döndün?"

Sophie önündeki devasa evi gözden geçirir. "nk Miles'ın takipilikten tutuklandığını duydum. Geri dönüp onun adını temize çıkarmak zorundaydım."

"O çoktan serbest bırakıldı."

"Biliyorum. Deedee söyledi. Ama..." Gözleri kısılır ve artık onun nasıl bir kız olduğunu anlarım: intikam peşinde olan bir kız. "Gerçek takipçinin kim olduğunu kanıtlamalıyım."

Evet. Öyle yapmalıyız.

"Ben sadece..." Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum. "Hâlâ anlamıyorum. Neden böyle bir şey yapsın ki? Beni seviyordu. Seni seviyordu."

"nk bu aşk değil." Bana sert bir bakış attı. "Bunun farkındasın, değil mi? Seni seven kimse seni incitmek, korkutmak, takip etmek ya da kontrol etmek istemez."

"Ya da" Yutkunuyorum. "Seni öldürmek istemez."

O başını sallar. "Jordan'ın kız arkadaşları yok. Onun takıntıları var." Omzumun üzerinden onun evine odaklanır. "şimdi oraya gidip bunu kanıtlayacağız."

"Miles'ı arayıp yardım istemeliyiz. Üçümüz birlikte daha hızlı oluruz."

Sophie onun numarasını bulur ve telefonu hoparlöre alır. Beşinci alınişta tereddütle cevap verir. "Alo?"

"Miles?"

"*Soph*?" Adı boğazından zorlukla çıkar.

"Evet. Benim." Sesi titriyor. "Buradayım. Jordan'ın evine gelmen gerekiyor. Yardımına ihtiyacımız var."

Telefonun diğer ucunda sessizlik. Tek ses, ara sıra çıkan hışırtılı nefes alma sesi. Ağlıyor.

Kalbim sıkışır. Onu teselli etmek için orada olmak isterim. Onu kucaklamak ve kız kardeşi hayatta olduğu için onunla birlikte ağlamak isterim. Kız kardeşi iyidir ve onu tekrar görebilecek, artık kendini nefret etmek zorunda kalmayacaktır. Asla nefret etmemeliydi.

"Miles?" Sophie soruyor, gözleri parlıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Buraya geldiğinde her şeyi anlatırım."
Yine sessiz kaldı ve kalbim onun için sızladı. "Yola çıkıyorum."

Sophie ve ben Miles'ın gelmesini beklemedik. Garaja gittik ve ortada duran, neredeyse hiç kullanılmamış Porsche'yi aradık.

Orada, birkaç kutunun ve toz ve örümcek ağlarıyla kaplı bir motosikletin arkasında, siyah spreyci boya kutusu gizlenmiştir.

Burada olmasını bekliyorum olsam da, bu manzara midemi bulandırıyor. Tüylerimi diken diken ediyor. Kafamın içi sinek kuşunun kanatları gibi vızıldıyor.

Kendi erkek arkadaşım o spreyci boyayı garajıma grafiti yapmak ve bana sürük demek için kullanmış. Bana ölmemi söylemek için.

İçeri girmek istemiyorum. Geri kalanını görmek istemiyorum. Ama mecburum.

Şimdi gidersem, hak ettiğim adaleti alamam. Sophie'nin hak ettiği adaleti.

Jordan'ın ön kapısını açmak için şifreyi giriyorum ve yalnız olduğumuzu bilmeme rağmen sessiz kalıyoruz.

"Ayrılmalıyız," diye fısıldıyorum. "Ben üst katı arayacağım, sen bodrumu ara."

Tek bir kez başını sallar. "Çabuk olmalıyız."

Ev boş olsa da, olabildiğince sessizce merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Odasındaki her şey her zamanki gibi tertemiz.

Jordan'ın temizliğe olan düşkünlüğünün, yüzeyin altında gizlenen kötü bir şeyin işareti olabileceğini hiç düşünmemiştim. Odasından görünüşüne, kız arkadaşına kadar hayatının her yönünü mutlak kontrol altında tutmaya ihtiyaç duyan bir adam.

İlk olarak Jordan'ın dizüstü bilgisayarına yöneliyorum. Tavan arasına koyduğu bilgisayar bir tuzaktı. Bu bilgisayarda saklamak istediği her şey var.

Şifreyi tahmin etmek için sadece üç deneme yapmam yeterli.

sophiebaby.

Dizüstü bilgisayarında, tavan arasındaki bilgisayardaki *Maddie* klasörüyle aynı iki klasör var. *Sophie* ve *Maddie* olarak etiketlenmiş.

Maddie klasörünü açıyorum. İçinde yüzlerce fotoğrafım var, çoğunu daha önce görmedim. Bazılarını tanıyorum — takipçim bana gönderdiği fotoğraflar, diğer dizüstü bilgisayardakilerle aynı.

Diğerleri ise çok daha kötü.

Çıplak olarak soyunurken, küvete girip çıkarken çekilmiş fotoğraflarım. Miles benimle yatakta.

O da oradaydı. Ben Miles'la seks yaparken o tavan arasında duruyordu. Ve izliyordu.

Kusmak istiyorum ama kendimi toparlamayı başarıyorum. Kusacak ya da ağlayacak vaktim yok. Bu odada onun sahip olduğu her şeyi bulup polise götürmem gerekiyor.

Sophie klasöründe onun benzer fotoğrafları var. Hepsi onun haberi olmadan çekilmiş. Bazılarında gülümsüyor, gülüyor, arkadaşlarıyla konuşuyor. O arkadaşlardan biri de Liv.

Gözlerim yaşarır. Bu dizüstü bilgisayarı daha önce bulmuş olsaydım, onun beni takip eden kişi olmadığını anlardım.

Fotoğraflar daha açık hale gelmeden kaydırmayı durdurup *Maddie* klasörüne geri dönüyorum.

Natalie ve Liv de bazı fotoğraflarda var. Mariano'nun önünde benimle birlikte duruyorlar, fırına doğru yürüyorlar.

Diğerlerinde Miles benimle birlikte. Mariano'nun kasasının arkasında benimle sohbet ediyor. Köşedeki bir masada benimle ders çalışıyor. Çatımızda benimle oturuyor. Mustang'iyile araba sürüyor.

Telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. Kanıt olmadan buradan ayrılmayacağım. Jordan bu işten paçayı kurtaramayacak.

Artık olmaz.

Bir parça daha eksik.

Masasındaki çekmeceleri açıyorum, sonra da komodinlerinden birinin çekmecesini. Sonra diğerini.

Bingo.

USC'den gelen stratejik bir şekilde yerleştirilmiş paketin altında... benim söz yüzüğüm var.
yüzüğüm

Gözlerime yeniden yaşlar doluyor ve bu sefer onları geri çekemiyorum ya da silmek de mümkün değil. Sadece birkaç ay önce, bana bu yüzüğü uzatıyordu ve birbirimize aşk sarhoşu aptallar gibi sırtıyorduk.

Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Onun benim geleceğim olduğunu düşünmüştüm.

Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Uzaklardan gelen gök gürültüsü beni irkiliyor ve harekete geçmemi sağlıyor.

Yüzüğün fotoğrafını çekiyorum, ama çekmeceyi kapatmaya başladığımda, içinde başka bir şeyin tıkırdandığını duyuyorum.

Çekmeceyi tehlikeli bir şekilde yere değene kadar çekiyorum ve Jordan'ın sakladığı tek yüzüğün benimki olmadığını görüyorum.

Başka bir yüzük. Bu yüzükte peridot doğum taşı var.

Onun bir söz yüzüğü taktığını hatırlamıyorum, ama bu onun olmalı. Miles'i suçlu gösterip Beaumont'tan uzaklaştırmak için yaptığı planında bile, son hatıralarından, Sophie'den kalan son parçadan ayrılmaya dayanamadı.

Jordan'ın odasının kapısı gıcırıyor. Sophie bir şey bulmuş olmalı.

"Selam, bebeğim."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JORDAN, Jack Daniels şişesini dudaklarına götürdü, yüzü ter ve yağmurla parlıyordu. Bileğini hızla hareket ettirdi ve hemen altında, derisinde parlak kırmızı bir çizik belirdi.

O, yerleştirdiği takip cihazını yakalamaya çalışırken jilet bıçakları kesmişti.

Şimdi 9-1-1'i aramalı mıyım yoksa onun oyununa devam mı etmeliyim, emin değilim. Çünkü Sophie ve benim buradan sağ çıkabilmemizin tek yolu bu olabilir.

"Garajda iyi bir şey buldun mu?" Sesi eskiden omurgamda heyecan verici bir titreme yaratırdı. Şimdi ise keskin pençeler gibi kafa derimi, cildimin her santimini tırmalıyor.

Arkamdaki pencerelerden bir şimşek çaktı, hemen ardından kalbimin çarpıntılarını bastıran bir gök gürültüsü duyuldu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Yutkunarak sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Seni şaşırtmak istedim. İşten eve geldiğinde burada olmak istedim."

Yüzündeki ifade değişmedi, bir saniye bile inanmadı. Elimdeki telefona doğru başını salladı. "Hizmetini kesmek zorunda kaldım. Faturayla ilgili bir sorun vardı."

Hayır.

Ekranın kilidini açtım. Üstte küçük bir "*Servis Yok*" uyarısı vardı.

Omuz silkiyorum ve telefonumu arka cebime koyuyorum. 9-1-1'i aramak için servise ihtiyacım yok, ama belki o bunu bilmiyordur.

"Sorun değil." Sesimi hafif tutuyorum. "Daha sonra halledebiliriz. Liv bana tuhaf bir şey söyledi." Kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, ağzımdan çıkan kelimeleri zar zor duyuyorum. "Bütün yaz boyunca country kulübünde çalışmadığını söyledi."

Jordan şişeyi tekrar dudaklarına götürdü. "Bunun ne önemi var?"

Parmaklarım yumruk yapmak için kaşınıyor. "Çünkü bana çalıştığını söylemiştin." "Ama sana ne söylediğimin önemi yok, değil mi?" Gözleri delici.

Tehlikeli. "Ne istersen ona inanırsın. Bu yüzden odamdasın."

Kahretsin. Aptal numarası yapmak beni hiçbir yere götürmüyor. O benim bildiğimi biliyor. Ama belki onu başka bir nedenle burada olduğuma ikna edebilirim. "Babanla seyahate çıktın mı? Yoksa o zamanı arkamdan Ash'le yatmak için mi kullandın?"

Jack Daniels, bana doğru yavaşça yürürken yan tarafında sallanıyor.

Cebimdeki bıçağı parmaklarımla okşuyorum. Kalbim her an patlayacak gibi.

Jordan'ı beni koruyacak kadar büyük biri olarak görmüştüm. Şimdi ise beni öldürecek kadar büyük biri olduğunu anlıyorum.

"Bilmiyorum. Arkamdan ne kadar zamandır Miles Mariano ile yatıyordun?"

"Yapmadım," diye ısrar ediyorum, ama sesim çok zayıf. "Saçmalık," diye homurdanıyor.

Geri çekiliyorum, o şişesinden bir yudum daha alırken gözlerim kolundaki kesiklere kayıyor. Onun beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Artık olmaz. "Kolun nasıl?"

Birkaç santim ötemde durur. 193 santimlik boyuyla üzerimde dikilir. Bir zamanlar bana mavi gökyüzünü, yumuşak suyu hatırlatan gözleri, şimdi beni bıçaklayacak kadar keskin bir buz gibi parlar.

Gök gürültüsü patlar, rüzgâr çığlık atar ve pencereleri sarsar. Elektrikler kesilir.

"Senin benim takipçim olduğunu biliyorum, Jordan." Ev ürkütücü bir sessizliğe bürünür.

Ağzı, zar zor bastırdığı öfkeyle çarpılır. "Ben *takipçi* değilim," diye tükürür, tükürüğü yanağıma sıçrar. Kusma isteğine zar zor direnirim.

"Neden yaptın?" Sesim sonunda kırılır.

"Seni *takip* etmiyordum. Seni gözetliyordum. Sana güvenilmez. Hiçbirinize güvenilmez."

Yere çökmek istiyorum. Kendimi, canım istediği gibi yıkmak istiyorum. Nedense, hala yanıldığımı umuyordum. Bana, takipçimin başka biri olduğuna dair bir kanıt sunacağını umuyordum. Ash ya da Chelsea gibi biri. Aşık olmadığım, seks yapmadığım, ihaneti bu kadar derinden yaralamayacak biri.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bundan daha fazlası vardı. Eğer sadece bu olsaydı, o kadar mesaj, e-posta ve tehdit göndermezdin."

Jordan, şişeden bir yudum daha alana kadar dudaklarını sıkıca kapalı tuttu.

"Beni korkutmak istedin. Benim... beni korumak için sana ihtiyacım olduğunu düşünmemi istedin. Böylece beni yakınında tutabilirdin. Beni kontrol edebilirdin."

"Beni korumama ihtiyacın var."

"Hayır, senden korunmaya ihtiyacım var!" Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama Jordan peşimden geliyor. Duvarlar üzerime çöküyor ve yakında ondan kaçamayacağım. "Miles'ı da şehirden uzaklaştırmak istedin. Bu yüzden onu tuzağa düşürdün. Bu yüzden onun benim takipçim olduğuna beni ikna etmek için bu kadar uğraştın. Böylece başka kimsem kalmasın. Sadece sen kalasın."

Ondan uzaklaştığım her adımda, o bana doğru bir adım atıyor. Yatak odasında dikkatli bir dans.

"Senin ihtiyacın olan tek şey benim." Bir şekilde, tehdidini şefkatli, sevgi dolu bir söz gibi söylüyor.

Ve bu belki de en kötüsüydü. O odadaki en tehlikeli kişi olmasına rağmen, seni seviyormuş gibi, seni koruyacakmış gibi konuşabiliyordu.

Yine gök gürültüsü patlıyor, şimşek bir kez, iki kez çakıyor. Sonra elektrikler kesiliyor. Bizi karanlığa gömüyor.

Bulutların arasından gelen parlak ışıkların loş ışığında, Jordan beni takip eden gölge gibidir. Kabuslarımdaki korkunç, tehditkar figür.

"Benden uzak dur," diye uyarıyorum.

Cesaret, korkmamaktır. Cesaret, akıl sınırına gelip savaşmaktan başka seçeneğin olmamasıdır.

"Bunu yapamam Maddie," diyor. "Hiçbir zaman yapamadım." Jordan yavaş ve dikkatli dansımızı durduruyor. Bir anda bana saldırıyor.

Cebimden bıçağı çıkarırım.

Bıçak, onun bacağına saplamadan önce fırlar.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞİDDETLİ fırtına Jordan'ın bağırışlarını bastırıyor. Merdivenleri o kadar gürültülü iniyorum ki, nereye gittiğimi tam olarak anlayacak.

İyi. Bırakın beni takip etsin, böylece Sophie kaçabilir. Onun ve Miles'ın hatırı için. Onlara bunu borçluyum. İkisini de tehlikeye attım: Sophie'ye kaçmasını söylediğimde ve ona ne olacağı umurunda olmadığında, Miles'a ise onun beni takip eden kişi olduğuna inandığımda ve polisin onu tutuklamasına izin verdiğimde.

Jordan beni yakalasa, bulsa, incitse ya da daha kötüsü olsa bile... en azından Miles'ın kız kardeşi hala yanında olacak. Beni kaybedebilir, ama onu kaybedemez. Bir daha olmaz.

Jordan arkamdan merdivenlerden aşağıya düşüyor. Mutfaktan koşarak geçip sürgülü cam kapıdan dışarı çıkıyorum, yağmur yağarken ıslak toprağın üzerinden geçip saklanabileceğim ormana doğru koşuyorum.

Beni bulamazsa öldüremez.

Ayaklarımın altında dallar ve taşlar çıtırdıyor, yağmur başımın üstündeki yaprak ve dallara vuruyor.

Ama başka bir ses daha var.

Islak zeminde ağır ayakların çıkardığı ses. Önüne çıkan her şeyi kıran ses.

Yaralı. Ondan daha hızlı koşabilirim.

Kaçabilirim. Beni yakalayamaz.

Kaçacağım...

Ayak parmağım sert bir şeye takılıyor ve yüzüm çamura çarpmadan kendimi tutmayı başarıyorum.

Avuç içlerim acıyor, ıslak çamurla kaplı küçük kesikler var.

Ayak bileğim zonkluyor ve kendimi geriye doğru çekiyorum.

"Bunu bırakamadın, değil mi?" diye bağılıyor.

Kendimi yukarı itip tek ayakla topallayarak yürümeye başlıyorum, ama arkamdaki ayak sesleri yaklaşıyor.

Gök gürültüsü çakıyor. Kimse çığlıklarımı duymayacak.

Lütfen hayır. Bırakın beni. Bırakın beni...

Bir şey beni arkadan itti ve uçurdum.

Vücudum onun avuçlarının altında bir tüyden biraz daha ağır ve kafam sert bir tahtaya çarpar. Görüşüm bulanıklaşır.

Beni yere itiyor ve ciğerlerimden bir çığlık çıkmaya zaman bile bulamıyorum. Bir kök sırtıma batıyor. Başım dönüyor, şakaklarım zonkluyor. Ayak bileğimden yayılan acıyı bastırıyor.

Islak toprağı tırmalıyorum, kendimi yukarı itmeye, *kaçmaya* çalışıyorum, ama o çoktan üzerime çıkmış.

Üzerime çıkmış, beni yere bastırıyor.

Ve bu, kaçamayacağım şey.

Yanındaki içki şişesini atıyor. Elinde, bacağına sapladığım çakı var. Onun kanıyla kaygan ve kırmızı.

Şimdi boğazıma bastırıyor.

"Beni bıçakladın, seni küçük sürtük." Jordan'ın sesi alçak. Bağırıldığından daha korkutucu. "Boğazını kesebilirim."

Yanağındaki küçük beyaz yara izi şimşek ışığında parıldıyor. Liv'in tırnağıyla kestiği Miles'ın yüzündeki izle aynı şekle sahip.

aynı

şekl Ama Sophie'ninki derin. Karşı koydu. Jordan'ın yüzünde iz bıraktı.

e Ben de öyle yapacağım.

sahi "Sophie'yi öldüremedin, beni de öldüremeyeceksin," diye tıslıyorum.

p.

"Polis yolda. Sen gelmeden önce onları aradım."

O dikleşir ve bıçağı ayaklarımın dibine bırakır. Bir an için, neredeyse işe yaradığını düşünürüm. "İyi denemeydi. Servisini kapattım, hatırladın mı? Tüm giden aramalarını gördüm. Ama merak etme. Bunun için de Miles'ı suçlayacağım. DNA'nın onun arabasının her yerine bulaştığından emin olacağım."

Jordan beni öldürecek. Miles'a yükleyebileceği son bir şey.

Onun altından çıkmaya çalışıyorum ama o bir milim bile kıpırdamıyor. Çok iri, çok ağır. Beni yerde tutan bir örs gibi.

Ben de ona tükürdüm. "Ve senin DNA'n da benim her tarafımda."

Kollarına sıçrayan tükürüğü siler, ağzı bükülür. "Silerim."

Beni öldürdükten sonra, katilim herhangi biri olabilir diye etimi ağartacak.

Yerdeki bıçağı yakalamaya çalışıyorum, omzum tek umudum için çaresizce uzanırken acı içinde çığlık atıyor. Ulaşamıyorum.

Aklımda sadece annemin yüzü canlanıyor. Haberi aldığı anda nasıl dizlerinin üzerine çökeceğini. Küçük kızını öldüğünde nasıl kalbi parçalanacağını.

Gözyaşları kulaklarıma damlıyor. Boğazımda sümük birikiyor. Tırnaklarımın altında çamur birikiyor, parmaklarımın tutabildiği tek şey bu.

Ezilmiş göğsümün çıkarabileceği en yüksek, en gürültülü çığlığı atıyorum. Kendi kulaklarım ve katilimin kulakları dışında kimsenin duyamayacağı, boğuk, titrek bir ses.

Bir kız ormanda çığlık attığında ve etrafta bunu duyacak kimse olmadığında ne olur?

"Sana ona yaptığımın aynısını yapacağım," diye tıslar. "Ama bu sefer işi bitireceğim."

Elleri boğazımı kavrar. Nefes borumu o kadar sert sıkar ki, görüşüm bulanıklaşır. Onu terk etmesini engellemek için onu boğmaya çalıştığı gibi. Şimdi de beni durdurmak için.

Bıçağı düşürdü çünkü hayatımın gözlerimden yavaşça akıp gitmesini izlemek istiyor. Beni çıplak elleriyle öldürmek istiyor.

Ellerini nazikçe ellerime koyan, saçlarımı okşayan, çenemi eğip

Beni kendine çok sertçe çeken, kalçalarımı demir gibi kavrayan, kollarımı çok sıkı kavrayan, beni arkadan iten eller.

Sıkıştıran eller. Boğucu eller. Her zamanki gibi.

OTUZUNCU BÖLÜM

KARANLIK BENİ ALMADAN ÖNCE, Azrail ortaya çıkar. Erkek arkadaşım ruhumu bedenimden kopardıktan sonra onu almaya gelir.

Ama Azrail benim ölmemi beklemez.

Jordan'ın içtiği şişeyi alır ve göz kamaştırıcı bir yay çizerek, şişeyi onun kafasına indirir.

Başımın üstündeki yüz ilk başta çok uzakta, bulanık. Sonra koyu renkli gözler ve saçlar, keskin çene, yumuşak dudaklar ve çillerin oluşturduğu takımyıldızı netleşmeye başlar.

Gözlerimi kapattığımda gördüğüm ilk yüz. Rüyalarımda gördüğüm yüz.

Miles.

"Hadi." Sözleri sudan çıkmış gibi bozuk. "Gitmeliyiz."

Sophie üstümüzde duruyor, narin yüz hatları korkuyla bozulmuş. "Kaçıyor."

Miles yaklaşıyor ve ben ona uzanmak, yanağını okşamak istiyorum, ama kollarımı hareket ettiremiyorum. Tek yapabildiğim göz kırpmak. Nefes almak. Ve bakmak.

"Sen..." *Beni kurtardığını* söylemeye çalışıyorum, ama boğazım patlıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı ile gözlerimden yaşlar boşalıyor. Sanki biri boğazıma bir alev sokmuş ve içini küle çevirmiş gibi.

"Sakin ol," diye mırıldanır Miles, bir şeyi silerek — çamur mu? Çim mi? Kan mı? —gözümün kenarından siler. "O az önce seni boğmaya çalıştı."

"Boğazın bir süre ağrıyacak," diye Sophie araya girer. "İnan bana.

Miles, gitmemiz gerek. Hemen."

O da ona başını sallar ve başka bir şey söylemeden beni kollarına alır. Sophie, Kia'sına doğru yol gösterir. Arka yolcu kapısını açar

Miles beni acıyan bir şefkatle koltuğa oturtur, emniyet kemerimi takar ve yanıma oturur.

Sophie farlarını yakar ve gaza basar. Ön cam silecekleri *şış, şış, şış*. Görüşü hiç iyileştirmez.

Önümüzde, yolda tek bir fren lambası görünüyor. Onu takip ediyoruz onu

takip "Planın ne?" diye sorar Miles.

ediy "Bilmiyorum," diye itiraf eder Sophie.

oruz Telefonumu çıkarıyorum, ekranı kırık, servis yok, ama yine de not

. yazabiliyorum

Ne oldu?

Miles'in çenesi gergin. "Oraya vardığımda Sophie sana yardım etmemiz gerektiğini söyledi. Seni öldürmeye çalıştığını söyledi." Boğazı titriyor. "Şişeyi aldım ve ona vurdum. Beni yere yatırdı ve arabasına gitti. Ama oldukça kanıyor."

Jordan sonunda bizim onu takip ettiğimizi fark edince hızını artırır. Yağan yağmur ve su basmış yollar için tehlikeli derecede hızlıdır. Lastiklerinin altından su sıçrar. Asfaltın üzerinden akan nehri zar zor geçer.

Sophie gaza basmayı bırakıp direksiyonu sıkıca kavrar ve biz de yavaşça geçeriz.

Yine de, Jordan'ın elleri boğazımı sıktığı zamanki kadar korkmuyorum.

Telefonuma başka bir not yazıyorum. *Teşekkürler*.

Miles bana uzanmıyor. Belki de şimdi ondan uzaklaşacağımdan korkuyordur. Bunun yerine, bana yaklaşıyor ve alnını alnıma yaslıyor. Sessizce, sadece benim duyabileceğim şekilde, "Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm" diyor.

Yalnız değildim yazıp sürücü koltuğundaki Sophie'ye gülümsüyorum.

Onu kıskanarak çok zaman kaybettim. Ama Sophie asla mükemmel değildi. Kendi kusurlarımla o kadar meşguldüm ki, onun kusurlarını fark edemedim. Eksikliklerimle, yeterince iyi olmayan yönlerimle, neden daha güzel, daha akıllı, daha komik, daha iyi olamadığımla o kadar meşguldüm ki. Ve hepsini ondan çıkardım. Kaybolduğunu bile umursamadım. Onun yerini alma şansım olduğu için mutluydum.

Orada olmak isteyeceğim son yer olduğunu bilmiyordum.

Artık Maddie olmadığım için çok mutluyum. Miles beni kendime geri getirdi.

Bir sonraki notum Sophie için: *Sana söz yüzüğü verdi mi?*

Kaşlarını çatıyor, gözleri önümüzdeki arabaya sabitlenmiş, parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz. "Geçen yıl denedi. Ama kabul edemeyeceğimi söyledim. Henüz lise öğrencisiydik. Üniversiteye gitmek istediğimden bile emin değildim, ona böyle bir bağlılık sözü vermekten bahsetmiyorum bile."

En azından benden daha mantıklıydı.

"Sana bir tane verdi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. Bir zamanlar aşk sandığım şeyin aslında bir iz olduğunu fark ettim. Bir etiket.

Benim.

Beni sevmeyeceği ve bana sadık kalacağına dair bir söz. Beni asla bırakmayacağına dair bir söz. Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım.

Önümüzde Jordan yavaşça sağa dönüyor. Hastaneye giden yol bu. Bacağındaki bıçak yarasını, kafasına saplanan camı ve arkadaki arabadaki üç kişinin onu cinayete teşebbüsle suçlamasını nasıl açıklayacak merak ediyorum.

"Bıçağı kullanabildin mi?" diye sorar Miles.

Ben başımı sallayınca, ağzının köşesi yukarı kalkar.

Jordan, yolun karşısına fışkıran başka bir büyük su akıntısına çarpar.

Ama bu sefer, karşıya geçemez.

BMW'si dönüyor, lastiklerinin çığlığı kulakları sağır ediyor. Sophie nefesini tutuyor.

Jordan yoldan çıkar ve kalbim ağzıma gelir, her ne kadar onun için endişelenmem gereken son kişi olsa da.

Araba takla atar, metalin gürültüsü başımızın üstünde patlayan gök gürültüsünden daha yüksektir. Sonra bir, iki, üç kez daha takla atar ve sonunda durur, tekerlekleri havada dönmektedir.

Sophie, yola dökülen suya çarpmadan önce hızını keser ve kenara çeker. "Gidip bakalım mı?" diye sorar sessizliğe.

"Öldüğünden emin olalım," diyor Miles.

Jordan'ın ölmesini isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama istiyorum. Umarım bir daha bana, Sophie'ye, Miles'a veya başka birine zarar veremez.

Sophie ve ben arabadan indiğimizde Miles peşimize gelmez.

"Gelmiyor musun?" diye sorar Sophie.

"Hayır." Arkasına yaslanıp bacaklarını uzatır. "Siktir et o adamı."

Sophie ve ben kaygan setten yavaşça aşağı ineriz, Sophie ayak bileğime yükleyemediğim ağırlığı destekler. Başım dönüyor, kollarımdaki kaslar zayıf ve ağır. Ama buna değer.

Bilmem gerekiyor — hayatta mı, ölü mü?

Çimlerin üzerinde kırık cam parçaları var. Jordan'ın kazada kafasını çarptığı yerden kan sızıyor. Miles'ın ona vurduğu yerden akan kanla karışıyor.

Onu bıçakladığım yerde kanın kot pantolonunu ıslattığını fark edince dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Yarasına beyaz bir bez bağlamayı başarmış, ama kanamayı durduramamış.

Gözleri önce Sophie'ye takılıyor.

"*Sophie?*" Sesi boğuk çıkıyor. "Evet.

Hayattayım, pislik."

Beni fark ettiğinde gözleri yine parladı. "Maddie? Yardım et bana."

Tabii ki hayatta kalmış. Jordan Goldman gibi adamlar, tüm dünya onlara öyle olduklarını inandırdığı için kendilerini yenilmez sanırlar. Yaptığı onca şeyden sonra bile, bu olaydan da kurtulmayı başarmış.

"9-1-1'i ara." İnliyor. "Beni buradan çıkar. Kemerimi çıkaramıyorum."

"İyi." Sophie çömelmiş pozisyonundan ayağa kalkar. "Ara ya da arama," "Senin seçimin." Tepeyi tırmanmaya başlar. Burada işimiz bitti.

Kan kaybindan ölmeden önce ne kadar süre asılı kalacak? Umarım uzun bir süre olur. Ama başka biri onu bulacak kadar uzun olmasın.

"Maddie!" diye bağırır.

Ölümün eşiğindeyken bile bana bağırıp, beni kontrol edebileceğini düşünüyor. Bana taktığı takma adı kullanabileceğini düşünüyor. Ona öldürmeye çalıştığı diğer kızı hatırlatan takma adı.

Boğazımdaki külleri yutuyorum ve sesim kısık bir hırıltıyla çıksa da, sözler ağzımdan çıkıyor. "Adım Madalyn."

"9-1-1'i ara!" Ağzından tükürükler sıçırıyor, yüzü çirkin bir kırmızıya bürünmüş.

Onu artık tanıyamıyorum. İlk erkek arkadaşım. İlk seferim. Sonsuza kadar benim olacağını düşündüğüm çocuk.

Takipçim. Bana şiddet uygulayan. Beni öldürmeye çalışan çocuk.

Hala hayata tutunuyor olabilir, ama benim için artık öldü.

"Yapamam." Telefonumu kaldırıyorum. Kelimeler boğazımı sıkıyor, ama buna değer. "Hizmetim kesildi."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ANNEM VE ANDRE, iki gün hastanede kaldıktan sonra nihayet beni eve götürmelerine izin verildi. Yollar sudan arındırılmış ve güneş parlıyor. Ağaçlar devrilmiş ve bazı yerlerde elektrik hala kesik, ama eve gidip yeni bir başlangıç yapacağım için heyecanlıyım. Doktorum gelecek hafta üniversiteye başlamama izin verdi ve kendimi iyi hissettiğim sürece bu hafta sonu daireme taşınmam gerekiyor.

Hastane yatağında uyandığımdan beri annem yanımdan ayrılmadı, bu yüzden Andre son iki günü ona kahve, battaniye, temiz giysiler ve sandviçler getirerek koşturarak geçirdi.

Onları birlikte görmek beni gülümsetiyor.

Artık herkes Sophie'nin hikayesini duydu. Kimse inanmak istemedi, ama kanıtlar inkar edilemez. Jordan beni öldürmeye çalıştı ve beni orada ölü sanarak bıraktıktan sonra hastaneye gitti. Ama oraya varamadan bir trafik kazasında öldü.

Onlara böyle inanmalarını sağladık. Bir bakıma bu doğru. Jordan her zaman gerçeği çarpıtmayı severdi.

Annem haberi verirken ağladı, işaretleri görmediği için özür dileyip kendini suçladı. Miles da Sophie kaybolduktan sonra kendini suçlamıştı. Bu yüzden ona tek suçlu kişinin Jordan olduğunu hatırlattım.

Jordan öldüğünden beri Miles'ı görmedim. Yaşadıklarımızdan sonra her şeyi geride bırakabileceğini düşünmüştüm, ama sanırım öyle olmadı. İlişkimizi ben bitirdim ve eskisi gibi olamayız.

Ama işlerin böyle bitmesine izin veremem. Böyle olmaz. Benim için yaptıklarının ne kadar değerli olduğunu bilmesi gerekiyor. Beni onun gözünden görmemi sağladığı için ne kadar minnettar olduğumu bilmesi gerekiyor. Onun sayesinde içimde bu huzuru bulduğumu bilmesi gerekiyor. Kim olduğumdan memnunum. Madalyn olduğum için mutluyum. Başka biri olmak istemiyorum, ihtiyacım da yok.

Ön verandamızda, siyah saçlı bir kız ve sarı saçlı bir kız bizi bekliyor.

Ben arabadan tam olarak inmeden, Natalie verandadan koşarak geliyor ve bana sarılıyor.

"Dikkat et," diye uyarıyor annem.

Natalie nefesini keser ve hemen benden atlar. "Canını yaktım mı?"

Yaktı ama ben başımı sallarım.

Andre, annemi bize biraz mahremiyet vermesi için ikna eder ve annem, içeri girmeden önce elimi iki kez sıkar ve beni dört kez sevdiğini söyler.

Natalie gözyaşlarına boğulur ve bana tekrar sarılır. "En çok ihtiyacın olduğunda sana sırtımı döndüğüm için çok üzgünüm. Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunda."

"Sen kız arkadaşını savunuyordun." Günler sonra bile sesim hala kısık. Liv'e, "Seni suçladığım için özür dilerim," diyorum.

"Israr edebilirdik," diyor Liv. "Öylece geri çekilmemeliydik. Bir şekilde benim yapmadığımı kanıtlayabilirdik." Omuzlarını silkiyor, çünkü hiçbir cevap basit değil ve "eğer"lerle uğraşmanın bir anlamı yok.

"Artık bitti."

"Evet, bitti." Liv ilk kez bana sarılıyor. Sonra, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce, "Öldüğüne sevindim," diyor.

Ertesi gün, Miles'ın Mustang'ini Mariano'nun dükkanının karşısındaki caddede park edilmiş buluyorum. Orada tekrar çalışmaya başlamış ve ben birkaç gün sonra taşınacağım için Mabel bana yaz tatilinin son haftasını izinli geçirmemi ve hazır olduğumda vardiyalara geri dönmemi söyledi.

Sürücü koltuğuna bir not ekleyerek brownie tepsisini bırakıyorum. Onun annem ve benim için yaptığı brownieler kadar lezzetli olmayacaklar, ama umarım onları barış teklifi olarak görür.

Sevgili Miles,

Hayatımı kurtardın ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Dünyadaki tüm browniler bile yetmez, ama yine de bunları beğeneceğini umuyorum.

Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Seni tutuklamalarına izin verdiğim için özür dilerim. Sana değil de onlara inandığım için özür dilerim. Bu, şimdiye kadar yaptığım en büyük hatalardan biri. İçten içe sana inandığım halde kendimden şüphe ettim. Ve bu yüzden, başkalarının senin hakkında yanlışlığı düşünmelerine izin verdim.

Şu anda benimle hiçbir şey yapmak istememenizi anlıyorum. Birkaç gün içinde taşınacağım, bu yüzden

*ama kim bilir? Belki de
Aralık ayında, başka bir yerde olacaksın. Kendi lokantanı açacaksın.
Daha da iyisi, lütfen bir fırın aç. Senin brownilerin benimkilerden çok
daha lezzetli.*

*Bugün hayatta olmamın ve olduğum kişi olmamın sebebi sensin.
Kendime geri dönmeme yardım ettin. Ve sana çok, çok minnettarım.*

*Sevgiler,
Madalyn*

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Penceremin dışındaki çatıda, yanımda bir yığın kitapla oturuyorum. Çoğunlukla çağdaş aşk romanları, bazı fantastik aşk romanları ve TikTok'ta herkesin hayran olduğu bir romantik komedi romanı var; hepsi de baharatlı. Şu anda tek istediğim, aşk ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu kitaplar. Bunu hak ediyorum.

Romantik komedinin sonuna beş sayfa kala gözlerim kurumuş ve sırtım ağrıyor, ama umurumda değil. Bunu özlemişim: sadece kitapların bana verebileceği o eşsiz umut duygusunu. Her şeyin yoluna gireceğini. Hatta harika olacağını.

Plastiğin gıcirtısı beni irkiltir.

Miles eski yatak odasının penceresinden dışarı çıkıyor. Kalbim gırtlığımı kadar çıkıyor.

Tamamen dışarı çıktığında, bir elinde kahverengi bir kağıt torba ve yüzünde bir gülümseme var.

Onu görünce sevinçten neredeyse ağlayacağım.

Yanımda oturur ve torbayı aramızdaki küçük boşluğa koyar.

Çok güzel kokuyor. Nane kokusu ve baş döndürücü bir koku. Onu çok, çok özlemişim. "O ne?" diye soruyorum.

Çantaya başını sallayarak, "Sana bir hediye getirdim," diyor. Çantanın içine uzanıp, parlak kapaklı bir *Pride and Prejudice* kitabını çıkarıyorum. "Yeni bir tane işine yarayabilir diye düşündüm."

Parmağımla kitabın başlığını ve şık kapağını okşuyorum. "Vay canına. Teşekkür ederim." Sesim hâlâ biraz kısık ama ağrı azalmış.

Bu iki kelime minnettarlığımı ifade etmek için yeterli değil. Onun beni hiç kimsenin görmediği kadar gördüğünü ifade etmek için yeterli değil.

Jordan bana mücevherler, çiçekler, pahalı çikolatalar verdi; Sophie'nin her zaman sevdiği türden. Ama birlikte olduğumuz onca ay boyunca bana hiç kitap vermedi. Miles'tan önce bile kitapların benim ilk aşkım olduğunu hiç bilmedi.

"Bu bir teşekkür." Miles kitabımı işaret ederek başını salladı. "GED'imi almama yardım ettiğin için."

Yüzümde geniş bir gülümseme yayılır. "Aldın mı?" "Evet."

"Alacağını biliyordum."

"Sana bir sır verebilir miyim?" Sırtarak soruyor. "Aslında senin yardımına ihtiyacım yoktu."

Uykumda bile o sınavı geçebilirdim.

"Yani büyükannenden haftada elli dolar dolandırdın mı?"

Omuz silkiyor.

"Neden?"

Bana bakıyor, bakışlarının yoğunluğu damarlarımda kanın şarkı söylemesine neden oluyor. "Sence neden?"

Lütfen, benim sana aşık olduğum kadar uzun süredir bana aşık olduğun için olduğunu söyle. Yutkunuyorum. "Yani notumu okudun mu?"

Dudaklarını sıkıştırarak tek bir kez başını sallar.

Kitabı göğsüme sıkıca bastırırım. "Her şey için gerçekten üzgünüm. Seni savunmalıydım. Senin yapmadığını bilmeliydim."

Omuzlarını silkiyor. "O adam manipülatif bir psikopattı. Sadece sen değil, herkes senin eşyalarını çaldığıma inandı. Adil olmak gerekirse, durum oldukça kötü görünüyordu."

"İnsanları birçok şeye inandırdı."

Hâlâ inanamıyorum. Gerçeklik tam olarak kafama yerleşmedi ve yerleşeceğini de sanmıyorum. Jordan'a aşık oldum. En azından öyle sandım. Ve şimdi o öldü.

Yine de her gölgeden korkuyorum. Hala arkama bakıyorum. Ama bir gün onun bana yaptıklarının acısını atlatacağımı biliyorum.

Miles parmak uçlarıyla boynuma uzanıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Jordan'ın ellerinin boğazıma uzanmasını, parmaklarının hassas etime batmasını hatırlamamaya çalışıyorum.

Ama Miles, Jordan değil. Dokunuşu nazik, hala orada olan hafif morluğun üzerinde tüy kadar hafif.

Yutkunuyorum, parmak uçları hareketimle birlikte sallanıyor.

Işık, gözlerini sıcak bal rengine çevirir. "Sen tanıdığım en cesur insansın."

Ağustos ayı için hava neyse ki serin. Şu anda yanık gibi olan cildime çok iyi geliyor. "Hayır. Sen öylesin."

Kafasını sallar. "Yakınından bile geçmez."

"Tekrar teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Beni kurtardığın için."

"Birbirimizi kurtardık." Yaklaşıyor. O kadar yakın ki, neredeyse tadını alabiliyorum

onu tadabiliyorum.

Güzel yüzünün her santimi görüş alanımı dolduruyor. Kaşlarının altından alnına doğru uzanan koyu renkli saçları

Alnını kaplayan koyu saçları. Saç çizgisi, çenesi ve gözünün köşesindeki çiller.

gözünün köşesindeki çiller. Hafifçe yukarı doğru kıvrılan yumuşak dudaklar. Ruhumu gören ve anlayan koyu renkli gözler.

"Beni affediyor musun?" diye fısıldıyorum dudaklarına.

Nefesi çikolata tadı ile geliyor. "Sadece o browniler çok lezzetli olduğu için."

Ağzı benimkine yapışır, açgözlü ve doyumsuz. Ağzlarımız ayrılır, sanki yıllardır şeker yememiş gibi birbirimizin ilk çikolata ısırtığıymışız gibi birbirimizin tadına bakarız.

Saniyeler içinde sırt üstü yatıyorum ve bir eli saçlarımın arasında, diğer eli gömleğimin içine giriyor. "Tanrım, seni özledim," diye homurdanıyor.

"Madalyn," diye düzeltiyorum.

Gülümser ve tekrar beni öper, dilini ağzıma sokar. Onun tadı beni inlemeye ve bacaklarımı sıkmaya zorlar. Birini bu kadar çok istemenin mümkün olduğunu sanmıyordum, ama onu kaybettiğimden beri ona özlem duyuyorum.

Ona ihtiyacım yok ve onsuz da iyi olurdum. Ama onu istiyorum Onu.

Eli şortumun içine kayıyor ama ben oturuyorum. "İçeri girmeliyiz."

"Ah, bütün kasaba görsün diye çatıda oyalanmak istemezsin

"Hayır, ayrıca annemin seni öldürmesini de istemiyorum."

"Hayır, ayrıca annemin seni öldürmesini de istemem."

Ayağa kalkar ve bana yardım eder. "İçeri gidelim."

Uzaklaşamıyoruz. Yatağa bile ulaşmadan üstüne çıkıyorum. Zemin o kadar rahat olamaz, ama o şikayet etmiyor. Ben ona sürtünürken o sadece kalçalarımı tutunuyor ve tişörtümü başımdan çıkarıyor.

Göğüslerimi sütyenimden kurtarır, sütyenimi dikkatsizce fırlatır ve meme uçlarımı ağzına alır. Saçlarını tutarım, kalçalarımı onun sert penisi üzerinde ileri geri sallamaya devam ederim. Onsuz nasıl bu kadar uzun süre dayandım bilmiyorum. Miles ile her şeye sahip olabilecekken, Jordan'ın bana verebileceği az şeyle nasıl mutlu olabileceğime kendimi nasıl ikna edebildim, tüm bu zaman boyunca.

"Ne zaman dairenize taşınıyorsunuz?" diye nefes nefese soruyor. "Bu hafta sonu."

"Yardım ederim."

Ona daha sert bir şekilde sürtünüyorum. "Ne centilmen birisin."

İki göğsümü de tutup sıkıyor. "Hayır. Gizli bir amacım var. Gitmiyorum."

"İyi. Senin burada olmanı istiyorum."

Elini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve dudaklarımdan bir inilti koparıyor. "Burada olmak istiyorum."

Saniyeler içinde kıyafetlerimizi çıkarıyoruz ve o, ben onun yüzüne oturana kadar aşağı iniyor. Bir başka ilk. Dili ustaca yalıyor ve içeri giriyor, beni kıvrandırıyor, inlememe ve çığlık atmama neden oluyor, sonra beni vücudunun aşağısına doğru itiyor.

Sert penisi girişime bastırdıktan sonra yavaşça içime girdi. Birlikte inledik.

Kalçalarımı kaldırıp sertçe geri indirdiğimde, o da kıcıımı sıkıyor.

Sonunda, istediğim kadar sert ve hızlı bir şekilde onu sürebiliyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

O, klitorisimi okşarken dudağını sertçe ısırır, her itişte ikimiz de doruğa yaklaşıyoruz. O, altımda nefes nefese kalır ve kalbi avucumun altında çarpar.

Bu kalbin bana ait olduğunu biliyorum. Tıpkı benimkinin ona ait olduğu gibi.

Başını geriye atıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sen rüyalarındaki kız gibisin, ama bin kat daha iyisin."

Sırıtırım. "Nasıl daha iyiyim?" "Sen gerçeksin."

Mariano'nun dükkanının dışında, annem ve ben Jordan'ın ailesine rastladık.

Bayan Goldman'ın gözleri şişmiş. Onunla ilgili diğer her şey her zamanki gibi düzgün. Oğlunun öldüğünü asla anlayamazsınız.

Söylentilere göre yakında taşınacaklar. Çok çirkin olayların yaşandığı güzel evlerini geride bırakacaklar. Bayan Goldman belediye başkanlığından istifa etti bile.

Elini bana uzatmaya başlar ama sonra vazgeçer. "Bir terapist gittiğini biliyorum," der, sesi alçalmıştır. "Seanslarının ücretini ödemek istiyoruz."

Annem, "En azından bunu yapabilirsin" dediğinde, kadın çek defterini çıkarmaya başlamıştı bile.

O anda Bay Goldman, karısını kolundan tutar, çenesini sıkar ve tek kelime etmeden onu uzaklaştırır.

Jordan'ın çekiciliğini kimden aldığını anlamak hiç de zor değil.

Bir yanım, annemin Bayan Goldman'ın kanlı parasını almasını diledi. Bu parayı, şu anda aldığım tüm terapi seansları ve ilaçlar için kullanabilirdik. Uykumda tüm kaslarımı gerip dişlerimi gıcırdatmama neden olan anksiyete için Klonopin. Bu ilaç, gece yarısı ter içinde, kalp atışlarım hızlanmış bir şekilde uyanmama neden oluyor ve tek yapabileceğim şey, bu dehşetin geçmesini beklemek.

Jordan'da izimi bıraktım, ama o da bende izini bıraktı.

Miles, terapistim Marissa'ya gitmeye başlamam için beni cesaretlendiren kişiydi. Jordan'ın birkaç gün boyunca benimle iletişime geçme girişimlerini görmezden gelmesinin bir kontrol taktiği olduğunu açıkladı. Benim suçluluk duymamı, kötü bir insan gibi hissetmemi, onun dikkatini çekmek için daha çok çabalamamı ve sonunda bunu başardığımda minnettar ve yapışkan hissetmemi istiyordu.

Onun tuzağına düştüm.

"Sen manipüle ediliyordun Madalyn. Sana yalan söylediği, hafızandan şüphe etmeni sağladığı, delirdiğini düşündürdüğü tüm o zamanlar, sana gaslighting yapıyordu. Hiçbirimiz buna karşı bağışık değiliz, ama genç olmak seni özellikle savunmasız hale getiriyor. Senin yaşındaki kızlar, yakın partnerleri tarafından istismara uğrama olasılığı yaklaşık üç kat daha fazla."

O kelimeyi kullanmaya devam ediyor: *istismar*. Jordan'ın bana bunu yaptığını hiç düşünmemiştim. Belki de durumun o kadar kötü olduğuna inanmak istemiyordum. Herkesin söylediği gibi şanslı olduğuma inanmak istiyordum.

Bana vuruyor değildi. Morluklar bırakmıyordu.

Görünürde yoktu. Sonuna kadar.

Natalie, Liv, Sophie ve ben, üniversiteye gitmek için farklı yönlerde ayrılmadan önce son bir kızlar günü için dövme salonuna gidiyoruz. Natalie Massachusetts'e, Liv Rhode Island'a ve ben Farmington'a gidiyoruz. Sophie Beaumont'ta kalıyor ve psikoloji okumak için üniversitelere bahar dönemi için başvuruyor.

"Gerçekten aynı dövmeleri yaptıracağınıza inanamıyorum," diyor Natalie, Sophie ve beni koltuklarımızda otururken izliyor ve iğnenin derimde vızıldamasından yüzünü buruşturuyor. "Acımıyor mu?"

"Aslında harika bir his," diyorum ona. "Akupunktur gibi."

Sophie gülüyor ve göğsüm sıcaklıkla doluyor. Keşke onu kıskanarak, onun kontrol edemediği şeyler için ondan nefret ederek, benim de kontrol edemediğim şeyler için kendimden nefret ederek bu kadar zaman kaybetmeseydim.

Ama şimdi yapabileceğim tek şey, o kayıp zamanı telafi etmeye başlamak.

Mavi saçlı bir kız arka odadan çıkar. Ve bizi görünce durur.

Ash.

Bu haberi nasıl karşıladığını hiç bilmiyorum. O da Jordan'a aşık mıydı? Onun için sadece eğlenceli bir an mıydı? Bilmiyorum, ama umarım iyidir. Her şeyi geride bırakmak istiyorum. Belki bir daha asla arkadaş olamayız, en azından birbirimize aynı dövme yaptırarak kadar yakın olamayız, ama en azından düşmanlığı geride bırakabiliriz.

Natalie kollarını kavuşturur ve Liv, kavgayı ayırmak zorunda kalacak mı diye emin olamıyormuş gibi ayaklarını değiştirir.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sorarım.

"Evet." Ash hepimizi süzdükten sonra dövme sanatçımın yanına gider ve kolumdaki az miktardaki kanı temizlediği koltuğunu boşaltması için ona işaret eder. "Ben devralıyorum."

Omuz silker ve arka odaya doğru yönelir.

Ash, kolumdaki yeni dövme şaşırtıcı derecede nazikçe siler. "Aslında burada olduğun için mutluyum," der. "Sana söylemek istedim... Özür dilerim."

Özür dilemek ona fiziksel olarak acı veriyor. Bir parçam bunu filme almak istiyor. Bu, Ash'in bir şey için özür dilediği tek an olabilir. Ama bu yönünü biraz takdir ediyorum.

"O videoları yayınlamamalıydım. Hiç düşünmemiştim... onun bu yüzden sana zarar vereceğini."

"Sen onun benden ayrılacağını düşündün, değil mi? Bu yüzden onları paylaştın. Onun benden ayrılıp seninle çıkmasını istedin."

Eskiden, Jordan'la ne kadar süredir aldattığını bilmek isterdim. Kaç kez aldattığını. Ama şimdi umursamıyorum.

"Ha. Hayır. Onunla gizlice buluşmak hoşuma gidiyordu. Bu yüzden eğleneliydi. Ve sana bir şey borçlu olduğumu düşünmüyordum." Sonra gözlerini benimkilere dikerek ekliyor: "Üzgünüm."

"O videoları paylaştıktan sonra sana 'rastgele bir kız' dedi," diyorum. Dudakları düzleşiyor, sanki onu aşağılamaya çalıştığımı düşünüyor gibi. "Sen, senin hakkında böyle konuşan, seni sır olarak saklayan bir adamdan daha iyisini hak ediyorsun."

"Evet, hepimiz hak ediyoruz." Kafasını sallar. "Ben bir aptalım. O hastanede yatan kişi ben olabilirdim." Söylediklerinin farkına varınca gözleri büyür. "Kahretsin. Üzgünüm. Bu konuda berbatım."

"Önemli değil. Seni terk ettiğim için özür dilerim."

Aramızda sessizlik hakim olur, ta ki Ash benim kolumla Sophie'nin koluna bakana kadar. "Ee, kelebekler?"

Sophie ve ben gülümseriz ve kollarımızı birbirine sürterek dövmelerimizi karşılaştırırız. Bir kanadı siyah-beyaz, diğer kanadı mavi gölgeli narin kelebekler. Dönüşümümüzün sembolü.

Eskiden olduğumuz kızlar ve şimdi olduğumuz kızlar için. Bizi yıkmaya çalıştı, ama bizi sadece daha güçlü yaptı.

Dövme dükkanından çıktığımızda, Natalie ve Liv otoparkta duran Natalie'nin arabasına doğru koşarlar.

Sophie kolumu çekerek beni geride tutar. "Polis sonunda aramayı bıraktı." Sesi alçaktır. "Sanırım davayı düşürüyorlar."

"Hikayelerimiz birbirini doğruluyor. Bizi sorgulamaya devam etmek için bir nedenleri yok," diyorum ona. O da başını sallıyor ama tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyor. "Sence gerçekte ne olduğunu öğrenecekler mi?"

Sophie bana bakar, zümrüt yeşili gözleri parlak ve sert. "Jordan hak ettiğini buldu."

Evet. Hak etti.

"Ben konuşmayacağım," diyor. "Ya sen?"

Kafamı sallıyorum. "Asla."

Yine sessizliğe büründük. Bu yeni arkadaşlıkta hala ritmimizi bulmaya çalışıyoruz.

"Hey!" Natalie, Liv'le birlikte arabasının kaputunda otururken bize seslenir. "Dondurma yemek ister misiniz?"

"Tabii ki!" diye bağırırım.

Sophie gülümser. "Arkadaşlarımızı seviyorum."

Arkadaşlarımız. Basit bir kelime, Sophie hiç düşünmeden söyledi ama benim aklımda takılı kaldı.

Yalnız değilim. Sophie ve ben bu işte birlikteyiz.

"Sen gerçekten cesursun," diyorum ona. "Yaptığın her şey için. O, kime karşı olduğunu hiç bilmiyordu."

"Ben cesur değilim. Kaçtım. Cesaret, senin yaptığın gibi karşılık vermektir."

"Kendini tehlikeli bir durumdan kurtardın. Bu her zaman cesurcadır."

Natalie ve Liv'in başlarını geriye atarak kahkahalarla gülüşmelerini dinliyoruz, hepimiz nihayet sonbahara doğru ilerleyen yaz akşamının havasının tadını çıkarıyoruz.

"Özür dilerim," diyorum

Sophie'ye. "Ne için?"

"Senin hayatta olup olmadığını umursamadığım için," diyorum. Dürüstlüğüme tepki göstermiyor. Kaşlarını bile kaldırmıyor. "Sana gitmeni söyledim. Kaçmanı istedim."

"Senin yüzünden gitmedim. Onun yüzünden gittim."

Kafamı sallıyorum çünkü o bana bir çıkış yolu sunsa bile, ben bunu hak etmiyorum. "Gittiğin için mutluydum çünkü bu, Jordan'la birlikte olabileceğim anlamına geliyordu. Yeni Sophie olabilecektim."

O üzgün bir gülümsemeyle, "Beklediğinden fazlasını aldın,"

diyor. "Bunu hak ettim."

Sophie beni durdurur, gözleri sert bir şekilde. "Hayır, yapmadın. Kimse bunu hak etmiyor."

"Siz ikiniz geliyor musunuz, yoksa sizersiz mi gideceğiz?" diye bağırır

Liv. Onlara doğru tekrar yürümeye başlamadan önce, "Sophie?" derim.

Hâlâ sarışın saçlarına alışmaya çalışıyorum. Hâlâ Beaumont'a geri döndüğüne alışmaya çalışıyorum. Hayatta olduğuna.

Arkadaşım.

"Evet?"

"Geri geldiğin için teşekkürler."

Sophie gülümser. Bir zamanlar kraliçe arı, balo kraliçesi dediğim bir kız.

Kraliyet ailesi.

Hepimizin üstünde.

Ama o sadece bir kız. Benim gibi.

Delinmez bir zırhı ve mezara götüreceği sırları olan bir kız.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MILES bana oyun parkında buluşmak için mesaj attı. Nedenini sorduğumda hiçbir ipucu vermedi, ama yarın daireme taşınmadan önce geri dönmek hoş oldu.

Bu oyun parkı benim için hem cehennem hem de cennet gibiydi. Salıncaklarda kitap okuyup başka dünyalara kaçabilirdim, ta ki bir çocuk beni geri çekene kadar. Ama artık bunu aştım. Beni sevenler dışında kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Ve şimdi çok sayıda sevdiğim insan var.

Boş maymun barları ve tırmanma oyuncağını geçip sonunda Miles'i bulduğumda, her teneffüste oturduğum salıncaklarda oturuyordu.

Kucağında bir yığın kitap
var. Gülümsüyorum. "Bu
ne?"

"Yakında üniversiteli bir kız olacağın için, son bir kez salıncakta kitap okuma fırsatı bulman gerektiğini düşündüm," diyor. "Ve eğer biri seninle dalga geçerse, ona yumruk atarım."

Kalbim eriyor. Hayatımı kurtarması dışında, bu benim için yaptığı en tatlı şey olabilir. Kimsenin benim için yaptığı en tatlı şey. "Burada benimle dalga geçecek kimse olmadığı iyi. Zaten dalga geçseler de umurumda olmaz. Kitapları ve kendimi seviyorum, utanacak bir şey yok."

Gülümsüyor. "Sonunda sana ulaşabildim."

Ona koşar, yüzünü tutar ve dudaklarımı dudaklarına bastırırım, vücudumuzun temas ettiği her noktadan hissettiğim minnettarlığı ona iletmeye çalışırım.

"Bu çok tatlı," diye söylüyorum sonunda ondan uzaklaştığımda. "Teşekkür ederim." "Eğer anlamadıysan," diyor, boğazı titreyerek, "sana aşığıam seni seviyorum."

Göğsüm daha önce hiç hissetmediğim bir duygu ile sıkışır. Hiç yaşamadığım bir tür aşk.

Şimdiye kadar.

Sessizce fısıldayarak zar zor kelimeleri çıkarabiliyorum. "Ben de sana aşığıam seni seviyorum."

Yine öpüşüyoruz, dudaklarımız, dillerimiz ve ellerimiz birbirine dolanıyor. Ona aşığım. Salıncakta oturan çocuğa. Kitapları olan çocuğa. Birden fazla şekilde hayatımı kurtaran çocuğa.

Dudakları benimkilere değiyor ve "*Madalyn*" diye fısıldıyor. O benim adım her söylediğinde içimde bir şey kabarıyor. Tam adım. Maddie değil, Mads değil, bebeğim değil. Madalyn.

TEŞEKKÜRLER

Always with You'yu 2020 yılında yazmaya başladım ve Madalyn ile Miles, karanlık bir yılda birkaç parlak noktadan biri haline geldi. Öncelikle, sevgili okuyucular, kalbimden gelen bu kitabı elinize aldığınız için teşekkür ederim. Bu hikayeyi sevmiş olsanız da olmasanız da, ona bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu karakterler benim kalbimde olduğu gibi sizin kalbinizde de yaşarlar. Umarım onlar sizin için de parlak bir nokta olurlar.

Beta okuyucularım Kelsey ve Lauren'a, isabetli geri bildirimleriniz için çok teşekkür ederim! Bu kitabın parlamasına yardımcı oldunuz.

Caitlin F.'ye, taşınmakla meşgul olmasına rağmen bu kitabın ilk versiyonunu tek bir hafta sonu içinde okuduğu için teşekkür ederim. Anlamlı geri bildirimlerin için teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür ederim*. Bu hikaye sen olmasan bu hale gelemezdi.

Erken taslağı bir *günde* okuyan Caitlin H.'ye teşekkür ederim! Hala şaşkın ve onur duyuyorum. Tam metni ilk okuyan ve sonla ilgili öneride bulunan Mary'ye teşekkür ederim!

Alex, bu kitap sen olmasaydın var olamazdı. Bu hikayeyi yayınlamam için beni cesaretlendirdiğin ve başından beri destek olduğun için teşekkür ederim. Bütün gece yazarken gösterdiğin sabır ve anlayış için teşekkür ederim, yayın sürecinin her aşamasında bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Harika bir ekibiz. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Harmony West, romantik gerilim ve yasak aşk romanları yazıyor. Gizem, sürprizler ve heyecan içeren aşk hikayelerini seviyor. New England'da yaşıyor ve yazıyor.

Harmony West'in son yayınları hakkında güncel bilgiler için <https://www.harmonywestbooks.com/subscribe/> adresinden haber bültenine abone olun. veya <https://www.harmonywestbooks.com/> adresini web web adresinden ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
Adanma	
İçindekiler	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

